

& 20. *וַיִּזְכֹּר אֵלָיו וְיָסַד לְבָבוֹ וַיִּזְכֹּר אֵלָיו וְיָסַד לְבָבוֹ*
וַיִּזְכֹּר אֵלָיו וְיָסַד לְבָבוֹ וַיִּזְכֹּר אֵלָיו וְיָסַד לְבָבוֹ

Thomas autem vnus ex duodecim ille , qui dicitur Didymus , non fuerat ibi cum illis quando venit Iesus . Vbi,

וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ *וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ*

positus erat. *וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ* non fuerat ; vides aperte duo præterita simul posita & genere, numero, & persona consentientia, vt supra dictum est, supplere vicem plusquam perfecti, & primum præteritum iuxta sermonis diuersitatem, quoad vocem variari, non autem secundum. Sin vero sumatur præsens alicuius verbi, cuius præterito imperfecto vti volumus, & præteritum *וְיָסַד לְבָבוֹ* ; quod sit eiusdem generis, numeri, & personæ, cum dicto præsentis, vt de plusquam perfecto dictum est, habebitur præteritum imperfectum, vnde etiam præsens mutatur quoad vocem, iuxta verborum mutationem; non autem præteritum

וְיָסַד לְבָבוֹ, vt clare in his exemplis perspicitur. *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ*

Sperabat, vt aliquod signum videret ab eo. *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ*

Sperabat, vt aliquod signum videret ab eo. & ibidem.

וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ *וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ*

Cupiebat, seu cupiens erat enim videre eum ex tempore multo, quia audiebat de eo multa. & Marci 12.

וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ *וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ* *וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ וְיָסַד לְבָבוֹ*

Et omnis turba audiebat eum delectabiliter, vel suauius. & 14.

ܕܘܘܠܘܘܢ ܡܘܩܝܢ ܐܢܗܘܢ ܕܘܘܠܘܢ ܘܘܢܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢܘܢ
 ܘܘܢܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢܘܢ :

Post duos dies erat Pascha azymorum, & quærebant summi sacerdotum, & Scribæ.

Solet interdum loco præsentis prædicti poni futurum cum præ-

terito ܘܢܘܢ ad significandum imperfectum modi coniunctiui, ut videre est in his locis.

Marci 1.

ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ
 ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ
 ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ..

Ipse autem cum egressus est, incœperat prædicans multum, & nunciauit ipsum verbum, ita, ut non posset Iesus manifeste ingredi ciuitatem.

& cap. 3.

ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ
 ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ܘܘܢܘܢ ..

Et congregatæ sunt turbæ etiam, ita, ut non possent panem comedere.

Ex dictis facile colligitur magno cum iudicio prædicta tempora a Chaldæis esse suppleta. Nam cum hæc apud eos habere non possent formationem distinctam ab alijs, posita sunt quædam tempora inter se modo dicto consentientia, ut vnum augendo, alterum diminuendo ne dicam contemperando alterius significationem; simul ambo illorum temporum vicem gerere possent. Nam plusquam perfectum, ut nomen ipsum declarat, significat actionem magis perfectam, & absolutam, quam significet simpliciter perfectum; huic autem apud Chaldæos sine dubio duo supradicta præterita æquivalent, & actionem perfectiorem

Etiolem, absolutiolemq. quam vnum perfectum simplex, significant. Item imperfectum, vt nomen eius etiam per se indicat, rem imperfectam, seu partim factam, partim non factam significat: vnde quatenus ostendit rem factam accedit ad præteritum, ad præsens vero quatenus non factam; quo fit, vt præteritum, & præsens simul posita illius vicem apte suppleant. Eodem fere modo plusquam perf. & imperf. suppletur apud Arabes. quomodo autē tēpora inter se permutētur, infra indicabimus.

Personæ sunt tres tantum, vt apud Latinos, **فِرْدَوْ**

فِرْدَوْ persona prima. **اَوَّلَا** secunda. **اَلثَلَاثَا** tertia.

Genus autem est duplex in verbis **وَدَنَسَا** masculinum,

& **نَعَدَا** foemininum; quomodo deinde genus in verbis cognoscatur, ex ijs, quæ in verborum coniugationibus dicemus, clare patebit.

Numerus est etiam duplex **مَبْنُؤَا** singularis, &

هَبْنُؤَا pluralis.

Tres litteræ ex **دِه** cadunt verbis **و**, **و**, **و**, & **و**;

Sed hæc postrema infinitiuo tantum: vt Psalm. 27.

دِه **فَبَدَدَا** **جَبَدَدَا** **كَبَدَدَا** **دَه**

Cum appropinquauerunt, seu accesserunt mihi mali comedere, seu ad comedendum carnem meam. Et Psalm. 31.

وَبَيَا **مَدَدَدَا** : **وَمَبَدَدَا** **دَاوَدَدَا** **وَبَدَدَا**

Quoniam vidisti humilitatem meam, & sciuisti in angustia animæ meæ. Vbi vides cecidisse **و** supra verbum **مَدَدَدَا**, & **و**

supra

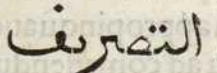
supra ^٧ & ^٧ supra ^٧ . Qualitates in verbis tres sunt præcipue; verba enim alia sunt actiua, alia passiuua, alia in-
hærentia, seu neutra, de quorum diuisione infra commodius. nunc ad verborum inflexionem, a qua maior percipitur vtilitas accedamus.

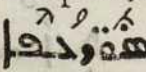
*De constitutione, appellatione, ac defini-
tione coniugationum.*

C A P. I I I.

Quam obscure, & confuse de his coniugationibus nostri Grammatici tractent, vix credit, qui eos non peruoluit. Quare vt hæc res adeo vtilis facile, & clare intelligatur; constituemus quasdam classes, seu quædam coniugationū genera, ad quæ singulæ verborum species reuocari possint; deinde in singulis coniugationum generibus, subiiciemus quasdam notationes, vel obseruationes, quibus ostendatur conueniētia, & differentia inter species, quæ ad idem genus reducuntur, & declaretur quidquid ad eas pertinere videbitur; quæ omnia si quis huius nobilis linguæ studiosus obseruauerit, ne dubitet, quin omnia verba facillime inflectat.

Obseruādum est primo, verborum coniugationes tribus potissimum nominibus solitas esse Syriace appellari. Primo ^٧ idest, mensuræ, quod videlicet vno alicuius coniugationis verbo, cætera verba metimur, similique modo inflectimus.

Secundo ^٧ quod Arabes dicunt ^٧ & licet hoc nomen alias possit habere significationes: hic tamen vt ad rem spectat, reddi potest Latine variatio, quod scilicet verba in varia tempora, variasq. personas varientur, ac discriminētur.

Tertio ^٧ quasi ramorum productio, ac propagatio

ducta

ducta metaphora ab arboribus, quæ sicut emissis germinibus in varios ramos protenduntur, ac porriguntur: sic verba in varios modos, varia tempora, personasq. varias protenduntur & propagantur.

Obseruandum est secundo apud nos omnia verba in voce actiua, aut vnus, aut duarum esse syllabarum. Quæ sunt vnus, aut habent motionem in fine, aut non: quæ habent, constituunt

primum genus coniugationum: vt **بَنَى** ædificauit. **بَنَى**

gauisus est: quæ non habent, constituunt secundum, vt **وَجَدَ**

duxit; Quæ porro sunt duarum syllabarum, aut supra primam consonantem habent **أَ**, aut non: quæ habent, rursus vel habent supra penultimam **أَ**, vel non, si habent, constituunt

tertium genus, vt **وَجَبَّ** mundauit. **أَهَبَّ** sanauit; si autem

non habent, constituunt quartum genus, vt **جَدَّ** liberauit.

Quæ demum supra primam **أَ** non habent, constituunt quintum genus; & ita ad hæc quinque genera coniugationum reducuntur omnes fere verborum species, singulæ tamen ad illud genus, cuius definitio illis quadrare potest.

Primum autem genus sic describitur,

بَنَى **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى**

Primum est vnus syllabæ in extremo motum;

بَنَى **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى**

Secundum est etiam vnus syllabæ in extremo immotum.

بَنَى **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى**

بَنَى **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى** **بَنَى**

Tertium est duarum syllabarum in principio apertum, & in extremo motum.

וְבִינְיָא לְאֵב אֲבִיבֵהֶם וְיִאֲוֶם וְתִימְלָא לַדְּחֻמָּא וְפִימְסָא
 דְּאֵינְמָא לַאֲבִיבֵהֶם אֲמִדְּמָא :

Quartum quoque est duarum syllabarum in principio apertū
 in extremo immotum.

מִדְּחֻמָּא אֲבִיבֵהֶם וְיִאֲוֶם וְתִימְלָא לַדְּחֻמָּא וְפִימְסָא
 הֵלַּל דְּאֵינְמָא לַאֲבִיבֵהֶם אֲמִדְּמָא :

Quintum etiam est duarum syllabarum nec in principio aper-
 tum, nec in extremo motum.

De primo genere coniugationum.

C A P. IV.

AD hoc genus reducuntur duæ verborum species, quarum
 prior penultimam habet affectam / vt **בִּינָא** ædificauit.
 Posterior vero habet affectam / vt **בִּיבָא** quieuit, **בִּיבָא**
 multiplicatus est : sed incipiamus eas inflectere .

אֲבִיבָא וְדִבָּא :

Tempus quod præterijt .

בִּיבָא וְדִבָּא :

Singul. gen. mascul.

בִּיבָא וְדִבָּא ædificauit ille.

בִּיבָא אֲבִיבָא ædificasti tu.

בִּיבָא אֲבִיבָא ædificaui ego.

בִּיבָא

هَبَّيْنَا	<i>Plurale.</i>
حَبَّوْهُ ^٧ seu حَبَّوْهُ ^٧	ædificarunt illi, seu ædificauerūt.
حَبَّيْتُمْ ^٧ / حَبَّيْتُمْ ^٧	ædificastis vos.
حَبَّبْنَا ^٧ seu حَبَّبْنَا ^٧	ædificauimus nos.
حَبَّبْنَا ^٧ / حَبَّبْنَا ^٧	<i>Singulare femin.</i>
حَبَّبَتْ ^٧	ædificauit illa.
حَبَّبْتِ ^٧ / حَبَّبْتِ ^٧	ædificasti tu.
حَبَّبْتُ ^٧ / حَبَّبْتُ ^٧	ædificaui ego.
هَبَّيْنَا	<i>Plurale.</i>
حَبَّوْهُ ^٧ / حَبَّوْهُ ^٧ seu حَبَّوْهُ ^٧	ædificarūt, seu çdificauerūt ille
حَبَّبْتُمْ ^٧ / حَبَّبْتُمْ ^٧	ædificastis vos.
حَبَّبْنَا ^٧ / حَبَّبْنَا ^٧ seu حَبَّبْنَا ^٧	ædificauimus nos.
أَخْبَأ ^٧ / وَقَام	<i>Tempus quod stat, seu presens.</i>
حَبَّبْنَا ^٧ / حَبَّبْنَا ^٧	<i>Singulare mascul.</i>
أَخْبَأ ^٧ / حَبَّبْنَا ^٧	ædificat ille.
أَخْبَأ ^٧ / حَبَّبْنَا ^٧ seu حَبَّبْنَا ^٧	ædificas tu.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. ædifico ego.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. Plurale.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. ædificant illi.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. seu כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. ædificatis vos.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. seu כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. ædificamus nos.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. Sing. femininum.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. ædificat illa.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. seu כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. ædificastu.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. ædifico ego.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. Plurale.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. ædificant illæ.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. seu כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. ædificatis vos.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. seu כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. ædificamus nos.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. Tempus quod paratū est, seu futurū.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. Sing. masculinum.

כִּנְיָ אֲבָא אֶדִיפִּיכוּ עִגּוֹ. ædificabit ille.

أَجِدَا ٧ / نَا ٧ ædificabis tu.

أَجِدَا ٧ / أَنَا ٧ ædificabo ego.

هَيِّئْنَا ٧

Plurale .

أَجِبُوا ٧ / هُنَا ٧ ædificabunt illi.

أَجِبُوا ٧ / أَنْتُمْ ٧ ædificabitis vos.

أَجِبْنَا ٧ / بَيْنَا ٧ ædificabimus nos.

مَبْنِيْنَا ٧ / فَعَدْنَا ٧

Singulare fœmin.

أَجِبَا ٧ / هُنَا ٧ ædificabit illa.

أَجِبِي ٧ / أَنْتِ ٧ ædificabis tu.

أَجِدَا ٧ / أَنَا ٧ ædificabo ego.

هَيِّئْنَا ٧

Plurale .

أَجِبْنَ ٧ / هُنَا ٧ ædificabunt illæ.

أَجِبْنَ ٧ / أَنْتُمْ ٧ ædificabitis vos.

أَجِبْنَا ٧ / بَيْنَا ٧ ædificabimus nos.

فَعِدُوا ٧ : مَبْنِي ٧ : وَحَدِّ

Imperativus, fing. masc.

أَجِبْ ٧ / أَنْتَ ٧ ædifica tu.

هَيِّئْنَا ٧

הִשְׁמִינָא

Plurale .

חִנְיָהּ seu חִנְיָה אedificate vos.

מִי בַעֲדָה

Singulare fœminis.

חִנְיָהּ אedifica tu.

הִשְׁמִינָא

Plurale .

חִנְיָהּ אedificate vos.

אִנָּא וְלֹא מִלְּמַסְכָּא

Modus infinitus .

מִדְּבַר אedificans.

מִדְּבַר אedificare, seu ad ædificandum.

Circa primum genus coniugationum observationes .

Observandū est primo secundā huius coniugationis speciem eodē plane modo, quo prima, inflecti; præterquā, quod in præterito prima species, in secunda perf. vtriusque generis, & numeri, & in prima & tertia vtriusque generis, numeri multitudinis supra penultimam litteræ ן habet ן, & in tertia fœminina numeri singularis habet solum ן supra penultimam. Secunda vero species ijsdem locis habet ן; & in tertia fœminina numeri singularis habet supra primam ן; supra penultimam vero ן: sed quoniam hæc differentia solum est in præterito; inflectamus solum præteritum secundæ speciei.

ut scribitur

אחרא

احداً وحدثه Præteritum.

سبباً وحدثنا Singulare mascul.

حجبت عنه quicuir ille.

حجبتك quicuiſti tu.

حجبت انى quicui ego.

حجبتنا Plurale.

حجبتهم وحدثنا quicuerunt illi.

حجبتكم وحدثنا quicuiſtis vos.

حجبتنا وحدثنا quicuiſimus nos.

حجبتها Singulare femininum.

حجبتها quicuit illa.

حجبتك quicuiſti tu.

حجبت انى quicui ego.

حجبتنا Plurale.

حجبتهم وحدثنا quicuerunt illæ.

حجبتكم وحدثنا quicuiſtis vos.

حجبت

seu
 quiecuimus nos.

In cæteris autem secunda species sequitur primã iam inflexam.

Obseruandum est secundo, omnibus verbis esse cõmune personas, videlicet numeri multitudinis generis masculini deduci a personis eiusdem gen. num. sing. & ab iisdem vtriusque numeri formari personas gen. foemin. & vtriusque num. ita tamen, vt tertia a tertia, secunda a secũda, detractis, & additis quibusdam litteris & vocalibus, proficiscantur; vt considerãti singulas personas in singulis coniugationibus facile apparebit. Nam verbi gratia, in hac coniugatione, si a detrahas , & eius loco substituas quiescens, & commutes in supra litteram , existit tertia persona pluralis gen. masc. vt . Sin vero solum commutes in fit tertia foeminina singularis, vt , rursus si tertiæ plurali masc. gen. auferatur solum , & eius loco substituatür eodem modo quiescens fit tertia pluralis foemin. gen. vt . Item si secundæ singulari masc. gen. addatur in fine & cum , fit secunda pluralis, vt . Si vero addatur solum in fine omnino quiescens (quod poni solet ad differentiam personæ masculini gen.) fit secunda foeminina sing. vt . Si huic præterea subiungatur in fine & antepenultima afficiatur: consurgit secunda foeminina pluralis, vt , & sic proportione quadam in cæteris verbis aliarum coniugationũ: in quibus nihil detrahendum est a tertia masc. gen. sicut detrahitur hic in prima specie, sed solum personæ plurali mascul. gen.

gen. addendum est $\circ$. persona vero foeminini generis: si singularis sit, habebit L , si vero pluralis, habebit u . $\circ$ autem, & u si addatur secundæ speciei, & tertiæ coniugationi, erūt veluti quiescentia, vt $\text{سُبُوْمَه} : \text{هَجِيْت} : \text{هَجِيْمَه}$: سُقُوْب ; Si vero alijs coniugationibus, erūt omnino quiescentia, vt $\text{مَدْفَه} : \text{مَدْفَه}$ reliquerunt, & cætera. Quæ fere a tertia singularis numeri, mascul. gen. differunt additione prædictarum litterarum.

Obseruandum tertio, omnia fere verba in præterito primam personam pluralem, & tertiam eiusdem numeri, gen. masculini exceptis verbis secundæ speciei huius generis, necnon fere tertiæ coniugationis, habere duplicem; vt in inflexione verborum perspicitur; verbi gratia, خَلِب , vel addito alio cum u , vt خَلِبِي ; item هَجَل , vel هَجَلِي , & sic in cæteris verbis. In foemininis quoque idem est; nam omnes primæ personæ non solum præteriti, sed cuiuslibet temporis excepta prima sing. præf. communes sunt tam maribus, quam foeminis, sicut & pronomina ipsa tū simplicia, vt اَنَا ego, مَنْبِي nos: tum etiam composita, seu affixa, vt constat ex 2. lib. cap. 7. & ex ijs quæ de verborum affixis dicemus, constabit. Tertia vero, vt خَلِبَه , vel addito alio $\circ$ vt خَلِبُو : & eodem modo in imperatiuo plurali fit in secunda persona masculina, quādo verbum postulat, vt ex inflexione verborum intelligi potest: tertia autem foeminina pluralis, vt تَلِبِي , vel addito alio u , cum u , & u , vt تَلِبِي . Sciendum de iade est, quod licet secunda species huius coniugationis, & tertia coniugatio, tertiā perso-

personam pluralem masculinam, vel nunquam, vel certe raro habeant duplicem: habere tamen frequenter foemininam pluralem, vt , vel ; quæ quidem fit additione in fine, & positione $\nearrow$ supra secundum $\cup$.

Observandum quarto, tempus præsens a tertia præteriti deriuari posito $\nearrow$ supra penultimam, & ρ supra primam: eodem plane modo fit etiam in secunda specie commutatio tamen ρ in $\cup$, vt a verbo fit : a verbo fit

. Sciendum etiam est, præsens in numero singulari, vnam tantum vocem habere communem personis eiusdem numeri: alteram in plurali communem etiam personis eiusdem numeri pluralis, ita vt, si vox præsentis singularis applicetur primæ personæ singulari, fiat illius; si secundæ, fiat secundæ; si tertiæ, tertiæ. eodemq. etiam modo se habet vox præsentis pluralis, vt clare in verborum inflexionibus perspicitur. Hic præterea diligenter notandum est, quod multi (vt vere dicam) vel ignorantes, vel certe non animaduertentes, sæpe errorem in legendo committunt, videlicet personas masc. gen. num. mult. præsentis, & secundam singularem foemininam futuri in omnibus verbis tã actiuis, quam passiuis, quorum præsens singulare habet supra penultimam $\nearrow$, vt est in hac coniugatione, & tertia, idem $\nearrow$ supra eandem retinere, licet intercedat $\cup$, fiatq. penultima. $\cup$ enim tunc quiescit, vt

	ædificant		ædificabis.
	ædificantur		ædificaberis
	liberant		liberabis
	liberantur		liberaberis. & cæt.

Huc

Huc reuocantur etiam hæc

يَأْتُونَ veniunt

يَأْتِي venies

يَنْبَغُونَ crescunt

يَنْبَغِي cresces

يَسْبِغُونَ iurant

يَسْبِغِي iurabis: quia præ-

sens eorum singulare habet supra penultimam ٸ. Hæc eadem porro verba prædictarum coniugationum sola habent in præfenti foemino vtriusque numeri, & futuro plurali eiusdem generis penultimam ٸ, vt

بَنِيَتْ اَبْنًا ædificat

بَنِيْنَ اَبْنًا ædificant

سَقَطَتْ اَبْنًا quiescit

سَقَطْنَ اَبْنًا quiescunt

يَبْنِيْنَ اَبْنًا ædificabunt

يَبْنِيْنَ اَبْنًا quiescent

مَدْفَرًا liberat

مَدْفَرًا liberant

يَبْفَرُونَ liberabunt, & sic

يَأْتِيْ veniet, & cetera.

Item in omnibus coniugationibus, secunda præfentis vtriusque generis, & numeri, & prima pluralis formam habent quasi duplicem, vt in verborum coniugatione clare perspicitur: nam secunda masculini singularis est, vt بَنِيَتْ اَبْنًا: sublato vero utroque ٸ intermedio, cum ٸ, & ٸ, & intercedente ٸ,

fit, بَنِيَتْ اَبْنًا: بَنِيَتْ اَبْنًا: pluralis autem, vt بَنِيْنَ اَبْنًا

vel sublatis duobus primis ٸ cum ٸ, & ٸ, fit بَنِيَتْ اَبْنًا

Rursus secunda foemina singularis est, vt بَنِيَتْ اَبْنًا, vel

sublato utroque / cum \ , & commutato secundo / in v
 supra primum \ , fit **קְטַבְתִּי** : in plurali vero, ut **קְטַבְתֶּם**
קְטַבְתֶּם , vel sublatis duobus primis \ vna cum / & v , fit
קְטַבְתֶּם . Prima denique pluralis est, ut **קְטַבְתֶּם** : vel
 sublato ultimo \ verbi, & \ pronominis, fit **קְטַבְתֶּם** . Vnde
 videre est hanc duplicem personarum formam oriri ex compo-
 sitione verbi cum pronomine. Quod quidem familiarissimum
 est presenti in omnibus fere verbis, & verbo nominis, ut suo
 etiam loco dicemus. Immo quamuis hanc pronomina distincta
 a verbo scribatur: tamen a multis legi assolent, ac si cum illo sint
 connexa; ut **קְטַבְתֶּם** licet tam verbum, quam pronomen
 scripta sint abinuicem separata, nihilominus a multis leguntur
 ac **קְטַבְתֶּם** , sic in persona prima plurali, &c. & hoc perpetuum
 est in prima persona sing. num. utriusque gen. cui semper post-
 ponitur pronomen **אֲנִי** , & profertur cum verbo, ac si non
 haberet in principio / cum \ , ut **אֲנִי קְטַבְתִּי** .
אֲנִי קְטַבְתֶּם :
אֲנִי קְטַבְתֶּם , & cetera. / enim pronominis,
 semper quiescit in huiusmodi locis, & cum hoc modo pronun-
 ciatur, semper habet punctum ex parte inferiori subscriptum, ut
 in cap. 8. primi libri dictum est.

Item silentio prætereundum non est, quod quidam opinan-
 tur, præsens scilicet esse participium, & supplere vicem præsen-
 tis temporis; eos enim maxime decipi negare non audeo;
 quandoque sentiunt contra veram, & communem nobilium
 linguæ nostræ grammaticorum doctrinam, & contra usum

vniuersalem omnium, qui hoc tempus appellant, **أَجْبَا وَفَام**
 tempus quod surgit, vel stat, vel præest. Itaque sicut eos, qui
 affirmant illud esse participium, illustribus huius linguæ gram-
 maticis, qui tria constituunt tempora: & vsui communis repu-
 gnantes esse existimo: ita ipsum sæpe pro participio vsurpari, &
 declarari pro certo habeo, vt passim legēdo reperies, vt I eu. 16

وَأَجْبَا وَفَام : مَدَالَا دَمَرَام : مَدَالَا دَمَرَام : مَدَالَا دَمَرَام .
وَأَجْبَا وَفَام : مَدَالَا دَمَرَام : مَدَالَا دَمَرَام .

Et dixit Dominus Moyfi : Loquere cum Aaron fratre tuo, ne
 sit ingrediens in omni tempore in sanctuarium. Et Psal. 5.

دَمَرَام : مَدَالَا دَمَرَام : مَدَالَا دَمَرَام : مَدَالَا دَمَرَام .

Virum effundentem sanguinem, & dolosum despiciet, vel abo-
 minabitur Dominus. Et Psalm. 9.

دَمَرَام : مَدَالَا دَمَرَام : مَدَالَا دَمَرَام .

Constitue illis ponentem legem, & alibi sæpe.

Obseruandum quinto, in omni coniugationum genere, cum
 formatur futurum, tres litteras varias personas indicantes ne-
 cessario illi accidere, videlicet **ل**, **ل** & **ل**, quarum prima
 indicat tertiam masculinam vtriusque numeri, & tertiam plu-
 ralem foeminini generis. Secunda, secundam vtriusque numeri,
 & generis: & tertiam sing. foemin. generis. Tertia demum pri-
 mam singularem, vt facile intelligitur ex verborum inflexione.
 Formari autem facilius potest in hac coniugatione futurum, a
 tertia præteriti commutato **و** in **و**, & additis tribus litteris
 enumeratis suæ tamē quaque personæ, quæ quidem in hac præ-
 cipue coniugatione afficiuntur **و** vt **يَجِبَا** : **يَجِبَا** : **يَجِبَا**

& cæc

& cæt. excepto verbo ܘܒܝܘܝܬܐ vixit, in quo littera cadens afficitur / vt, $\text{ܘܒܝܘܝܬܐ} : \text{ܘܒܝܘܝܬܐ}$, & cæt. Et ratio videtur esse; quia habet penultimam ܘ in præterito, quæ in futuro litteræ ܘ præponitur. Item imperatiuum quoque a tertia præteriti deducitur, si videlicet ܘ primæ speciei, cum ܘ in ܘ affectum / commutetur, & secunda species, vt est in præterito, relinquatur, vt $\text{ܘܒܝܘܝܬܐ} : \text{ܘܒܝܘܝܬܐ}$: conuenit enim tertia masculina singul. cum secunda masc. sing. imperatiui. Si deinde permutetur / in ܘ , fit secunda foemin. generis, vt ܘܒܝܘܝܬܐ , ܘܒܝܘܝܬܐ . Secunda pluralis masc. generis vtriusque speciei, est eadem plane cum tertia plurali masc. gen. vt ܘܒܝܘܝܬܐ vel ܘܒܝܘܝܬܐ , ܘܒܝܘܝܬܐ , vel ܘܒܝܘܝܬܐ . Secunda vero pluralis foeminini gen. fit, si addatur secunde personæ singulari eiusdem generis alterum ܘ affectum / cum ܘ in fine, & duobus punctis ex parte superiori collocatis, vt ܘܒܝܘܝܬܐ , ܘܒܝܘܝܬܐ .

Observandum est sexto, puncta videlicet gemina, quæ sint signa multitudinis, vt lib. i. cap. 5. indicauimus, non apponi, nisi solis personis foemin. gen. num. pluralis in prædictis temporibus, & in modo imperatiuo: vnde colligas licet personas plures masc. gen. non postulare huiusmodi puncta, vt in verborum inflexionibus clare perspicitur.

Observandum est septimo, tempora, de quibus hactenus apud Chaldaeos, sæpe inter se permutari. Præteritum enim sæpe pro plusquam perfecto: & hoc pro præterito non semel collocatur. Item præteritum aliquando pro futuro, vt illud Ioan. 5.

$\text{ܘܒܝܘܝܬܐ} : \text{ܘܒܝܘܝܬܐ} : \text{ܘܒܝܘܝܬܐ} : \text{ܘܒܝܘܝܬܐ} : \text{ܘܒܝܘܝܬܐ}$

In iudicium non venit, seu veniet, sed transijt sibi (ideft, transiet) a morte ad vitam. Pro futuro etiam præfens frequentiffime vſurpatur, vt illud Marci 12.

وَمِنْهُ لَأُنْهَى تَعْمَالَئَهُمْ أَتَفْتَنُ أَمْ يَحِجُّوا

Cum reſurrexerint non accipiunt (ideft, accipient) mulieres, neque mulieres ſunt (ideft, erūt) viris. Et interdum pro imperfecto. Præterea hæc eadem tempora, nunc per modum optatiuum, nunc per coniunctiuum, prout locus exponendus poſtulat, latine exponi, declarariq. poſſunt, quorum exemplis, cum paſſim reperiantur, de industria ſuperfedeo.

Obſeruandum octauo, modum infinitiuum a tertia præteriti deriuari, additione duarum litterarum, (quas quidem habet infinitiuus cuiuſlibet verbi) و ſcilicet ſolum, vel و cum و ,

& in prima quidem ſpecie ſolum a capite adiunguntur iſtæ litteræ cum و ſupra و nulla alia mutatione facta: at vero in ſecunda ſpecie præter hoc mutatur و in و , & loco و po-

nitur و , vt a verbo و fit و vel و , a ver-

bo etiam و fit و , Aduertendum tamen eſt, non

paruum diſcrimē eſſe inter vocem, quæ habet و ſolum, & illam, quæ habet و vna cum و ; prior enim idem fere ſignifi-

cat, quod participium præſentis latinorum, & a quibuſdam appellatur و verbum nominis, & quaſi ſemper con-

iungitur cum nominatiuo verbi, a quo formatur; quo quidem vtiſſimum tunc præcipue cum rem confirmare, & certam reddere volumus, vt patet in hiſ exemplis. Leuit. 20.

و

וְגַבְרָא וְבִרְסָא לְאֶחְדָּם וְלֹאֲמַר מִבְּמִוְתָּהּ נִבְמָהּ

Et vir, qui blasphemabit patrem, & matrem occidendo occide-
tur. Et 19.

וְכִי־יִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח
וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח
וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח
וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח

Et res, quæ supererit in diem tertiam in igne vratur, & non co-
medetur, & si comedendo comedetur in die tertia, contempta
est, & non acceptabitur. Et ibidem.

וְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ
וְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ
וְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ
וְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ לְאֵתְּנָהּ

Et ancilla eius est, quæ empta est ipsi viro, & liberando non li-
berata est, & libertas non data est. Et Psalm. 40.

וְהָיָה כִּי־יִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח

Expectans expectavi dominum. seu sperans speravi in Domino
Et Ioan. 10.

וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח
וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח
וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח
וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח וְנִבְרַח

Dicebant multi ex eis, quod dæmonium est illi, & insaniens
insanijt.

Posterior vero, quæ scilicet assumit ו & ו : supplet vi-
cem tum infinitiui, tum gerundij in dum cum præpositione ad;
vt in his subiectis exemplis perspicitur. Leuit. 17.

וְהוּא פִּלְקֵימָא וְרַפְּמֵי מִיְמֵי אֱלֹהִים .

Hic est fermo, seu responsum, quod præcepit Dominus dicere.
& ibidem cap. 17.

לֹא אֵלֵךְ אֲחֵי לִבִּי עִדְוֵיהֶם קִיִּימֵי אֵיִתֵּי .
וְדַע לֵאמֹר .

Non accedes ad reuelandum turpitudinem earum, proxima
sunt, & iniquitas est. & cap. 16.

וְכָל אִישׁ לֹא יִהְיֶה בְּמִשְׁכָּנֵי דְבָרָא וְזִנְיָא אֲחֵי לִבִּי
עִדְוֵיהֶם דִּיבִימֵי וְרַפְּמֵי .

Et omnis homo, idest, vnusquisque non fit in tabernaculo tem-
poris, cum ingreditur ad propitiandum, seu indulgendum in
sanctuario, donec egrediatur. Et Marci 3.

מַהֲוֵי מִיְמֵי אֱלֹהִים אֲחֵי לִבִּי עִדְוֵיהֶם .

Quomodo potest satanas satanam eijcere? Et subditur.

לֹא מִיְמֵי אֱלֹהִים אֲחֵי לִבִּי עִדְוֵיהֶם .

Non potest stare regnum illud. Et alibi passim.

Sed fortassis admirabitur aliquis, cur priorem vocem, *מ* so-
lum habentem, ad infinitiuum reduxerimus; Siquidem partici-
pij more construitur. Sed admirari is cessabit, si modi infinitiui
definitionem a Grammaticis traditam consideret; infinitiuus
enim dicitur, qui neque personas, neque numeros definit, sed
omnes personas, & vtrumque numerum obscure, permisteque
complectitur; quod quidem huic voci quadrare nemo sine gra-
ui nota negare potest; quod si quis, quia illud more participij
construitur, participium appellare velit, non prohibemus.

VERBI PASSIVI INFLEXIO.

אֲדִיבָּ וְדִכְּ : *Tempus quod praterijt.*

מִבְּנִימָא וְדִכְּמָא : *Sing. masculinum.*

אֲדִיבִיבְּ אִנְוֵ } *ædificatus est ille*

אֲדִיבִיבְּ אַרְבָּ } *ædificatus es tu*

אֲדִיבִיבְּ אִנְנָא } *ædificatus sum ego*

מִבְּנִימָא } *Plurale.*

אֲדִיבִיבְּ אִנְוֵ } *ædificati sunt illi*

אֲדִיבִיבְּ אִנְוֵ } *ædificati estis vos*

אֲדִיבִיבְּ אִנְנָא } *ædificati sumus nos*

מִבְּנִימָא וְדִכְּמָא } *Sing. femininum.*

אֲדִיבִיבְּ אִנְוֵ } *ædificata est illa*

אֲדִיבִיבְּ אַרְבָּ } *ædificata es tu*

אֲדִיבִיבְּ אִנְנָא } *ædificata sum ego*

מִבְּנִימָא } *Plurale.*

אֲדִיבִיבְּ אִנְוֵ } *ædificatæ sunt illæ*

ædifi-

אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי
 אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } ædificatæ estis vos
 אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } ædificatæ sumus nos

אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } *Tempus presens.*

אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } *Singul. mascul.*

אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } ædificatur ille
 אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } ædificaris tu
 אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } ædificor ego

אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } *Plurale.*

אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } ædificantur illi
 אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } ædificamini vos
 אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } ædificamur nos

אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } *Singulare femin.*

אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } ædificatur illa
 אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } ædificaris tu
 אֲבִיבְתֵיכֶם אֲנִי } ædificor ego

הוּבְנִינָא

Plurale.

מְבַנְיָנִינָא אֲנִי

ædificantur illæ

מְבַנְיָנִינָא אַתְּמֵן vel מְבַנְיָנִינָא אַתְּמֵן

ædificamini vos

מְבַנְיָנִינָא מִבְּנֵי vel מְבַנְיָנִינָא מִבְּנֵי

ædificamur nos

אֲבַנְיָנִי

Tempus futurum.

מִבְּנֵינִי

Singulare masc.

בְּנִינָא

ædificabitur ille

אֲבַנְיָנִי אַתְּ

ædificaberis tu

אֲבַנְיָנִי אֲנִי

ædificabor ego

הוּבְנִינָא

Plurale.

בְּנֵינָא אֲנֵיהֶן

ædificabuntur illi

אֲבַנְיָנִי אַתְּמֵן

ædificabimini vos

בְּנֵינָא מִבְּנֵי

ædificabimur nos

מִבְּנֵינִי

Singulare femin.

אֲבַנְיָנִי אַתְּ

ædificabitur illa

אֲבַנְיָנִי אַתְּ

ædificaberis tu

ædifi-

أَبْنِيْنَا } ædificabor ego

هَبْنِيْنَا

Plurale.

يَبْنِيْنَ } ædificabuntur illæ

أَبْنِيْنَا } ædificabimini vos

يَبْنِيْنَا } ædificabimur nos

فَبْنِيْ : مَبْنِيْ وَنَبْنِيْ . Imperatiuus. Sing. masc.

أَبْنِيْ } ædificare tu

هَبْنِيْ

Plurale.

أَبْنِيْ } ædificamini

مَبْنِيْ

Sing. fæmin.

أَبْنِيْ } ædificare tu

هَبْنِيْ

Plurale.

أَبْنِيْنَا } ædificamini vos

أَبْنِيْنَا

Modus infinitiuis.

أَبْنِيْنَا } ædificando

أَبْنِيْنَا } ædificari. l. ad ædificādū

Notationes circa verbum passivum.

Notandum est primo, quinque potissimū litteris verba passiva ab actiuis formari, $\aleph$, $\aleph$, $\aleph$, $\aleph$, $\aleph$. non tamen ita, ut simul omnes istæ litteræ ad idem verbum passivum efficiendum concurrant; sed aliquando $\aleph$ cum vno $\aleph$ in principio, aliquando cum duobus $\aleph$, quorum posterius sit asperum; aliquando cum vno $\aleph$ intercedente tamen inter ipsum $\aleph$, & $\aleph$ aliqua littera: qua eodem modo intercedente aliquando cum $\aleph$, aliquando cum $\aleph$, & demum aliquando cum $\aleph$ nulla interposita littera; addita tamen littera $\aleph$, vel aliqua alia in fine verbi, ut dicemus. Et ita habes sex modos, quibus per has litteras passiva ab actiuis deducuntur. Primus itaque modus cadit in omnia verba, in quæ, ut patebit non cadunt reliqui

quinque, ut $\aleph\aleph\aleph$: $\aleph\aleph\aleph$: $\aleph\aleph\aleph$: $\aleph\aleph\aleph$:

$\aleph\aleph\aleph$: & cæt. Secundus cadit, tum in verba habentia $\aleph$

in principio, qualis est secunda species secundi generis; ut a

$\aleph$ fit $\aleph\aleph\aleph$, a $\aleph$ fit $\aleph\aleph\aleph$: tum in verba

tertij & quarti generis habentia in principio $\aleph$ cum $\aleph$ ut ab

$\aleph$ fit $\aleph\aleph\aleph$, ab $\aleph$ fit $\aleph\aleph\aleph$, ab $\aleph$

fit $\aleph\aleph\aleph$, ab $\aleph$ fit $\aleph\aleph\aleph$; ut de singulis

suo loco dicemus. Tertius in omnia verba quorum principium est $\aleph$ vel $\aleph$, exceptis prædictis in secundo modo, ita ut

$\aleph$ vel $\aleph$ interponatur inter $\aleph$, & litteram $\aleph$; quæ si

litte-

littera **و** vel **ح** erat quiescens, ipsa etiam manebit quiescens.
 Sin autē erat mota, motione propria (in passiuo loquor) priua-
 bitur, illa q. **ل** afficietur; vt clare patet in his exemplis: nam
هُبِلُ odit, & **جَبَلُ** soluit, quia habēt litteras **و** & **ح** in acti-
 uo quiescētēs, in passiuo quoque tam prædictas litteras quā **ل**
 quiescentes habebunt, vt **أَهْبِلُ** odio habitus est. **أَهْبِلُ**
 solutus est. Contra vero, **جَبَلُ** terminauit, **جَبَلُ** reconcilia-
 uit, quia habēt litteras **و** & **ح** motas in actiuo, illas in pas-
 siuo habebunt quiescentes, & earum motionem littera **ل**, quæ
 illis postponitur, habebit, vt **أَهْبِلُ** terminatus est. **أَهْبِلُ**
 reconciliatus est; & hoc idem quod habet **ل**, habet etiam **و**
 in quarto modo, & **ب** in quinto modo. Quartus modus in-
 greditur in omnia verba cum **ل** incipientia, vt **أَجِبُ** vicit,
أَجِبُ victus est, **أَجِبُ** inuitauit, **أَجِبُ** inuitatus est; vbi vi-
 des **ل** interponi inter **و** & **و**, & in priori verbo **و** quiescere,
 quia **ل** in eo quiescit: in posteriori vero verbo moueri, quia **ل**
 in eo mouetur. Quintus cadit in omnia verba quæ incipiunt a
و, vt a **وَلَا** semel scidit, deducitur **أَوَّلُ** scissus est, in
 quo **و** quiescit, quia **و** est quiescens: a **وَلَا** vero, sæpius sci-
 dit, fit **أَوَّلُ** sæpius scissus est, in quo **و** mouetur, quia **و**
 in actiuo mouebatur. Sextus tandem modus ingreditur in
 verba

verba quorum finis est ך in actiuo, hæc in passiuo non solum recipiunt in principio ך & ל simul, sed etiam alteram litteram י priori additam habere consuefunt; vt a ך diripuit, fit יך direptus est: a ך totondit, לך tonsus est. Et hæc verba solent esse primæ speciei secundi generis, in qua fere cum fit passiuum, vltima littera solet reduplicari, vt פפ fudit, sparsit. פפ fusus est, sparsus est.

Notandum secundo, in hoc genere omnia verba passiuia in כ cum כ desinere in præterito, ac proinde, vt secunda species inflecti, a qua fere non fit vllum verbum passiuum; est enim intransitiuorum verborum, vt suo loco dicetur. Item in præfenti desinunt vt actiua, addito tamen in principio כ : quod obseruandum est in omnibus verbis passiuis, quæ illud ך , quod habent in præterito affectum ך , cum præfentis temporis fiunt, mutant in כ affectum eadem vocali; cum autem futuri, eodẽ modo in litteras futuri: quas, cum de verbo actiuo ageremus, enumerauimus. Modus porro imperatiuus formatur a præterito, si quarta littera scilicet כ , in gen. masc. כ afficiatur, vt ab יך fit יך , quamuis a verbo יך conuersus est, יך cum כ supra tertiam, & יך supra quartam reperiatur: & in gen. foeminino כ , vt יך . Plurali autem numero vnaquæque persona suam fere sequitur formam in imperatiuo actiuo; masculina quidem vt יך vel יך ; foeminina vero, vt יך : Infinitiuus demum

demum in passiuo, tum in hac coniugatione, tum etiam in cæteris facile formari potest a præterito reiecto / a principio, & adiuncto و cum ن solum, vel و ع ن & و quiescenti in principio, additoq. in fine و cum س , & ف , supra antepenultimam, vt patet in his, ab أَخَذَ , أَخَذْتُمْ vel, أَخَذْتُمْ . ab أَخَذَ , أَخَذْتُمْ saluando, أَخَذْتُمْ saluari, vel ad saluandum, & cætera.

De secundo genere coniugationum.

CAPVT V.

AD hoc genus quatuor species verborum reuocantur: prima est eorum, quæ habent و supra primam consonantem. Secunda illorum, quæ habent ف supra eandem. Tertia eorum, quæ habent و supra mediam. Quarta eorum, quæ habent ن , vel supra mediam, vel supra primam; quæ species parum differunt inter se, & qui scit inflectere vnam, facile potest inflectere a' iam; sed nos distinctionis & claritatis causa, eas ab inuicem distinximus; & hic tamquam distinctas inflectimus, vt, si quis aliquo exagitetur scrupulo, eas commodo suo consulere possit. quod cum opus erit, in singulis coniugationum speciebus faciemus.

INFLEXIO PRIMÆ SPECIEI.

أَخَذَ : أَخَذْتُمْ : أَخَذْنَا Præteritum. Sing. masc.

أَخَذَ } diripuit ille.

أَخَذْتُمْ } diripuisti tu

أَخَذْنَا } diripui ego

Nn

diri-

הַיָּמִינָא

Plurale.

דִּירִיפִּוּרְיָא וְדִירִיפִּוּרְיָא vel דִּירִיפִּוּרְיָא } diripuerūt illi

דִּירִיפִּוּרְיָא וְדִירִיפִּוּרְיָא } diripuistis vos

דִּירִיפִּוּרְיָא וְדִירִיפִּוּרְיָא } diripuimus nos

דִּירִיפִּוּרְיָא } Singulare fœmin.

דִּירִיפִּוּרְיָא } diripuit illa

דִּירִיפִּוּרְיָא } diripuisti tu

דִּירִיפִּוּרְיָא } diripui ego

הַיָּמִינָא } Plurale.

דִּירִיפִּוּרְיָא וְדִירִיפִּוּרְיָא } diripuerunt illa

דִּירִיפִּוּרְיָא וְדִירִיפִּוּרְיָא } diripuistis vos

דִּירִיפִּוּרְיָא וְדִירִיפִּוּרְיָא } diripuimus nos

אֲחִיא וְדִירִיפִּוּרְיָא : מִיּוֹמֵי } Tempus præsens. Sing. masc.

דִּירִיפִּוּרְיָא } diripit ill e

דִּירִיפִּוּרְיָא vel דִּירִיפִּוּרְיָא } diripis tu

דִּירִיפִּוּרְיָא } diripio ego

Plurale

هَرَبُوا

Plurale.

ذَرَبُوا

diripiunt illi

ذَرَبُواكُمْ vel ذَرَبْتُمْ

diripitis vos

ذَرَبْنَاكُمْ vel ذَرَبْنَا

diripimus nos

تَرَبَّتْ

Singulare femin.

ذَرَبَتْ

diripit illa

ذَرَبْتِ vel ذَرَبْتِ

diripis tu

ذَرَبْتُ

diripio ego

هَرَبُوا

Plurale.

ذَرَبْنَ

diripiunt illæ

ذَرَبْنَكُمْ vel ذَرَبْتُنَّ

diripitis vos

ذَرَبْنَاكُمْ vel ذَرَبْنَا

diripimus nos

أَجْرًا يَوْمَئِذٍ : مَبْرُورًا

Futur. Sing. masc.

يَجْرِي

diripiet ille

يَجْرِي

diripies tu

يَجْرِي

diripiam ego

הִיאֵלֵמָּא

Plurale.

לִּבְיָהּ לִּבְיָהּ

diripient illi

לִּבְיָהּ לִּבְיָהּ

diripietis vos

לִּבְיָהּ לִּבְיָהּ

diripiemus nos

מִבְּיָהּ מִבְּיָהּ

Singulare fœmin.

לִּבְיָהּ לִּבְיָהּ

diripiet illa

לִּבְיָהּ לִּבְיָהּ

diripies tu

לִּבְיָהּ לִּבְיָהּ

diripiam ego

הִיאֵלֵמָּא

Plurale.

לִּבְיָהּ לִּבְיָהּ

diripient illæ

לִּבְיָהּ לִּבְיָהּ

diripietis vos

לִּבְיָהּ לִּבְיָהּ

diripiemus nos

פִּעְוֵוּ : מִבְּיָהּ : וְחַן :

Imperatiuus. Sing. masc.

חֲפֵזָא לְבִי

diripe tu

הִיאֵלֵמָּא

Plurale.

חֲפֵזוּ לְבִי חֲפֵזוּ לְבִי

diripite vos

Sing.

تَفَحَّدْتُهَا سَبِيحًا } *Sing. fœmin.*

تَفَحَّدْتُهَا } *diripe tu*

تَفَحَّدْتُمُوهَا } *Plurale.*

تَفَحَّدْتُمْ أَنْفُسَكُمْ } *diripite vos*

أَنَا وَالْمَلَائِكَةُ } *Modus infinitus.*

تَفَحَّدٌ } *diripiens, seu diripiēdo*

تَفَحَّدًا } *diripere, l. ad diripiēdū.*

PASSIVI INFLEXIO.

أُخِذَ وَدَحِخَ : سَبِيحًا : } *Tempus præsens. Sing. mase.*

أُخِذَ } *direptus est ille*

أُخِذْتَ } *direptus es tu*

أُخِذْتُ } *direptus sum ego*

تَفَحَّدْتُمْ } *Plurale.*

أُخِذُوا } *direpti sunt illi*

أُخِذْتُمْ } *direpti estis vos*

أُخِذْنَا } *direpti sumus nos*

dire-

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } *Sing. femin.*

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } direpta est illa

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } direpta es tu

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } direpta sum ego

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } *Plurale.*

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } direptæ sunt illæ

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } direptæ estis vos

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } direptæ sumus nos

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } *Tempus pæsens. Sing. masc.*

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } diripitur ille

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } diriperis tu

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } diripior ego

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } *Plurale.*

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } diripiuntur illi

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } diripimini vos

ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ } diripimur nos

Sing.

Sing. femininum,

<i>diripitur illa</i>	} <i>diripitur illa</i>
<i>diriperis tu</i>	} <i>diriperis tu</i>
<i>diripior ego</i>	} <i>diripior ego</i>

Plurale.

<i>diripiuntur illæ</i>	} <i>diripiuntur illæ</i>
<i>diripimini vos</i>	} <i>diripimini vos</i>
<i>diripimur nos</i>	} <i>diripimur nos</i>

Futur. sing. masc.

<i>diripietur ille</i>	} <i>diripietur ille</i>
<i>diripieris tu</i>	} <i>diripieris tu</i>
<i>diripiar ego</i>	} <i>diripiar ego</i>

Plurale.

<i>diripientur illi</i>	} <i>diripientur illi</i>
<i>diripiemini vos</i>	} <i>diripiemini vos</i>
<i>diripiemur nos.</i>	} <i>diripiemur nos.</i>

Sing.

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } *Sing. femininum,*

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } diripietur illa

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } diripieris tu

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } diripiar ego

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } *Plurale.*

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } diripientur illæ

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } diripiemi vos

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } diripiemur nos

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } *Imperatiuus. Sing. mase.*

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } diripere tu

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } *Plurale.*

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } diripimini vos

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } *Singulare fæmin.*

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } diripere tu

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } *Plurale.*

ܘܢܘܢܐ ܘܢܘܢܐ } diripimini vos

أَنَا وَاللَّامِئَاتُ

Modus infinitivus.

مَدَّخَاوُ } diripiendo

لَمَدَّخَاوُ } diripi, seu ad diripiēdū.

INFLEXIO SECUNDÆ SPECIEI.

أَحَدًا وَجَدَّ : مِمَّ وَجَدَّ :

Præteritum sing. masc.

وَجَدَّ } Conculcavit ille

وَجَدَّ } conculcasti tu

وَجَدَّ } conculcaui ego

هَمَلًا

Plurale.

وَجَدَّ } conculcauerunt illi

وَجَدَّ } conculcauistis vos

وَجَدَّ } conculcauimus nos

مِمَّ نَحَلَّ

Singulare femin.

وَجَدَّ } conculcavit illa

وَجَدَّ } conculcasti tu

وَجَدَّ } conculcaui ego

Oo

Plurale.

Plurale .

conculcarunt ille

conculcauistis vos

conculcauimus nos,

Præfens sing. masc.

conculcat ille

conculcas tu

conculco ego

Plurale .

conculcant illi

conculcatis vos

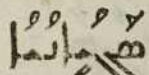
conculcamus nos

Singul. fœmin.

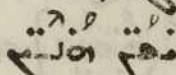
conculcat illa

conculcas tu

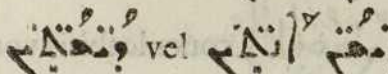
conculco ego

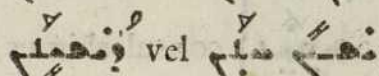
Plurale.

conculcant illę

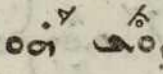
conculcatis vos

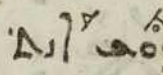
conculcamus nos

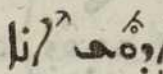
Futurū. sing. masc.

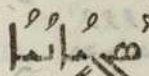
conculcabit ille

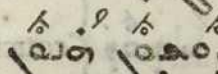
conculcabis tu

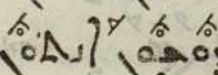
conculcabo ego

Plurale.

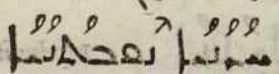
conculcabunt illi

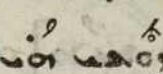
conculcabitur vos

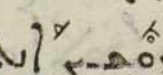
conculcabitur nos

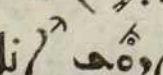
Singul. femin.

conculcabit illa

conculcabis tu

conculcabo ego

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

Plurale.

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

conculcabunt illæ

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

conculcabitis vos

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

conculcabimus nos

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

Imperatiuus.Sing.masc.

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

conculca tu

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

Plurale.

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

conculcate vos

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

Singulare femin.

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

conculca tu

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

Plurale.

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

conculcate vos

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

Modus infinitiuus.

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

cōculcās, l. cōculcādo.

ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ ܘܗܘܢ

conculcare, vel ad con-

culcandum.

PASSIVI INFLEXIO.

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ : مَبْرُوحَةٌ :
Præteritum sing. masc.

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ } conculcatus est ille

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ } conculcatus es tu

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ } conculcatus sum ego

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ }
Plurale.

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ } conculcati sunt illi

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ } conculcati estis vos

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ } conculcati sumus nos

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ }
Singul. femin.

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ } conculcata est illa

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ } conculcata es tu

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ } conculcata sum ego

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ }
Plurale.

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ } conculcatæ sunt illæ

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ } conculcatæ estis vos

أُحْلِبُ وَحُلِبْتُ } conculcatæ sumus nos

ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ : ܡܫܘ ܘܩܡܐ : *Præfens Sing. masc.*

ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ ܐܢܗ } conculcatur ille
 ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ ܐܢܗ } conculcaris tu
 ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ ܐܢܗ } conculcor ego

ܗܘܢܐܢ } *Plurale.*

ܗܘܢܐܢ ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ } conculcantur illi
 ܗܘܢܐܢ ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ } conculcamini vos
 ܗܘܢܐܢ ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ } conculcamur nos

ܗܘܢܐܢ ܗܘܢܐܢ } *Singulare femin.*

ܗܘܢܐܢ ܗܘܢܐܢ ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ } conculcatur illa
 ܗܘܢܐܢ ܗܘܢܐܢ ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ } conculcaris tu
 ܗܘܢܐܢ ܗܘܢܐܢ ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ } conculcor ego

ܗܘܢܐܢܗ } *Plurale*

ܗܘܢܐܢܗ ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ } conculcantur illę
 ܗܘܢܐܢܗ ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ } conculcamini vos
 ܗܘܢܐܢܗ ܐܚܠܐ ܘܩܝܡܐ } conculcamur nos

Futurum.

أَحْلَا وَتَحْلَى . . . مَجْرُومًا وَتَجْرُومًا } *Futurum. sing. masc.*

تَحْلَى وَتَحْلَى } conculcabitur ille

تَحْلَى وَتَحْلَى } conculcaberis tu

تَحْلَى وَتَحْلَى } conculcabor ego

تَحْلَى وَتَحْلَى } *Plurale.*

تَحْلَى وَتَحْلَى } conculcabuntur illi

تَحْلَى وَتَحْلَى } conculcabimini vos

تَحْلَى وَتَحْلَى } conculcabimur nos

تَحْلَى وَتَحْلَى } *Singul. femin.*

تَحْلَى وَتَحْلَى } conculcabitur illa

تَحْلَى وَتَحْلَى } conculcaberis tu

تَحْلَى وَتَحْلَى } conculcabor ego

تَحْلَى وَتَحْلَى } *Plurale.*

تَحْلَى وَتَحْلَى } conculcabuntur illæ

تَحْلَى وَتَحْلَى } conculcabimini vos

تَحْلَى وَتَحْلَى } conculcabimur nos

فَعْدُوا : سَبِّ وَدَن . Imperatiuus. sing. masc.

ܐܘܒܝܒܝܢܐ } conculcare tu

ܐܘܒܝܢܐ } Plurale .

ܐܘܒܝܒܝܢܐ vel ܐܘܒܝܒܝܢܐ } conculcamini vos

ܐܘܒܝܢܐ } Singular e fæmin.

ܐܘܒܝܒܝܢܐ } conculcare tu

ܐܘܒܝܢܐ } Plurale .

ܐܘܒܝܒܝܢܐ vel ܐܘܒܝܒܝܢܐ } conculcamini vos

ܐܘܒܝܢܐ } Modus infinitiuus.

ܐܘܒܝܒܝܢܐ } conculcando

ܐܘܒܝܢܐ } cõculcari, ad cõculcan- (dũ)

INFLEXIO TERTIÆ SPECIEI.

ܐܘܒܝܢܐ } Præteritum sing. masc.

ܐܘܒܝܢܐ } Separauit ille

ܐܘܒܝܢܐ } separasti tu

ܐܘܒܝܢܐ } separaui ego

Plurale.

^{pp} ^{yy} ^{yy} ^{yy} } *Plurale.*
 }
 } *separauerunt illi*
 } *separastis vos*
 } *separauimus nos*
^{pp} ^{pp} ^{yy} ^{yy} } *Singul. femin.*

^{yy} ^{yy} } *separauit illa*
^{yy} ^{yy} } *separasti tu*
^{yy} ^{yy} } *separauit ego*

^{pp} ^{yy} ^{yy} ^{yy} } *Plurale.*
 }
 } *separarunt illæ*
 } *separastis vos*
 } *separauimus nos*
^{yy} ^{yy} ^{yy} ^{yy} } *Præsens sing. masc.*

^{yy} ^{yy} } *separat ille*
^{yy} ^{yy} } *separas tu*
^{yy} ^{yy} } *separo ego*

Pp

Plurale.

ܘܫܘܒܘܢܐ   *Plurale.*
 ܘܫܘܒܘܢܐ   } separant illi
 ܘܫܘܒܘܢܐ   } separatis vos
 ܘܫܘܒܘܢܐ   } separamus nos
 ܘܫܘܒܘܢܐ   *Singul. fœmin.*

ܘܫܘܒܘܢܐ   } separat illa
 ܘܫܘܒܘܢܐ   } separas tu
 ܘܫܘܒܘܢܐ   } separo ego

ܘܫܘܒܘܢܐ   *Plurale.*
 ܘܫܘܒܘܢܐ   } separant illæ
 ܘܫܘܒܘܢܐ   } separatis vos
 ܘܫܘܒܘܢܐ   } separamus nos

ܘܫܘܒܘܢܐ   *Futurũ. Sing. masc.*

ܘܫܘܒܘܢܐ   } separabit ille
 ܘܫܘܒܘܢܐ   } separabis tu
 ܘܫܘܒܘܢܐ   } separabo ego

Plurale.

هـ يـ ا لـ مـ نـ

Plurale.

يـ فـ تـ حـ مـ نـ } separabunt illi

يـ فـ تـ حـ مـ نـ } separabitis vos

يـ فـ تـ حـ مـ نـ } separabimus nos

سـ مـ لـ مـ نـ } Singulare femin.

يـ فـ تـ حـ مـ نـ } separabit illa

يـ فـ تـ حـ مـ نـ } separabis tu

يـ فـ تـ حـ مـ نـ } separabo ego

هـ يـ ا لـ مـ نـ

Plurale.

يـ فـ تـ حـ مـ نـ } separabunt illae

يـ فـ تـ حـ مـ نـ } separabitis vos

يـ فـ تـ حـ مـ نـ } separabimus nos

فـ فـ دـ وـ ا : سـ مـ وـ تـ مـ . Imperatiuus . Sing. masc.

يـ فـ تـ حـ مـ نـ } separa tu

هـ يـ ا لـ مـ نـ

Plurale.

يـ فـ تـ حـ مـ نـ vcl يـ فـ تـ حـ مـ نـ } separate vos

Pp 2 Sing.

Singularis feminine.

separa tu

Plurale.

separate vos

Modus infinitivus.

separans, seu separando.

separare. I. ad separandum.

PASSIVI INFLEXIO.

Præteritum sing. masc.

Separatus est ille

separatus es tu

separatus sum ego

Plurale.

separati sunt illi

separati estis vos

separati sumus nos

Sing.

סֵפֶרָה נִבְדָּלָה

Singulare femin.

נִבְדָּלָה אֵינָהּ

separata est illa

נִבְדָּלָה אַתְּ

separata es tu

נִבְדָּלָה אֲנִי

separata sum ego

סֵפֶרָה נִבְדָּלוּ

Plurale.

נִבְדָּלוּ אֵינֵיהֶן vel נִבְדָּלוּ הֵנּוּ

separatae sunt illae

נִבְדָּלוּ אַתֶּם

separatae estis vos

נִבְדָּלוּ אֲנֵינוּ vel נִבְדָּלוּ מִבֵּינֵינוּ

separatae sumus nos

אֲנִי נִבְדָּל וְהָיָה מִמֶּנּוּ וְדוֹנֵי :

Præsens sing. masc.

נִבְדָּל אֵינוּ

separatur ille

נִבְדָּלְתָּ אִתְּךָ vel נִבְדָּלְתָּ אִתִּי

separaris, vel separare

נִבְדָּלְתִּי אֲנִי

separor ego

סֵפֶרָה נִבְדָּלוּ

Plurale.

נִבְדָּלוּ אֵינֵיהֶם

separantur illi

נִבְדָּלוּ אַתֶּם מִבֵּינֵיכֶם. נִבְדָּלוּ אִתְּכֶם

separamini vos

נִבְדָּלוּ אֲנֵינוּ מִבֵּינֵינוּ vel נִבְדָּלוּ מִבֵּינֵינוּ

separamur nos

Sing.

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

Singulare femin.

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

separatur illa

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ vel ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

separaris tu

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

separor ego

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

Plurale.

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

separantur illæ

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ.ܝܠܟܘܢ

separaminivos

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ vel ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

separamur nos

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ ܕܡܢ ܕܘܚܢ :

Futurum. Sing. masc.

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

separabitur ille

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

separaberis tu

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

separabor ego

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

Plurale.

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

separabuntur illi

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

separabimini vos

ܟܘܠܗܢ ܐܘܪܘܢ

separabimur nos

Sing.

سَبَرْنَا نَحْنُ

Singulare femina.

لَا يَفْتَعِدُ

separabitur illa

لَا يَفْتَعِدُ

separaberistu

لَا يَفْتَعِدُ

separabor ego

سَبَرْنَا

Plurale.

لَا يَفْتَعِدُنَّ

separabuntur illæ

لَا يَفْتَعِدُنَّ

separabimini vos

لَا يَفْتَعِدُنَّ

separabimur nos

فَعِدُوا

Imperatiuus. sing. masc.

لَا يَفْتَعِدُ

separare tu

سَبَرْنَا

Plurale.

لَا يَفْتَعِدُوا vel لَا يَفْتَعِدُوا

separamini vos

سَبَرْنَا

sing. femina.

لَا يَفْتَعِدُ

separare tu

سَبَرْنَا

Plurale.

لَا يَفْتَعِدُوا vel لَا يَفْتَعِدُوا

separamini vos

Modus

אָדָּבָא וְלֹא סָמְדָא *Modus infinitivus.*

סָמְדָא וְסָמְדָא } separando

סָמְדָא וְסָמְדָא } separari, l. ad separādū

INFLEXIO QUARTAE SPECIEI.

אָדָּבָא וְדָבָא . סָמְדָא וְדָבָא *Præteritum sing. masc.*

דָּבָא וְדָבָא } Concepit ille

דָּבָא וְדָבָא } concepisti tu

דָּבָא וְדָבָא } concepi ego

הֵמָּא וְהֵמָּא *Plurale.*

דָּבָא וְדָבָא vel דָּבָא וְדָבָא } conceperunt illi

דָּבָא וְדָבָא } concepistis vos

דָּבָא וְדָבָא vel דָּבָא וְדָבָא } concepimus nos

סָמְדָא וְסָמְדָא *Singulare femin.*

דָּבָא וְדָבָא } concepit illa

דָּבָא וְדָבָא } concepisti tu

דָּבָא וְדָבָא } concepi ego

Plurale.

	هَيَامَا	Plurale.
	ذَهَبْتُمْ vel ذَهَبْتُمْ أَنْتُمْ	conceperunt illæ,
	ذَهَبْتُمْ أَنْتُمْ	concepistis vos
	ذَهَبْنَا vel سَبَبْنَا	concepimus nos
	أَحْمِلُ دُعَامَ مَعِي وَتَمَّ	Præsens sing. masc.

	ذَهَبَ	concipit ille
	ذَهَبْ أَنْتَ vel ذَهَبِي	concipis tu
	أَحْمِلُ	concipio ego

	هَيَامَا	Plurale.
	ذَهَبُوا أَنْتُمْ	concipiunt illi
	ذَهَبْتُمْ أَنْتُمْ vel ذَهَبْتُمْ أَنْتُمْ	concipitis vos
	ذَهَبْنَا vel سَبَبْنَا	concepimus nos
	سَبَبْنَا نَحْنُ	Sing. femin.

	ذَهَبُوا أَنْتُمْ	concipit illa,
	ذَهَبِي أَنْتِ vel ذَهَبِي	concipis tu
	أَحْمِلُ	concipio ego

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

Plurale.

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

concipiūt illæ.

ܘܗܘܢܢܐܢܐ vel ܘܗܘܢܢܐܢܐ

concipitis vos

ܘܗܘܢܢܐܢܐ vel ܘܗܘܢܢܐܢܐ

concipimus nos

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

Futurū. Sing. masc.

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

concipiet ille

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

concipies tu

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

concipiam ego

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

Plurale.

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

concipient illi

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

concipietis vos

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

concipiemus nos

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

Singul. femin.

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

concipiet illa,

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

concipies tu

ܘܗܘܢܢܐܢܐ

concipiam ego

هَيَّا اِنَّمَا

Plurale.

تَحْبِقِيْلِمُ اِنْتِمُ

concupiēt illa,

اِحْبِقِيْلِمُ اِتْبِئِمُ

concupietis vos

نَحْبِقُمُ مَبِئِمُ

concupiemus nos

فَعْبِقُوا : مَبِئِمُ وَتَمِئِمُ .

Imperatiuus. sing. masc.

خُحْبِقِ اِنْتِمُ

concupie tu

هَيَّا اِنَّمَا

Plurale.

خُحْبِقِيْلِمُ اِنْتِمُ vel خُحْبِقِيْلِمُ اِنْتِمُ

concupite vos

مَبِئِمُ مَبِئِمُ

Singulare femin.

خُحْبِقِ اِنْتِمُ

concupie tu

هَيَّا اِنَّمَا

Plurale.

خُحْبِقِيْلِمُ اِنْتِمُ vel خُحْبِقِيْلِمُ اِنْتِمُ

concupite vos

اِنَّا وَلا مَبِئِمُ مَبِئِمُ

Modus infinitiuus.

مَحْبِقِيْلِمُ

cōcupiēs, seu cōcupiēdo

اِحْبِقِيْلِمُ

cōcupere, l. ad cōcupiēdū

Passiuum autem huius speciei eodem modo, quo tertiae speciei inflectitur; اِحْبِقِيْلِمُ enim est vt اِحْبِقِيْلِمُ .

Circa prædictas species notationes.

Notandum est primo singula horū specierum verba retinere proprias vocales immutatas, dum in præterito coniugantur; Excepta prima, & tertia persona foeminina singulari, quarū prima consonans (si secundam speciem excepias, quæ retinet propriam vocalem in omnibus personis illius temporis;) habet א, vt clare vides in earum inflexione. Sciendum etiam est omnia verba huius generis, quæ sunt duarum tantum litterarum; vel trium, quarum media sit ל, post primam consonantem in præsentem assumere ל, quæ vt א affectum vt plurimum א, proferatur; vt a אֲדָר fit אֲדָרָא, a אֲבָב, אֲבָבָא, & in quibusdam quartæ, vt a אֲבָבָא petijt, seu quæsiuit אֲבָבָא, petit in plurali tamen masculini, & foeminini vtriusque numeri secunda species amittit ל, & loco ipsius acquirit א. A cæteris vero reijcitur ל, excepto hoc verbo אֲבָבָא, ingrediuntur, in quo ל, est omnino quiescens, perinde ac si non esset, ponique videtur fortassis vt differat a prima plurali אֲבָבָא ingressi sumus, quæ reiectis vocalibus illi per similis esset, exceptisq. etiam vt quibusdam aliis verbis quartæ speciei, in quibus ל, quod in præterito habet, cum sit illis naturale, omnino in omnibus modis ac tēporibus retinetur; vt patet in prædicto verbo אֲבָבָא, a quo fit אֲבָבָא, petunt, & in his verbis אֲבָבָא benefactus est. אֲבָבָא, consenuit. &c. Dixi autem affectum vt plurimum, א, quia licet tam istud, quam quintum genus in præsentem supra secundam consonantem א, recipiant: verba

ba tamen, in quorū fine sit aliqua litera gutturalis tum in aliis, tum præsertim in hoc tempore supra penultimam γ , habere solent, vt a مَبْنٌ fit مَبْنٌ intuetur. a مَبْنٌ fit مَبْنٌ friget; vbi vides, مَبْنٌ , quæ est penultima γ , non γ , affici; sed vt hæc regula valde utilis ad legendum intelligatur excludenda sunt ea, quæ illam non sequuntur. Primo ab illa excluduntur omnia verba, quæ habent penultimam $\circ$ cum مَبْنٌ , vt sunt ea, quæ recipiunt $\circ$ in futuro; vt مَبْنٌ perficiet, a verbo مَبْنٌ . مَبْنٌ colet, seu arabit, a مَبْنٌ . مَبْنٌ figet, a مَبْنٌ . مَبْنٌ scindet, a مَبْنٌ . مَبْنٌ mouebitur, a مَبْنٌ . & in imperatiuo, qui in huiusmodi verbis deriuari solet a futuro, reiectis ipsius futuri litteris a principio, vt مَبْنٌ : perface. مَبْنٌ cole, vel ara. مَبْنٌ fige. مَبْنٌ scinde; مَبْنٌ mouere, &c. Secundo, secunda species, præsertim in præterito, ab ea remouetur; vt patet in مَبْنٌ motus est, مَبْنٌ quieuit, quorum prima cōsonans legitur cum مَبْنٌ . Item ea, quorum penultima est مَبْنٌ cum مَبْنٌ , vt مَبْنٌ excitauit, مَبْنٌ cōmouit. In cæteris aut est verissima, & generalis regula; vt مَبْنٌ commouit, مَبْنٌ aperitur. مَبْنٌ admiratur, مَبْنٌ infirmatur. Diximus autem

rem istas litteras debere esse in fine; quia si non sint in fine deficit hæc regula. Item hic nomine gutturalis comprehendimus etiam litteram ו ; non quod ipsa sit gutturalis, sed quod hic gutturalium officio fungatur.

Notandum secundo, omnes species, si secunda dematur, habere futuri litteras א affectas, ut ex futuro verborum inflexorum patet. Secunda enim species in omnibus personis eadem habet omnino quiescentes, excepta persona prima, quæ semper in quacumque coniugatione habet א , motum; in hac autem specie habet illud motum motione א , ut אֲוֹרָא :

Aduertendum tamen est, licet id in soluta oratione verum sit; in carmine tamen propter necessitatem, interdum non obseruari; tunc enim prædictas litteras quiescentes futuri secundæ speciei, poetæ, vel coacti, vel certe quodam eorum priuilegio, seu licentia א afficiunt. Ut S. Doctor Iacobus Syrus in quodam carmine.

$\text{פְּדוּמָא נְאֻמָּא קְלָא וְחַסְדָּא וְיִשְׁרָא וְיִשְׁרָא וְיִשְׁרָא}$

Idest, Os psallat voces laudis, & confessionis,

$\text{הַדְּמָא נְהַדְּמָא וְחַסְדָּא וְיִשְׁרָא וְיִשְׁרָא וְיִשְׁרָא}$

Odoratus odoret odorem vitæ, & non perditionis.

Et Magnus ac Sanctissimus Aphræm Syrus, in suo quodam carmine.

$\text{אֲוֹרָא נְאֻמָּא קְלָא וְחַסְדָּא וְיִשְׁרָא וְיִשְׁרָא וְיִשְׁרָא}$ } Oculo esto illi custos,

$\text{אֲוֹרָא נְאֻמָּא קְלָא וְחַסְדָּא וְיִשְׁרָא וְיִשְׁרָא וְיִשְׁרָא}$ } Ne videat furtim.

Item cæteræ species, quarum verba in futuro assumunt א ; ipsum א numero plurali in tertia, & secunda vtriusque generis, & secunda foemina numeri singularis amittunt; at ve-

ro secunda species retinet ipsum o cum proprio ۶, vt vides in verbis iam coniugatis. Sed difficultas est in quibus futurum o assumat, & in quibus non assumat, quæ vt aliqua ex parte soluantur.

Notandum tertio, secundæ speciei futurum semper o recipere; vt ۶ ۶ ۶ cum cæteris, excepto tamen hoc verbo ۶ ۶ ۶ ponait; in quo loco o assumit ۶ cum ۶, vt ۶ ۶ ۶

ponet. ۶ ۶ ۶ pones. ۶ ۶ ۶ ponam, &c. Primæ autem speciei, & tertiæ, futurum interdum habet o, vt patet in ver-

bis iam inflexis, & in his ۶ ۶ ۶ ingressus est. ۶ ۶ ۶

۶ ۶ ۶ reliquit. ۶ ۶ ۶ &c. Interdum vero non habet;

& tunc vel seruat idem ۶ quod præteritum habebat; vt

۶ ۶ ۶ passus est. ۶ ۶ ۶. ۶ ۶ ۶ errauit, ۶ ۶ ۶. ۶ ۶ ۶ de-

fiderauit ۶ ۶ ۶. ۶ ۶ ۶ vouit ۶ ۶ ۶. ۶ ۶ ۶ custodiuit.

۶ ۶ ۶ laborauit ۶ ۶ ۶. ۶ ۶ ۶ defluxit ۶ ۶ ۶.

۶ ۶ ۶ accidit ۶ ۶ ۶ &c. Vel commutat ۶ in ۶, vt ۶ ۶ ۶

fecit ۶ ۶ ۶. ۶ ۶ ۶ fortitus est ۶ ۶ ۶. ۶ ۶ ۶ cecidit.

۶ ۶ ۶ traxit ۶ ۶ ۶. ۶ ۶ ۶ emit ۶ ۶ ۶. ۶ ۶ ۶

percussit ۶ ۶ ۶. Quartæ præterea speciei futurum loco ۶

præteriti vt plurimum habet ۶; vt ۶ ۶ ۶ concepit ۶ ۶ ۶

۶ ۶ ۶

דִּלְעִיט וְיִימֵר dilexit בְּנִימֵר . דּוֹרְמִיט dormiuit

דִּיִּימֵר confenuit דִּיִּימֵר . Dixi autem (vt plurimum)

quia sunt quædam verba istius speciei, quæ assumunt o cum

וְ, quemadmodum dictum est de alijs speciebus supra, vt

דִּיִּימֵר tacuit דִּיִּימֵר . דִּיִּימֵר descendit דִּיִּימֵר .

דִּיִּימֵר adorauit דִּיִּימֵר . דִּיִּימֵר appropinquauit

דִּיִּימֵר : &c. Sciendum hic porro est, verba, quorum pri-

ma consonans iu præterito est פְּ quiescens; fere in futuro nō

geminare פְּ, sed illud idem, quod in præterito habebant, af-

ficere אָ; ipsumq. fungitur munere פְּ quod addendum esset;

vt דִּיִּימֵר egressus est דִּיִּימֵר . דִּיִּימֵר latrauit דִּיִּימֵר .

דִּיִּימֵר emanauit דִּיִּימֵר . דִּיִּימֵר pulsauit דִּיִּימֵר . דִּיִּימֵר

sequutus est דִּיִּימֵר &c. Dixi quiescens, quia si sit motum, in

futuro recipiūt aliud פְּ quiescens, vt דִּיִּימֵר dormitauit דִּיִּימֵר

motus est דִּיִּימֵר . Et in quarto genere, vt דִּיִּימֵר oscu-

latus est דִּיִּימֵר . דִּיִּימֵר dilucidauit דִּיִּימֵר . דִּיִּימֵר contriuit

דִּיִּימֵר & cat. Dixi fere, quia sunt quædam admodum pauca,

quæ istam regulam nō sequuntur; vt hoc verbum דִּיִּימֵר lu-

xit דִּיִּימֵר, quod quidem verbum licet habeat פְּ quiescens;

assu-

assumit tamen aliud in principio cum $\aleph$, & si quæ sunt alia.
 Notandū est quarto, Imperatiuum facile a tertia futuri deriuari; sublatis solum litteris futuri, vt ex verborum inflexione cognosci potest. Infinitiuus postea facilius deducitur a præterito additis litteris $\aleph$, vel $\aleph$ & $\aleph$ cum $\aleph$, quod sit supra ipsum $\aleph$; additoq. semper $\aleph$ supra penultimam, a qua in hoc præsertim modo remouendum est etiam $\aleph$, si supra illam sit; vt ex verborum declinatione manifestum est; & patet in his $\aleph$ passus est, $\aleph$ $\aleph$ patiens. $\aleph$ reliquit, $\aleph$ $\aleph$ relinquens. $\aleph$ $\aleph$ vestiuit, $\aleph$ $\aleph$ vestiens. $\aleph$ $\aleph$ fecit, $\aleph$ $\aleph$ faciens. Sic etiam cum $\aleph$, vt $\aleph$ $\aleph$ ad patiendum, seu pati, & cætera eodem plane modo. In illis autem verbis, in quibus $\aleph$ præteriti adhibetur pro $\aleph$ futuri; commutatur ipsum $\aleph$ in $\aleph$, cum prædicto $\aleph$ supra penultimam, vt $\aleph$ $\aleph$ egressus est. $\aleph$ $\aleph$ egrediens. $\aleph$ $\aleph$ sequutus est, $\aleph$ $\aleph$ sequens. $\aleph$ $\aleph$ accepit, $\aleph$ $\aleph$ accipiens; Sic eodem modo cum $\aleph$; $\aleph$ $\aleph$ egredi, vel ad egrediendum, &c. Sciendum tamen est, secundam speciem non conuenire quoad motiones, seu vocales cum alijs prædictis: nã ipsa petit $\aleph$ quiescens, & $\aleph$ motū, & retinet idem $\aleph$ quod habet in præterito nulla alia facta mutatione; vt a $\aleph$ $\aleph$ iudicauit, $\aleph$ $\aleph$ iudicans, $\aleph$ $\aleph$ iudicare,

seu ad iudicandum; utrobique autem ו quiescit, ו solum mouetur. Quamuis quidam docere videantur posse addi ו cū ו infinitiuo habenti ו : ut a ו motus est ו moueri. Sed quidquid sit de hoc. Auctores fere omnes sine ו utraque voce scilicet cum ו tantum; & cum ו vna cum ו vtuntur; vt passim libros legendo perspicias. Cætera, quæ dici possent, tum quia facilia sunt, tum quia ex verbis inflexis facile intelliguntur, prætermittenda esse censui.

De passiuo prædictarum specierum notationes.

Notandum est primo, primam, tertiam, & quartam speciẽ fere semper supra penultimam habere ו vt patet in verbis iã inflexis. Eodemq. modo in præsentis sing. num. mascul. gen. Et futuro eiusdem numeri, & gen. & prima plurali, & tertia foemina singulari. In imperatiuo vero abijcitur ו , & ponitur supra antepenultimam ו , vt ex verborum quoque inflexione patet. Secunda autem species in passiuo, vt supra indicatum est, assumit ו cum duplici ל quiescenti, & ו cum ו ante vltimam consonantem; ita tamen, vt ל prius, sicut in cæteris passiuis, in quibus non postponitur litteris ו & ו , sit molle: posterius vero asperum, vt est etiam in alijs, in quibus geminatur; vt ו posuit, ו positus est, ו iudicauit, ו iudicatus est. ו maledixit, ו maledictus est. Sic etiam secunda species quarti generis, se habet, vt inferius suo loco clarius declarabitur.

tur. In his deinde verbis imperatiuus est similis præterito, vt patet ex eorum inflexione.

Notandum est secundo, infinitiuum facili negotio a præterito formari sublato ل , & addito و supra antepenultimam litteræ و , & ا supra eiusdem penultimā, vt diximus de passiuo primi generis, & constat ex verbis iam inflexis. Aduertendum tamen est secundam speciem in hoc modo amittere cum و , & eodem modo, quo aliæ species, formare infinitiuum, vt $\text{شفا$ positus est, $\text{شفا$ poni, &c.

Et hoc idem habet etiam secunda species quarti generis, vt $\text{شفا$ sublatus est, $\text{شفا$ tolli.

De tertio genere coniugationum.

CAPVT VI.

Hoc genus vnam fere verborum speciem continet, ac proinde est facillimum, vt igitur intelligatur inflectendum est aliquod eius verbum.

INFLEXIO ACTIVI.

شفا : شفا : شفا :

Præteritum sing. masc.

شفا } Sanauit ille

شفا } sanastitu

شفا } sanauiego.

Rr 2

Plurale

הִנְיָאִים

Plurale.

הִנְיָאִים

fanauerunt illi

הִנְיָאִים

fanastis vos

הִנְיָאִים vel הִנְיָאִים

fanauimus nos

הִנְיָאִים

Singul. fœmin.

הִנְיָאִים

fanauit illa

הִנְיָאִים

fanasti tu

הִנְיָאִים

fanauit ego

הִנְיָאִים

Plurale.

הִנְיָאִים vel הִנְיָאִים

fanauerunt illæ

הִנְיָאִים

fanauistis vos

הִנְיָאִים vel הִנְיָאִים

fanauimus nos

הִנְיָאִים

Præsens sing. mascul.

הִנְיָאִים

fanat ille

הִנְיָאִים vel הִנְיָאִים

fanas tu

הִנְיָאִים

fano ego.

Plurale

Plurale.
 fanant illi
 fanatis vos
 fanamus nos
 Singulare femin.

fanat illa
 fanas tu
 fano ego

Plurale.
 fanant illæ
 fanatis vos
 fanamus nos
 Futurū. Sing. masc.

fanabit illa
 fanabis tu
 fanabo ego

Plurale:

illorum } fanabunt illi

vostri } fanabitis vos

nostrorum } fanabimus nos

Singulare femin.

illius } fanabit illa

tua } fanabis tu

ego } fanabo ego

Plurale:

illorum } fanabunt illæ

tua } fanabis tu

ego } fanabo ego

Imperativus sing. masc.

fana tu

Plurale:

fanate vos

Singul.

سَبَّحْتُمْ رَبَّكُمْ
Singular, femin.

سَبَّحْتُمْ رَبَّكُمْ } sana tu

سَبَّحْتُمْ رَبَّكُمْ } Plurale.

سَبَّحْتُمْ رَبَّكُمْ } sanate vos

سَبَّحْتُمْ رَبَّكُمْ } Modus infinitiuis.

سَبَّحْتُمْ رَبَّكُمْ } sanans seu sanando

سَبَّحْتُمْ رَبَّكُمْ } sanare, seu ad sanandū;

Notationes;

Notandum est primo, in hoc quoque genere, in quibusdā libris, licet raro, legi tertiam personam numeri pluralis gener. mascul. cum sicut legitur in alijs generibus coniugationum; dicitur enim verbi gratia **سَبَّحْتُمْ رَبَّكُمْ**.

Notandum est secundo, omnia verba huius, & quarti generis voce actiua in præsentī assumere litteram **و**, quæ quidē si prima verbi consonans sit **و**, mouebitur ad motum ipsius, siue **و** remaneat, siue non, vt in hoc genere ab **سَبَّحْتُمْ** fit

سَبَّحْتُمْ. **سَبَّحْتُمْ** confessus est. **سَبَّحْتُمْ**. & in quarto gene-

re ab **سَبَّحْتُمْ** addidit, **سَبَّحْتُمْ**. **سَبَّحْتُمْ** magnifi-

cavit, **سَبَّحْتُمْ**. Excluditur autem ab hac regula, secunda

species

species quarti generis, quæ licet habeat $\daleth$ affectum γ : tamē
 in præfenti reijcit $\daleth$, & assumit γ quiescens. Sin autem
 prima verbi consonans non sit $\daleth$, ipsum γ erit quiescens,
 vt a γ ܘܢܝܢ cœpit, fit ܘܢܝܢܘܠܐ . a γ ܘܠܡܝܢܐ perfecit, ܘܠܡܝܢܘܠܐ
 ܘܠܡܝܢܘܠܐ laudauit, ܘܠܡܝܢܘܠܐ . Et hoc idem quod diximus
 de γ quoad motum, obseruandum est in litteris futuri & in-
 finitiui; hæ enim, si sit $\daleth$, habebunt ipsius motum; & in hu-
 iusmodi verbis non additur aliud $\daleth$ primæ personæ futuri; sed
 illud idem $\daleth$ verbi supplet $\daleth$ futuri addendum. Sin vero non
 sit $\daleth$, quiescentes remanebunt, & futurum habebit suum $\daleth$.
 Item infinitiuus tam in hoc genere, quam in quarto semper
 habet $\circ$ cum γ in fine, & γ supra antepenultimam, vt
 supra de passiuis dictū est; vt ܘܠܡܝܢܘܠܐ sanare, ܘܠܡܝܢܘܠܐ
 addere, seu ad addendum: sed hæc melius ex verborum infle-
 xione intelliguntur.

Notandum est secundo, tunc $\daleth$ prædictorum verborum,
 in præfenti, futuro, & infinitiuo remanere; quando illis est na-
 turale; tunc autem est illis naturale; cum verba ab aliquo no-
 mine, in cuius principio sit $\daleth$, proficiscuntur: vt $\daleth$ verbi
 ܘܠܡܝܢܘܠܐ in dictis temporibus, & modo, remanet, quia a nomine
 ܘܠܡܝܢܘܠܐ , idest sanitas, in cuius principio est $\daleth$, deducitur.

Contra vero, $\daleth$ verbi ܘܠܡܝܢܘܠܐ idest, viuificauit, remanere non
 debet; quia a nomine ܘܠܡܝܢܘܠܐ vel ܘܠܡܝܢܘܠܐ idest, vita, in quorum

initio

initio non est $\text{}$, deriuatur : & sic in alijs generis eiusdem ;
quamquam multi scriptores non satis docti id confundant .

PASSIVI INFLEXIO.

$\text{أَحْبَبَ وَحَدَّثَ سَبَّ وَدَانَ}$ *Præteritum Sing. masc.*

$\text{أَحْبَبَ وَحَدَّثَ سَبَّ وَدَانَ}$ } Sanatus est ille

$\text{أَحْبَبْتَ وَحَدَّثْتَ سَبَبْتَ وَدَانْتَ}$ } Sanatus es tu

$\text{أَحْبَبْتُ وَحَدَّثْتُ سَبَبْتُ وَدَانْتُ}$ } sanatus sum ego

$\text{أَحْبَبْتُمْ وَحَدَّثْتُمْ سَبَبْتُمْ وَدَانْتُمْ}$ *Plurale.*

$\text{أَحْبَبْتُمْ وَحَدَّثْتُمْ سَبَبْتُمْ وَدَانْتُمْ}$ } sanati sunt illi

$\text{أَحْبَبْتُمْ وَحَدَّثْتُمْ سَبَبْتُمْ وَدَانْتُمْ}$ } sanati estis vos

$\text{أَحْبَبْنَا وَحَدَّثْنَا سَبَبْنَا وَدَانْنَا}$ } sanati sumus nos

$\text{أَحْبَبْتُمْ وَحَدَّثْتُمْ سَبَبْتُمْ وَدَانْتُمْ}$ *Sing. femin.*

$\text{أَحْبَبْتُمْ وَحَدَّثْتُمْ سَبَبْتُمْ وَدَانْتُمْ}$ } sanata est illa

$\text{أَحْبَبْتُمْ وَحَدَّثْتُمْ سَبَبْتُمْ وَدَانْتُمْ}$ } sanata es tu

$\text{أَحْبَبْتُمْ وَحَدَّثْتُمْ سَبَبْتُمْ وَدَانْتُمْ}$ } sanata sum ego

Si *Plurale*

ܘܩܘܡܘܢܐ

Plurale.

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } fanatæ sunt illæ

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } fanatæ estis vos

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } fanatæ sumus nos

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } Præsens sing. masc.

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } fanatur ille

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } fanaristu

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } fanor ego

ܘܩܘܡܘܢܐ

Plurale.

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } fanantur illi

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } fanamini vos

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } fanamur nos

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ

Sing. femin.

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } fanatur illæ

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } fanaristu

ܘܩܘܡܘܢܐ ܘܩܘܡܘܢܐ } fanor ego

Plurale

	<i>Plurale.</i>
هناهم	
هناهم انتم	fanantur illæ
هناهم انتم vel هناهم انتم	fanamini vos
هناهم انتم vel هناهم انتم	fanamur nos
احداً واحداً	<i>Futurum sing. masc.</i>
هناها	fanabitur ille
هناها	fanaberis tu
هناها	fanabor ego
	<i>Plurale.</i>
هناهم	
هناهم انتم	fanabimur nos
هناهم انتم	fanabimini vos
هناهم انتم	fanabimur nos
هناهم	<i>Singulare femin.</i>
هناها	fanabitur illa
هناها	fanaberis tu
هناها	fanabor ego

הִיאֵם

Plurale.

יִפְּנֹוּן

fanabuntur illæ

יִפְּנֹוּן

fanabimini vos

יִפְּנֹוּן

fanabimur nos

פַּנֵּהּ

Imperatiuus sing. masc.

יִפְּנֹוּן

fanare tu

הִיאֵם

Plurale

יִפְּנֹוּן vel יִפְּנֹוּן

fanamini vos

יִפְּנֹוּן

Sing. femin.

יִפְּנֹוּן

fanare tu

הִיאֵם

Plurale

יִפְּנֹוּן

fanamini vos

יִפְּנֹוּן

Modus infinitiuus.

יִפְּנֹוּן

fanando

יִפְּנֹוּן

fanari.

Notationes.

Norandum hic est, quædam verba esse in hoc genere, in principio

cipio } habere solitas a quibus non ita facilis solet esse deriuatio
passiui. In illis enim aliquando geminatur L, aliquando
non; & ita difficile videtur cognoscere quænam fiant passiuæ,
L geminato; quæ vero non. Itaque obseruandum est huius-
modi verba vel esse trium, vel quatuor litterarum. Quæ sunt
trium, & habent [^] immediate supra secundam, fiunt passiuæ

cum vno L tantum, vt [^] [^] [^] a quo fit [^] [^] [^]. Quæ ve-
ro sunt quatuor, & habent [^] supra penultimam, solent fieri
passiuæ cum L geminato, vt ab [^] [^] [^] [^] confessus est, seu gra-
tias egit. fit [^] [^] [^] [^] ab [^] [^] [^] attulit, [^] [^] [^] [^] alla-
tus est. Item in verbis trium litterarum } in passiuo remanere
solet; in alijs vero, quæ habent quatuor, non item. Cætera
manifesta sunt ex verbi inflexione.

De quarto genere coniugationum.

C A P. VII.

IN hoc genere, duæ potissimum habentur species. prior est
eorum, quorum secunda syllaba habet, vel [^] vel [^] vir-
tute gutturalium in fine, de quibus supra; vt [^] [^] libera-
uit. [^] [^] misit. Posterior eorum, quorum tertia littera est

cum [^], vt [^] [^] [^] sustulit; [^] [^] [^] lauit.

PRIORIS SPECIEI INFLEXIO.

אַחַדְּ וְיַחַדְּ מִבְּ וְיַחַדְּ : *Præteritum sing. masc.*

הִבְרִיאֵהוּ } liberavit ille

הִבְרִיאֵתְּ } liberaſti tu

הִבְרִיאֵתִי } liberaui ego

הִבְרִיאֵם } *Plurale.*

הִבְרִיאֵם } liberarunt illi
 הִבְרִיאֵם vel הִבְרִיאֵם וְיַחַדְּ וְיַחַדְּ

הִבְרִיאֵתְּ } liberaſtis uos

הִבְרִיאֵנוּ } liberauimus nos
 הִבְרִיאֵנוּ vel הִבְרִיאֵנוּ מִבְּ

הִבְרִיאֵנָה } *Singulare femin.*

הִבְרִיאֵתָּ } liberavit illa

הִבְרִיאֵתְּ } liberaſti tu

הִבְרִיאֵתִי } liberaui ego

הִבְרִיאֵם } *Plurale.*

הִבְרִיאֵם } liberarunt illæ
 הִבְרִיאֵם vel הִבְרִיאֵם וְיַחַדְּ וְיַחַדְּ

הִבְרִיאֵתְּ } liberaſtis uos

הִבְרִיאֵנוּ } liberauimus nos
 הִבְרִיאֵנוּ vel הִבְרִיאֵנוּ מִבְּ

أَتَلَّأَ وَأَتَلَّأُ وَأَتَلَّأُ *Præsens sing. masc.*

أَتَلَّأَ } liberat ille

أَتَلَّأْتِ vel أَتَلَّأْتِ } liberas tu

أَتَلَّأُ } libero ego

أَتَلَّأُوا *Plurale.*

أَتَلَّأُوا } liberant illi

أَتَلَّأُوا vel أَتَلَّأُوا } liberatis uos

أَتَلَّأْنَا vel أَتَلَّأْنَا } liberamus nos

أَتَلَّأِي *Singulare femin.*

أَتَلَّأِي } liberat illa

أَتَلَّأِي vel أَتَلَّأِي } liberas tu

أَتَلَّأِي } libero ego

أَتَلَّأِي *Plurale.*

أَتَلَّأِي } liberant illæ

أَتَلَّأِي vel أَتَلَّأِي } liberatis uos

أَتَلَّأِي vel أَتَلَّأِي } liberamus nos

אֲחַלֵּב וְאֲחַלֵּב מִיּוֹמֵךְ וְדַע : Futurum sing. masc.

אֲחַלֵּב אֶתְּךָ } liberabit ille

אֲחַלֵּב אֶתְּךָ } liberabis tu

אֲחַלֵּב אֶתְּךָ } liberabo ego

אֲחַלֵּבְנָא } Plurale.

אֲחַלֵּבְנָא } liberabunt illi

אֲחַלֵּבְנָא } liberabitis uos

אֲחַלֵּבְנָא } liberabimus nos

אֲחַלֵּבְנָא } Singul. femin.

אֲחַלֵּבְנָא } liberabit illa

אֲחַלֵּבְנָא } liberabis tu

אֲחַלֵּבְנָא } liberabo ego

אֲחַלֵּבְנָא } Plurale.

אֲחַלֵּבְנָא } liberabunt illæ

אֲחַלֵּבְנָא } liberabitis uos

אֲחַלֵּבְנָא } liberabimus nos

Imperatiuus

فَقَهْرًا مَبْرُوتًا *Imperativus sing. masc.*

لِيُجَادِبَكَ } *Libera tu*

لِيُجَادِبَكُمْ } *Plurale.*

لِيُجَادِبْكُمْ vel لِيُجَادِبْكُمْ } *liberate vos*

لِيُجَادِبْكُمْ } *Sing. femin.*

لِيُجَادِبْكِ } *libera tu,*

لِيُجَادِبْكُنَّ } *Plurale.*

لِيُجَادِبْكُمْ vel لِيُجَادِبْكُمْ } *liberate vos*

لِيُجَادِبْكُمْ } *Modus infinitivus.*

لِيُجَادِبْكُمْ } *liberans, seu liberando*

لِيُجَادِبْكُمْ } *liberare, s. ad liberandam*

PASSIVI INFLEXIO.

أُجَادِبْتُ : *Præteritum sing. masc.*

أُجَادِبْتُكَ } *liberatus est ille*

أُجَادِبْتُكَ } *liberatus es tu*

أُجَادِبْتُكُمْ } *liberatus sum ego*

הֵמָּא

Plurale.

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } liberati sunt illi

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } liberati estis vos

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } liberati sumus nos

מִבְּרֵי מִבְּרֵי מִבְּרֵי } Sing. femina.

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } liberata est illa

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } liberata es tu

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } liberata sum ego

הֵמָּא

Plurale

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } liberatæ sunt illæ

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } liberatæ estis vos

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } liberatæ sumus nos

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } Præsens sing. masc.

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } liberatur ille

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } liberaris tu

אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי אֲבָרְתֵּי } liberor ego

Plurale

הִיאִם

Plurale.

תִּפְתָּרוּן

liberabuntur illi

תִּפְתָּרוּן

liberabimini vos

תִּפְתָּרוּן

liberabimur nos

תִּפְתָּרֵי

Singul. femina.

תִּפְתָּרֵי

liberabitur illa

תִּפְתָּרֵי

liberaberis tu

תִּפְתָּרֵי

liberabor ego

הִיאִם

Plurale.

תִּפְתָּרוּן

liberabuntur illæ

תִּפְתָּרוּן

liberabimini vos

תִּפְתָּרוּן

liberabimur nos

תִּפְתָּרֵי

Imperativus sing. masc.

תִּפְתָּרֵי

liberare tu

הִיאִם

Plurale.

תִּפְתָּרוּן vel תִּפְתָּרוּן

liberamini vos

Singulare

مَنْ لِيْمًا نَعْدَلْنَا } *Siag. femin.*

أَعْلَاهُ أَحَدٌ } liberare tu

هِيَ إِيْمًا } *Plurale*

أَعْلَاهُ أَحَدٌ vel أَحَدُهُ إِحْدٌ } liberamini vos

أَبَا وَاوَالِدًا مَعْدًا } *Modus Imperatiuus.*

مَدْعَاهُ إِحْدٌ } liberando

لَمَدْعَاهُ إِحْدٌ } liberari

INFLXIO POSTERIORIS SPECIEI.

أَحْبًا وَاوَالِدًا : مَبْرُودًا } *Præteritum Sing. masc.*

أَوَيْسًا } sustulit ille

أَوَيْسًا } sustulisti tu

أَوَيْسًا } sustuli ego

هِيَ إِيْمًا } *Plurale.*

أَوَيْسًا vel أَوَيْسًا } sustulerunt illi

أَوَيْسًا } sustulistis uos

أَوَيْسًا vel أَوَيْسًا } sustulimus nos

Singul

^{pp} ^p ⁿ ^{ppp} *Sing. femine.*
 ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ ܐܘܡܘܠܐ

ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ } sustulit illa

ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ } sustulisti tu

ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ } sustuli ego

^{pp} ^p ⁿ ^{ppp} *Plurale.*
 ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ

ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ vel ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ } sustulerunt illæ

ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ } sustulistis vos

ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ vel ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ } sustulimus nos

^{pp} ^p ⁿ ^{ppp} *Præsens sing. masc.*
 ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ

ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ } tollit ille

ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ vel ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ } tollis tu

ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ } tollo ego

^{pp} ^p ⁿ ^{ppp} *Plurale.*
 ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ

ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ } tollunt illi

ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ vel ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ } tollitis vos

ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ vel ܐܘܡܘܠܐ ܕܘܒܝܘܠܐ } tollimus nos

تَتَّوْجِئَا

Singulare femin.

تَتَّوْجِئَا } tollit illa

تَتَّوْجِئَا vel تَتَّوْجِئَا } tollis tu

تَتَّوْجِئَا } tollo ego

تَتَّوْجِئَا } *Plurale.*

تَتَّوْجِئَا } tollunt illæ

تَتَّوْجِئَا } tollitis vos

تَتَّوْجِئَا vel تَتَّوْجِئَا } tollimus nos

تَتَّوْجِئَا } *Futurum sing. masc.*

تَتَّوْجِئَا } tollet ille

تَتَّوْجِئَا } tolles tu

تَتَّوْجِئَا } tollam ego

تَتَّوْجِئَا } *Plurale.*

تَتَّوْجِئَا } tollent illi

تَتَّوْجِئَا } tolletis vos

تَتَّوْجِئَا } tollemus nos

Singul.

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ *Sing. femin.*

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } tollet illa

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } tolles tu

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } tollam ego

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } *Plurale.*

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } tollent illæ

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } tolletis uos

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } tollemus nos

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } *Imperatiuus sing. masc.*

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } tolle tu

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } *Plurale.*

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } tollite vos

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } *Singulare femin.*

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } tolle tu

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } *Plurale.*

ܐܘܡܝܢܐ ܐܘܡܝܢܐ } tollite uos

أَبَا وَالْمَكْمُولِ

Modus infinitivus.

$\left. \begin{array}{l} \text{مُؤَدِّة} \\ \text{لَا تُؤَدِّة} \end{array} \right\} \text{ tollens}$
 $\left. \begin{array}{l} \text{مُؤَدِّة} \\ \text{لَا تُؤَدِّة} \end{array} \right\} \text{ tollere seu ad tollendū.}$

Notationes.

Passivum huius speciei eodem plane modo. quo passivum, secundæ speciei secundi generis coniugatur; nam مُؤَدِّة iubilatus est, est vt مُؤَدِّة conculcatus est, de quo supra.

Notandum autem est circa has species; priorē in actiuo nullam habere difficultatem; posteriorem vero illud $\text{}$, quod in præterito apertum habet, in præsentis & futuro, in quo excipitur prima persona, amittere cum suo $\text{}$, ac proinde litteras præsentis & futuri quiescentes habet, ita vt remaneat cum secunda syllaba, quam habebat; vt مُؤَدِّة lauat, &c. Imperatiuus porro est similis præterito. Itē infinitivus horum, tam in actiuo, quam in passiuo est similis infinitiuo passiuo secundæ speciei secundi generis, vt ibi indicatum est, amittit enim $\text{}$ cū $\text{}$, habetq. $\text{}$ supra penultimam litteræ $\text{}$, quam recipit in fine, tā in actiuo, quam in passiuo, vt مُؤَدِّة tollere. مُؤَدِّة tolli. In passiuo autem nihil peculiare videtur esse notandum, nisi quod omnia verba secundæ speciei, & quædam primæ, quæ habent $\text{}$ in actiuo, assument duplex $\text{}$, quorum prius est molle: posterius vero aspe-

ro asperum, vt supra de secundo in secunda specie, & tertio genere dictum est. prima tamen species retinet idem ν ipsius λ , supra secundum L (primum enim L est quiescens) vt

λ tradidit, λ attulit, λ .

λ eiecit, λ . λ addidit, λ .

Secunda vero species non retinet; ambo enim L quiescentia assumit; vt λ sustulit, λ mouit,

λ . Item prima species λ , quod habet supra penultimam in actiuo, in passiuo commutat in ν , vt λ

obtulit, λ . λ concessit, λ sanctificauit, λ .

In imperatiuo tamen secundum ν abijcitur; quamuis apud poetas & in aliquibus verbis euphoniae causa in soluta oratione retineatur, & vt in præterito legatur, quo modo vsus est sanctissimus Orientis doctor Aphram in carmine de amore scientiæ; cum dixit:

Sed in omnibus vijs tuis

λ

Humiliter conuersare.

Et paulo inferius.

Lege in his o discipule.

λ

Et intellige verba oris tui.

Vbi λ & λ leguntur cum duplici ν , sicut in præ-

in præterito. Si enim cum vno $\vee$ legantur, decrit vna syllaba carminibus. Et hoc familiarissimum est poetis. In soluta vero oratione, in ijs verbis retinetur secundum $\vee$, in quibus illud auferre sermonis & pronunciationis decori valde obstat.

Excipitur simpliciter verbum مِسْر miserus est, quod semper vtrumque $\vee$ retinet. Hoc autem quod de imperatio dictum est, intelligitur iuxta Orientales propinquiores, seu Syros. Nam iuxta remotiores, voces imperatiui leguntur cum duplici $\vee$, vt in præterito. Sicut etiam iuxta Syros intelligenda sunt ea, quæ alibi de imperatiuis, & præcipue in prima coniugatione dicta sunt; in qua remotiores Orientales imperatiuum passiuum formant additione alterius $\cup$ ipsi $\cup$ naturali, quorum vtrumque sit quiescens, & aperiunt tertiam litteram, non autem quartam; dicunt enim بِنِي ædificare, cum duplici $\cup$ & $\vee$ supra $\cup$, & non بِنِي cum vno tantum $\cup$ & $\vee$ supra $\cup$, vt ibi dictum est.

De quinto genere coniugationum.

CAP. VIII.

HOc genus duas habet species; quarum prior habet $\int$ cum $\int$ in principio, & consonantē, quæ $\int$ sequitur cū $\vee$, vt أَكَل comedit; أَفْعَد effudit. posterior vero habet $\cup$ cū $\int$ in principio; consonantēq. quæ $\cup$ sequitur, cum $\int$: vt أَطْعَم peperit, أَتَدَبَّع didicit.

R PIMÆ SPECIEI INFLEXIO.

אֶחְיָא וְחַכְּ מִבְּ וְחַכְּ

Preteritum sing. masc.

אֶחְיָא וְחַכְּ

effudit ille

אֶחְיָא וְחַכְּ

effudisti tu

אֶחְיָא וְחַכְּ

effudi ego

אֶחְיָא וְחַכְּ

Plurale

אֶחְיָא וְחַכְּ vel אֶחְיָא וְחַכְּ

effuderūt illi

אֶחְיָא וְחַכְּ

effudistis vos

אֶחְיָא וְחַכְּ vel אֶחְיָא וְחַכְּ

effudimus nos

אֶחְיָא וְחַכְּ

sing. fem.

אֶחְיָא וְחַכְּ

effudit illa

אֶחְיָא וְחַכְּ

effudisti tu

אֶחְיָא וְחַכְּ

effudi ego

אֶחְיָא וְחַכְּ

Plurale

אֶחְיָא וְחַכְּ vel אֶחְיָא וְחַכְּ

effuderūt ille

אֶחְיָא וְחַכְּ

effudistis vos

אֶחְיָא וְחַכְּ vel אֶחְיָא וְחַכְּ

effudimus nos

Præsent

أَحْبَا وَهَامَ سَو وَحَنَ	<i>Præsens sing. masc.</i>
أَنْحَبُ	} effundit ille
أَنْحَبُ / أَنْحَبُ vel أَنْحَبُ	
أَنْحَبُ	} effundis tu
أَنْحَبُ / أَنْحَبُ	
أَنْحَبُ	} effundo ego
أَنْحَبُ	
أَنْحَبُوا	<i>Plurale</i>
أَنْحَبُوا	} effundunt illi
أَنْحَبُوا / أَنْحَبُوا	
أَنْحَبُوا / أَنْحَبُوا vel أَنْحَبُوا	} effunditis vos
أَنْحَبُوا / أَنْحَبُوا	
أَنْحَبُوا / أَنْحَبُوا vel أَنْحَبُوا	} effundimus nos
أَنْحَبُوا / أَنْحَبُوا	
أَنْحَبُوا	<i>Sing. femin.</i>
أَنْحَبُ	} effundit illa
أَنْحَبُ / أَنْحَبُ	
أَنْحَبُ / أَنْحَبُ	} effundis tu
أَنْحَبُ / أَنْحَبُ	
أَنْحَبُ	} effundo ego
أَنْحَبُ	
أَنْحَبُوا	<i>Plurale.</i>
أَنْحَبُوا	} effundunt illæ
أَنْحَبُوا / أَنْحَبُوا	
أَنْحَبُوا / أَنْحَبُوا vel أَنْحَبُوا	} effunditis vos
أَنْحَبُوا / أَنْحَبُوا	
أَنْحَبُوا / أَنْحَبُوا vel أَنْحَبُوا	} effundimus nos
أَنْحَبُوا / أَنْحَبُوا	

אֲדַלֵּא וְדַלֵּאֵם מִיּוֹנֵה *Futurum sing. masc.*

אֲדַלֵּאֵם וְדַלֵּאֵם *effundet ille*

אֲדַלֵּאֵם וְדַלֵּאֵם *effundes tu*

אֲדַלֵּאֵם וְדַלֵּאֵם *effundam ego*

הֵם יִדְלֵאוּ *Plurale.*

הֵם יִדְלֵאוּ *effundent illi*

הֵם יִדְלֵאוּ *effundetis vos*

הֵם יִדְלֵאוּ *effundemus nos*

מִיּוֹנֵה יִדְלֵאוּ *Singulare femin.*

מִיּוֹנֵה יִדְלֵאוּ *effundet illa*

מִיּוֹנֵה יִדְלֵאוּ *effundes tu*

מִיּוֹנֵה יִדְלֵאוּ *effundam ego*

הֵם יִדְלֵאוּ *Plurale.*

הֵם יִדְלֵאוּ *effundent illæ*

הֵם יִדְלֵאוּ *effundetis vos*

הֵם יִדְלֵאוּ *effundemus nos*

فَصِدُّوا مِمَّ وَدَعُوا : Imperatiuus Sing. masc.

أَجِبْهُ وَارْءِ } effunde tu

هَيْهَاتَمَا } Plurale.

أَجِبْهُوهُ وَارْءِ vel أَجِبْهُوهُ } effundite vos

مِمَّ لَمَّا نَعْمَلُ لَمَّا } Sing. femin.

أَجِبْهُ وَارْءِ } effunde tu

هَيْهَاتَمَا } Plurale.

أَجِبْهُوهُ وَارْءِ vel أَجِبْهُوهُ } effundite vos

أَنَا وَاللَّامِ سَمْعًا } Modus infinitiuis

صَادِحِي } effundens

لِحَصَادِحِي } effundere. ad effundēdū

PASSIVI INFLEXIO.

أَحْبَلًا وَدَحْنًا : مِمَّ وَدَعُوا : Præteritum Sing. masc.

أَيَّاهُ عَمَّ } Effusus est ille

أَيَّاهُ عَمَّ } effusus es tu

أَيَّاهُ عَمَّ } effusus sum ego

Plurale

ܘܗܝܝܢܗܘܢ

Plurale.

ܘܗܝܝܢܗܘܢ vel ܘܗܝܝܢܗܘܢ } effusi sunt illi
 ܘܗܝܝܢܗܘܢ } effusi estis vos
 ܘܗܝܝܢܗܘܢ vel ܘܗܝܝܢܗܘܢ } effusi sumus nos

ܘܗܝܝܢܗܘܢ

Sing. femina.

ܘܗܝܝܢܗܘܢ

effusa est illa

ܘܗܝܝܢܗܘܢ

effusa es tu

ܘܗܝܝܢܗܘܢ

effusa sum ego

ܘܗܝܝܢܗܘܢ

Plurale

ܘܗܝܝܢܗܘܢ vel ܘܗܝܝܢܗܘܢ } effusæ sunt illæ
 ܘܗܝܝܢܗܘܢ } effusæ estis vos
 ܘܗܝܝܢܗܘܢ vel ܘܗܝܝܢܗܘܢ } effusæ sumus nos

ܘܗܝܝܢܗܘܢ

Præsens sing. masc.

ܘܗܝܝܢܗܘܢ

effunditur ille

ܘܗܝܝܢܗܘܢ vel ܘܗܝܝܢܗܘܢ

effunderis tu

ܘܗܝܝܢܗܘܢ

effundor ego

Plurale

هه انا

Plurale.

هه انا هه انا هه انا

effunduntur illi

هه انا هه انا هه انا .l. هه انا هه انا هه انا

effundimini uos

هه انا هه انا هه انا vel هه انا هه انا هه انا

effundimur nos

هه انا هه انا هه انا

Singulare femin.

هه انا هه انا هه انا

effunditur illa

هه انا هه انا هه انا vel هه انا هه انا هه انا

effunderis tu

هه انا هه انا هه انا

effundor ego

هه انا

Plurale.

هه انا هه انا هه انا

effunduntur illæ

هه انا هه انا هه انا .l. هه انا هه انا هه انا

effundimini vos

هه انا هه انا هه انا vel هه انا هه انا هه انا

effundimur nos

هه انا هه انا هه انا هه انا

Futurum sing. masc.

هه انا هه انا هه انا

effundetur ille,

هه انا هه انا هه انا

effunderis tu

هه انا هه انا هه انا

effundar ego

הַיְהוּאִימָא Plurale.

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵיהֶם } effundentur illi,

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵיכֶם } effundemini, uos

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵנוּ } effundemur nos

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵיךְ } Singul. femin.

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵיהָ } effundetur illa

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵיךְ } effunderis tu

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵנִי } effundar ego

הַיְהוּאִימָא Plurale.

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵיהֶם } effundentur illæ

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵיכֶם } effundemini vos

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵנוּ } effundemur nos

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵיךְ : Imperatiuus sing. masc.

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵיךְ } effundere tu

הַיְהוּאִימָא } Plurale.

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵיכֶם } effundemini vos

הַיְהוּאִימָא אֲהִיבֵיכֶם } vel } effundemini vos

singul.

مَبْرُومًا تَحْتَلِمًا } *Sing. femin.*

تَهْتَلِمُ } effundere tu

تَهْتَلِمْنَ } *Plurale.*

تَهْتَلِمُوا vel تَهْتَلِمِي } effundimini vos

تَهْتَلِمُ } *Modus infinitivus*

تَهْتَلِمُ } effundendo.

تَهْتَلِمُ } effundi

SECUNDÆ SPECIEI INFLEXIO.

أَحْلًا وَحَلَّةً : مَبْرُومًا : } *Præterit. fing. masc.*

مَلَّجَ } peperit ille

مَلَّجْتَ } peperisti tu

مَلَّجْتُ } peperi ego

مَلَّجْتُمْ } *Plurale.*

مَلَّجُوا vel مَلَّجُوهُ } pepererunt illi

مَلَّجْتُمْ } peperistis vos

مَلَّجْنَا vel مَلَّجْنَا } peperimus nos

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ

Singul. femin.

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ } peperit illa

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ } peperisti tu

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ } peperiego

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ

Plurale.

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ vel ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ } pepererunt illæ

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ } peperistis vos

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ vel ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ } peperimus nos

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ

Præsens sing. masc.

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ } parit ille

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ vel ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ } paris tu

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ } pario ego

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ

Plurale.

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ } pariunt illi

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ vel ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ } paritis vos

ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ vel ܡܝܢܢܐ ܢܚܘܠܐܢܐ } parimus nos

Singula-

مَمْرُهَا تَعْدُلُهَا

Singulare femin.

مُنْكِبَا اِنَا

parit illa

مُنْكِبَا اَنْتَا vel مُنْكِبَانِ

paris tu

مُنْكِبَا اَنَا

pario ego

هَمَّالِمَا

Plurale.

مُنْكِبَا اُنْتُمْ

pariunt illæ

مُنْكِبَا اَنْتُمْ vel مُنْكِبِيَانِ

paritis vos

مُنْكِبِيَانِ vel مُنْكِبِيَانِ

parimus nos

اَحْتَلَا وَهَلَا مَمْرُ وَدَخَ :

Futurum sing. masc.

يَا جَلِي اِنَا

pariet ille

يَا جَلِي اَنْتَا

paries tu

يَا جَلِي اَنَا

pariam ego

هَمَّالِمَا

Plurale.

يَا جَلِي اُنْتُمْ

parient illi

يَا جَلِي اَنْتُمْ

parietis vos

يَا جَلِي مَبِيَانِ

pariemus nos

Singul.

ܡܝܢܡܐ ܢܚܪܡܢܐ

Sing. femin.

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

pariet illa

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

paries tu

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

pariam ego

ܡܝܢܡܐ ܢܚܪܡܢܐ

Plurale.

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

parient illæ

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

parietis vos

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

pariemus nos

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

Imperatiuus sing. masc.

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

pare tu

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

Plurale.

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

parite vos

ܡܝܢܡܐ ܢܚܪܡܢܐ

Sing. femin.

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

pare tu

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

Plurale.

ܢܚܪܡܢܐ ܢܚܪܡܢܐ

parite vos

أَنَا وَالْمَكَّةُ مَعًا

Modus infinitivus.

مَدَّ الْجَب

pariens, seu pariēdo

حَجَّ الْجَب

parere seu ad pariēdū

PASSIVI INFLEXIO.

أَحْبَلًا وَوَحْدَةً مَعًا وَقَدَّ

Præteritum Sing. masc.

أَبْلَجِيَهُ نُونًا

partus est ille

أَبْلَجِيَهُ أَنْتَا

partus es tu

أَبْلَجِيَهُ أَنَا

partus sum ego

هَجَّ الْجَب

Plurale.

أَبْلَجِيَهُمْ نُونًا vel أَبْلَجِيَهُمْ

parti sunt illi

أَبْلَجِيَهُمْ أَنْتُمْ

parti estis vos

أَبْلَجِيَهُمْ أَنَا vel أَبْلَجِيَهُمْ

parti sumus nos

هَجَّ الْجَب

Sing. femin.

أَبْلَجِيَهُ نُونًا

parta est illa

أَبْلَجِيَهُ أَنْتَا

parta est tu

أَبْلَجِيَهُ أَنَا

parta sum ego

Plurale

הוּמַלְמָא

Plurale.

הוּמַלְמָא וְהוּמַלְמָא וְהוּמַלְמָא } partę sunt illę

הוּמַלְמָא וְהוּמַלְמָא וְהוּמַלְמָא } partę estis vos

הוּמַלְמָא וְהוּמַלְמָא וְהוּמַלְמָא } partę fumus nos

אֲחַלָּא וְפַלְמַר מִבְּרַחֲמֵי וְפַנְנֵי

Pręsens sing. masc.

פַּרְיֵיטְוּ אֵלֵיךְ

paritur ille

פַּרְיֵיטְוּ אֵלֵיךְ וְפַרְיֵיטְוּ אֵלֵיךְ } pareris tu

פַּרְיֵיטְוּ אֵלַי } parior ego

הוּמַלְמָא

Plurale.

פַּרְיֵיטְוּ אֵלֵיכֶם } pariuntur illi

פַּרְיֵיטְוּ אֵלֵיכֶם וְפַרְיֵיטְוּ אֵלֵיכֶם } parimini vos

פַּרְיֵיטְוּ אֵלֵיכֶם וְפַרְיֵיטְוּ אֵלֵיכֶם } parimur nos

מִבְּרַחֲמֵי וְפַנְנֵי

Sing. femin.

פַּרְיֵיטְוּ אֵלֶיךָ } paritur illa

פַּרְיֵיטְוּ אֵלֶיךָ וְפַרְיֵיטְוּ אֵלֶיךָ } pareris tu

פַּרְיֵיטְוּ אֵלַי } parior ego

plurale

هَيَامَا

Plurale.

هَيَامَا } pariantur ille
 هَيَامَا } parimini vos
 هَيَامَا } parimur nos

أَحْيَا وَهَيَامَا مَبْرُوقَا

Futurū.Sing. masc.

هَيَامَا

parietur ille

هَيَامَا

parieris tu

هَيَامَا

pariar ego

هَيَامَا

Plurale.

هَيَامَا

parientur illi

هَيَامَا

pariemini vos

هَيَامَا

pariemur nos

مَبْرُوقَا هَيَامَا

Sing. femin.

هَيَامَا

parietur illa

هَيَامَا

parieris tu

هَيَامَا

pariar ego

Yy

Plura'e

ܦܪܝܢܝܢܐ

Plurale.

ܦܪܝܢܝܢܝܢܐ

parientur illæ

ܦܪܝܢܝܢܝܢܝܢܐ

pariemini uos

ܦܪܝܢܝܢܝܢܝܢܐ

pariemur nos

ܦܪܝܢܝܢܝܢܝܢܐ

Imperatiuus Sing. masc.

ܦܪܝܢܝܢܝܢܝܢܐ

parere tu

ܦܪܝܢܝܢܝܢܐ

Plurale.

ܦܪܝܢܝܢܝܢܝܢܐ vel ܦܪܝܢܝܢܝܢܝܢܐ

parimini vos

ܦܪܝܢܝܢܝܢܝܢܐ

Sing. femin.

ܦܪܝܢܝܢܝܢܝܢܐ

parere tu

ܦܪܝܢܝܢܝܢܐ

Plurale.

ܦܪܝܢܝܢܝܢܝܢܐ vel ܦܪܝܢܝܢܝܢܝܢܐ

parimini vos

ܦܪܝܢܝܢܝܢܝܢܐ

Modus Infinitiuus.

ܦܪܝܢܝܢܝܢܐ

pariendo

ܦܪܝܢܝܢܝܢܐ

pari.

Notationes.

Notandum est primo, primam speciem huius generis in omnibus temporibus tam actiuis, quam passiuis retinere / naturale, quod in præterito actiuo habet in initio; Secunda vero loco $\cup$ in futuro & infinitiuo actiuo recipere / cum $\surd$ vt in verbis iam inflexis perspicitur.

Notandum est secundo, aliquando primam speciem in futuro assumere $\circ$ cum $\surd$ ante vltimam præteriti litteram, & illud abijcere in illis personis, in quibus diximus species secundi gen.

abijcere; vt أَجَز coegit, أَجَز . أَجَز comedit, أَجَز . أَجَز ligauit, أَجَز . Aliquãdo vero nõ assumere vt أَجَز dixit, أَجَز . أَجَز perijt, أَجَز . In quibus li-

cet remaneat vt diximus / illud tamẽ profertur cum $\surd$, & semper retinent proprium $\surd$, quod habebant in præterito: quod etiam habet secunda species, quæ in prædicto tempore commutat $\surd$ in $\surd$ eodem modo; vt أَجَز didicit, أَجَز .

أَجَز aruit, أَجَز . أَجَز mutuatus est, أَجَز . In vtraque autem specie imperatiuus a futuro, reiectis solum ipsius futuri litteris deriuatur; Sciendum tamen est, primæ speciei verba, quæ $\circ$ in futuro recipiunt, $\surd$ quod est supra / in prima futuri, commutare in $\surd$; vt أَجَز liga &c. Ea vero, quæ non recipiunt, imperatiuum præterito similem habere. verba autem secundæ speciei in imperatiuo retinent proprium $\cup$ & reijciunt / semper tamẽ cum $\surd$ supra penultimam

mam vt **ܡܠܦ** disce. Similiter etiam infinitivus a futuro cū
 iisdem vocalibus deducitur abiecto tamen o cum **ܐ** abijs,
 quæ ea recipiūt, & posito supra penultimam **ܘ** vt **ܘܡܝܕܘܠܐ**
 comedere, **ܘܡܝܕܘܠܐ** dicere, **ܘܡܝܕܘܠܐ** discere, &c.

Notandum tertio, hoc genus, sicut de secundo dictum est, su-
 pra penultimam habere **ܐ** in passiuo; vt **ܘܡܝܕܘܠܐ** comestus
 est, **ܘܡܝܕܘܠܐ** partus est. In imperatiuo autem prima species
 supra secundam consonantē, secunda vero supra tertiā recipit
ܘ reiectis cæteris vocalibus, excepta ea, quæ est in principio,
 vt **ܘܡܝܕܘܠܐ** comedere, **ܘܡܝܕܘܠܐ** dicere, **ܘܡܝܕܘܠܐ** parere, &c.
 Infinitivus postea fere eodē modo, quo in alijs passivis sic for-
 matur **ܘܡܝܕܘܠܐ** comedi, **ܘܡܝܕܘܠܐ** pari, &c. Sed hæc &
 similia ex verborum inflexionibus melius percipiuntur.

De verbis anomalis & defectivis.

C A P V T IX.

SVnt quædam verba, quæ aliquantulum a quinque præ-
 dictorum generum regula aberrant, atque in declina-
 tione deficiunt, & ideo ne in illa offendentes erremus,
 sunt hic breuiter tangenda.

Notandum est igitur primo esse quædam verba, quæ pri-
 mum genus, licet non omnino, aliquo tamen modo sequi vi-
 dentur; vt verbum **ܘܡܝܕܘܠܐ** bibit in præterito sequitur ver-
 bum **ܘܡܝܕܘܠܐ** quieuit, quod etiam sequitur in præsentī, futuro,

&

& infinitiuo, reiecto tamen $\int$ quod in præterito habet, vt
 $\int$ bibit, $\int$ bibet, $\int$ bibere, vel ad bibendū.

In imperatiuo vero sequitur verbum passiuum $\int$; nā
 in secunda persona masc. gen. habet $\int$ supra penultimam, vt

$\int$ bibe $\int$ bibite; in secūda autē foem. gen. vt alia

habet $\int$ vt $\int$ bibe, $\int$ bibite. Item $\int$ pin-

suit, $\int$ vlulauit, luxit, deplorauit, in omnibus sequūtur verbū

$\int$. verbum autem $\int$ venit, quamuis in coeteris sequa-

tur $\int$, habet tamen litteras seruales sui futuri cum $\int$, affe-

ctas $\int$ vt $\int$ veniet, habetque etiam secundas personas im-

peratiui viduatas $\int$, quod in alijs habebat temporibus; & se-

cundam quidem masc. gen. sing. num. habet desinentem in $\int$

cum $\int$, vt $\int$ veni; illam vero, quæ est pluralis numeri for-

mat, vt verbum $\int$ videlicet cum $\int$ & $\int$ supra $\int$, vt

$\int$ vel $\int$ venite; & similiter secundas foeminini generis

vt prædictum verbū, habet, singularem quidē $\int$ veni, plura-

le vero $\int$ venite. sed subijciamus claritatis causa forma-

tiones singulorū temporum ac modorum. Præteritū enim est.

$\int$ pinsuit $\int$ pinsuisti. $\int$ vlulauit $\int$ vlulasti.

|ל' venit. |ב' |ל' venisti. Præsens. |פ' pinfit. |ל' vlular.
 |ל' venit. Futurū. |ב' |פ' pinset. |ל' vlula'it. |ל' veniet.
 Imperatiuus. |פ' pinse, |פ' vel |פ' pinfire,
 |פ' pinse, |פ' pinfite. |ל' vlula, |ל' vel
 |ל' vlulate. |ל' vlula, |ל' vlulate. Infinitiuus,
 |ל' pinfere, vel ad pinfendum. |ל' vlulare, vel ad
 vlulandum. |ל' venire, vel ad veniendum. Aliæ autē

horum verborum personæ eodem modo, quo personæ |ל' sine vllo fere discrimine præter assignatum, inflectuntur. Verumtamen silentio non est prætereundum, quod quidam videtur docere, priorē videlicet syllabā seu litteras seruales verbi |ב' afficiendam esse / sic |ב', ait enim |פ' pinfent esse, sicut |ב' veniēt, cū / breui supra |ב' : Excipit tamē primam personam; cuius litteram seruilem seu | verbi vult legi cū /, vt |פ' pinfam; non autem cum / sicut |ל' veniam. Sed meo quidem iudicio omnino decipitur, gratisque id allerit. primo enim facit sine vlla necessitate illam vocalium supra litteras seruales mutationem; quæ in nullo verbo tali tempore fieri solet. Futurum enim in omnibus verbis, quæ in ipso retinent |, primam syllabam, seu litteras seruales cuiuslibet personæ eadem vocali, vt patet inductione, affectas habet. At ille concedit priorē primæ personæ prædicti verbi syllabam, seu litteram seruilem esse / afficiendam; Ergo & priorē

rem tertia, & reliquarum omnium personarum eiusdem temporis eadem vocali afficiendam esse fateatur, necesse est. Deinde لَ inflectitur ut لَ : a Grammaticis enim hæc duo tamquam ab alijs dissentientia, inter se vero consentientia excipiuntur. At constat inter omnes priorem syllabam, seu litteras seruales futuri لَ legi cum ا . Ergo, & prior futuri لَ cum eadem vocali legenda est. Accedit, quod fere omnes boni scriptores ita scribunt, ac legunt; & ita nunc est in communi vfu. Præterea monendum est, hæc duo verba prædicta لَ & لَ esse transmigrantia, seu actiua; ac proinde ab ipsis passiuum deriuari. In præterito quidem لَ pistus est, لَ deploratus est. In præsentis vero لَ pinfitur, لَ deploratur. In futuro لَ pinsetur, لَ deplorabitur. In imperatiuo لَ pinfere, لَ deplorare. In infinitiuis tandem لَ pinfi, لَ deplorari, semper cum duplici ا : retinent enim ا , quod in actiuo habent cum proprio ا , & fere ut لَ sicut etiam ut ipsum in actiuo, coniugantur.

Porro licet hæc duo verba لَ iurauit, لَ germinauit, in præterito, ac præsentis sequantur لَ ; (fit enim لَ iurasti, لَ germinasti, sicut لَ) futurum tamen, & infi-

infinitiuum formant cum / affecto / vt לִּיבֹר iurabit,
 לִּיבֹרְךָ iurare vel ad iurandū, לִּיבֹרְךָ germinabit, לִּיבֹרְךָ
 germinare, vel ad germinandum. Et supra penultimam secun-
 dæ personæ sing. num. gen. masculini imperatiui recipiunt /,
 vt יִבֹר iura, יִבֹרְךָ germina; in reliquis cōueniunt cum
 verbo prædicto. Item a tertia, & secunda persona vtriusque
 generis numeri singularis futuri verborum יָבֹר idest, fuit,
 cum וּ omnino quiescenti, ac latenti; & יָבֹר id est, fa-
 ctus est, seu euasit, cum וּ quiescenti, sed non latenti,
 aliquando & præsertim apud poetas abijcitur וּ , vt יָבֹר
 erit, vel fiet ille. יָבֹרְךָ eris, vel fies, tu mas; & erit, vel fiet illa
 mulier; יָבֹרְךָ eris, vel fies tu mulier. Vbi etiam aduertē-
 dum est litteras seruiles tunc quiescentes euadere. Hæc duo
 postea verba iam præmissa eodem modo inflectūtur, quo יָבֹר
 & inter se non differunt nisi fere in præterito, quia videlicet וּ
 vnius, quod significat esse, omnino quiescit, & occultatur; al-
 terius vero quod significat euadere, vel fieri, licet quiescat non
 tamen in legendo occultatur, ac proinde propter vocis simili-
 tudinem interdum sunt ambigua, & tunc non tam est habē-
 da vocis ratio, quam loci interpretandi sensus. Monendum
 deinde est sæpe secundā præteriti prædicti verbi reperiri loco
 secundæ imperatiui vt יָבֹרְךָ יָבֹרְךָ esto honorās, quod sin-
 gulare est: nisi dicamus huiusmodi personam ex voce impera-
 tiui יָבֹרְךָ , esto, & pronomine eiusdem personæ esse com-
 pactam. Huc quoque spectant duo verba imperfecta, ac de-
 fectiua, quæ præsentis tantum vocem habent. & cæteris tem-
 poribus carent, vt יָבֹרְךָ conuenit ille, יָבֹרְךָ conueniunt
 illi

illi, לִּי° conuenit illa, עָלֶיךָ° conueniunt illæ, לִּי° decet ille, עָלֶיךָ° decet illi, לִּי° decet illa, עָלֶיךָ° decet illæ.

Notandum est secundo, in secundo genere esse quædam uerba, quæ ab alijs discedunt; ut רָצַח° cucurrit; in imperatiuo non dicitur רָצַח° secundum regulam: sed eius litterarum locus permutatur, ita ut ח° cum צ° sit in principio, deinde sequatur ז° & ר° quiscentia, sic רָצַח° curre. In alijs autem temporibus, ac modis non discedit a suo genere. Ad hoc deinde genus uidetur reduci uerbum פָּחַד° horruit, cuius præteritum ut eius futurum ac imperatiuum, פָּחַד° possidere uidetur, ut etiam quidam docent Grammatici, & constat ex Psal. 118.

$\text{פָּחַד}^{\circ} \text{בְּיָדַי}^{\circ} \text{וּבְיָמַי}^{\circ} \text{וּבְיָמַי}^{\circ} \text{וּבְיָמַי}^{\circ} \text{וּבְיָמַי}^{\circ}$

Horruit caro mea a timore tuo, & a iudicijs tuis timui. Et ex illo Iob.

$\text{פָּחַד}^{\circ} \text{בְּיָדַי}^{\circ} \text{וּבְיָמַי}^{\circ} \text{וּבְיָמַי}^{\circ} \text{וּבְיָמַי}^{\circ}$

Pellis mea horruit & mucuit. Et licet huius uerbi præteritum hanc habeat formam; potest tamen habere & aliam, quæ sit sine ו° , ut פָּחַד° , legiturq. etiam in passiuo פָּחַד° & in-

flectitur ut uerba sui generis. Item uerbum מָוֹת° mortuus est, in præterito habet ו° cum מ° , & sic inflectitur.

מָוֹת° mortuus est, מָוֹת° mortuus es, מָוֹת° mortuus sum.

מָוֹת° vel מָוֹת° mortui sunt, מָוֹת° mortui estis.

מָוֹתִים vel מָוֹתִים mortui sumus. מָוֹתָא mortua est,
 מָוֹתָא mortua es. מָוֹתִים vel מָוֹתִים mortuæ sunt.
 מָוֹתִים mortuæ estis. In cæteris sequitur verbum מָוֹת :
 præsens enim eius est מָוֹת moritur. Futurum מָוֹתָא
 morietur. Imperatiuus מָוֹת morere. Infinitiuus מָוֹת
 moriendo, vel מָוֹתָא mori, vel ad moriendum, deriuatur
 nim perinde, ac si præteritum eius esset מָוֹת. Deinde מָוֹת
 ascendit, sequitur מָוֹתָא : in futuro tamen imperatiuus, & infi-
 nitio amittit מָוֹת, vt מָוֹתָא ascendet, מָוֹתָא ascendes,
 מָוֹתָא ascendam, מָוֹתָא ascende, מָוֹתָא ascendere.
 verbum מָוֹתָא dabit, habet tantum futurum, & infinitiuum,
 vt מָוֹתָא dabit, מָוֹתָא dabis, מָוֹתָא dabo. מָוֹתָא
 dare, vel ad dandum. Item verbum מָוֹתָא dedit, in actiuo
 caret futuro, non enim dicitur מָוֹתָא, sed loco ipsius substi-
 tuitur מָוֹתָא : & ita vnum ab altero, quæ sibi defunt tempo-
 ra, mutuatur; habet tamen cætera tempora; vt מָוֹתָא dedit,
 מָוֹתָא dat, מָוֹתָא da, מָוֹתָא dare vel ad dandum. Cir-

ca quod

ca quod verbum, diligenter aduertendū est litteram **ס**, quam habet in tertia masculina, & secunda vtriusque generis, & numeri, & tertia feminina, & prima plurali, & cum affixis in prima vtriusque numeri, & secunda vtriusque generis, & numeri, in pronuntiatione occultari; in prima vero, & tertia singulari feminina, & cum affixis in tertia plurali vtriusque generis, & in præfenti cum cæteris proferri; Vnde nonnulli docent **ס** in hoc verbo occultari, quando **נ** quiescit: quando vero mouetur, non occultari. Et ita aiunt in prioribus personis, quia **נ** quiescit; **ס** occultari: in reliquis vero, quia **נ** mouetur, **ס** non occultari. Sed quid quid sit, ponamus exempla personarum, in quibus **ס** occultatur, & in quibus proferitur: occultatur autem in istis **נָתַתְּ** dedit, **נָתַתְּ** dedisti, **נָתַתְּ** dederunt, **נָתַתְּ** dedistis vos, **נָתַתְּ** vel, **נָתַתְּ** dedimus, **נָתַתְּ** dederunt eæ, **נָתַתְּ** dedistis, **נָתַתְּ** dedi illum ego, **נָתַתְּ** dedisti eum, **נָתַתְּ** dedistis eum. **נָתַתְּ** dedit illa eum, **נָתַתְּ** dedisti tu illum, **נָתַתְּ** dedistis illum vos, foem. Proferitur vero in his vt **נָתַתְּ** dedi, **נָתַתְּ** dedit illa, **נָתַתְּ** dederunt illi eum, **נָתַתְּ** dederunt illæ eum, vel **נָתַתְּ** In præfenti autē vt **נָתַתְּ** dat ille, **נָתַתְּ** dant illi, **נָתַתְּ**

Notandum est tertio, sub quarto genere contineri quoque illa verba, quæ habent duplex, γ & λ in fine, vt $\lambda\gamma$ consolatus est, $\lambda\gamma$ erudijt, direxit in scientijs; $\lambda\gamma$ gauifus est, $\lambda\gamma$ polluit, $\lambda\gamma$ foedauit, quæ quidem verba, licet reuera non sint anomala; & reuocentur ad primam quarti generis speciem: tamen quia videntur esse aliquantulū difficilia, & tyronibus non paruam solent exhibere molestiā; hic commodius aliquod illorum inflectendum proponere volui, vt quisque facile cætera inflectat. Præterit. sing. mascul. $\lambda\gamma$ consolatus est, $\lambda\gamma$ consolatus es, $\lambda\gamma$ consolatus sum. Plur. $\lambda\gamma$ vel $\lambda\gamma$ cōsolati sunt, $\lambda\gamma$ consolati estis, $\lambda\gamma$ vel $\lambda\gamma$ cōsolati sumus. Sing. fem. $\lambda\gamma$ consolata est, $\lambda\gamma$ consolata es, $\lambda\gamma$ consolata sum, Plur. $\lambda\gamma$ vel $\lambda\gamma$ consolatæ sunt. $\lambda\gamma$ consolatæ estis, $\lambda\gamma$ vel $\lambda\gamma$ consolatæ sumus. Præsens sing. masc. $\lambda\gamma$ consolatur, $\lambda\gamma$ vel $\lambda\gamma$ consolaris, $\lambda\gamma$ consolor. Plur. $\lambda\gamma$ consulantur illi, $\lambda\gamma$ vel $\lambda\gamma$ consolamini. Sing. fem. $\lambda\gamma$ vel $\lambda\gamma$ consolamur. Sing. masc. $\lambda\gamma$ vel $\lambda\gamma$ conso-

in coniugan lo , vt לֹא־יִשְׁכַּח sicut לֹא־יִשְׁכַּח , vel לֹא־יִשְׁכַּח
dissipatus est. Nonnumquam hæc verba coniugari vt secun-
dum genus coniugationum, quidam probant ex illo Aphrem
 $\text{וְהָיָה לְכָל־אִשָּׁה־וְהָיָה לְכָל־אִישׁ־וְהָיָה לְכָל־אִישׁ־וְהָיָה לְכָל־אִשָּׁה}$ mulieres virorum foedatæ sunt.

Notandū est quarto, esse quædam verba, quæ licet ad quin-
tum genus reuocari videantur, illud tamen non in omnibus se-
quuntur; nam יָוִי iuit, licet sit, vt יָוִי ; יָוִי tamen, quod
habet, in pronunciando occultatur in prima, & tertia sing. fæ-
min. præteriti; & in personis pluralis num. mascul. gen. & fæ-
minini vtriusque numeri præsentis, & in tertia & secunda plu-
rali vtriusque generis, & secunda fæminina singulari futuri, vt
 יָוִי iui ego. יָוִי iuit illa. יָוִי eūt illi, &c.
 יָוִי it illa. יָוִי eunt illæ. יָוִי ibunt illi; יָוִי
ibitis vos mares. יָוִי ibunt illæ. יָוִי ibitis vos fæmi-
næ. יָוִי ibis tu fæmina. in quibus personis יָוִי afficitur il-

la vocali, qua יָוִי , nisi occultaretur, afficiendum esset. Monē-
dum tamen hic est, esse vocem quamdam singularem, scriptu-
ra quidem esse eandem cum tertia singulari fæminina præteri-
ti, pronunciatione vero discrepantem, eo quod in illa יָוִי quie-
scit, & יָוִי profertur; vt illud Matth. 5. יָוִי

ad nihilū valet, vel iuuat, vel vtile est; rursus verbum יָוִי in
imp. amittit יָוִי , facitq. יָוִי cum יָוִי supra יָוִי , in infinitiuo
vero יָוִי ire, cum יָוִי . Præterea verbum יָוִי in
præ-

præterito, & imperatiuo simile est verbo ^ויָבִיחַ, in præfenti ve-
ro, futuro, & infinitiuo non item; in præfenti enim assumit ^וו
vt ^ויָבִיחַ, in futuro ^ויָבִיחַ cum ^וו sine ^וו vt ^ויָבִיחַ; in infi-
nitiuo habet ^וו cum ^וו passiuorum more, vt ^ויָבִיחַ.

Hoc autem verbum duo significat; posse, & inuenire; cum pri-
mum significat, caret passiuo, cum vero secundum, illud habet;
quod sic formatur, ac si in actiuo initiū eius sit ^וו vt ^ויָבִיחַ

inuentus est. Item in verbis ^ויָבִיחַ sciuit, & ^ויָבִיחַ sedit, futu-
rum additione tantum litterarum ipsius futuri cum ^וו sine ^וו
formatur, vt ^ויָבִיחַ sciet, ^ויָבִיחַ sedebit: contra vero impe-
ratiuus fit illarum litterarum cum eadem vocali abiectione;
vt ^ויָבִיחַ scito, ^ויָבִיחַ sede. In infinitiuo sequuntur verbum
^ויָבִיחַ vt ^ויָבִיחַ scire, ^ויָבִיחַ federe. Et hæc de istis ver-
bis: cætera, si quæ sunt quæ non attigimus auctorum lectione,
& vsu facile addiscuntur.

De verborum affixis.

CAPVT X.

Edimus de singulis coniugationum generibus, se-
quitur nunc, vt breuiter de illorum affixis aga-
mus: quorum cognitio adeo necessaria est, vt sine
illa, nec eleganter scribere, nec auctorum scripta
recte intelligere possimus. Quare, vt intelligan-
tur, primū quædam in genere edocebimus. Deinde ipsa affixa
cum

cū singulis coniugationū generibus connectemus. Postea circa singula, si quid erit obseruatione dignum, indicabimus. Varijs porro scriptorū testimonijs adducēdis pro singularū personarum affixis, ne satis longi, ac molesti studiosis esse videamur, de industria supersedebimus.

Notandum est igitur primo duodecim esse potissimum literas, seu particulas, quæ per se quidem nihil significant, varijs tamen variarum coniugationum verbis in fine annexæ, atque affixæ, varias indicant personas: Pronominumque munere funguntur. Et quidem illarum quattuor, quæ sunt

וּ : וְ : וּ : וְ id est eum, indicant tertiam per-

sonam singularis numeri, masculini generis in diuersis personis, ac temporibus variarum coniugationum, vt וְיִפְרֹדֵם ille

separauit eum, וְיִבְנֶה ille ædificauit eum, וְיִפְרֹדֵם

illi separarunt eum, וְיִפְרֹדֵם separabit eum: & sic in alijs, vt patebit. Illarum duæ significant tertiam singularis numeri

foeminini generis, quæ sunt וּ : וְ id est, eam, vtrique appposito puncto ex parte superiori litteræ וּ vt וְיִבְנֶה, ædificauit eam, וְיִבְנֶה ædificabit eam, vel וְיִפְרֹדֵם sepa-

rabit eam. Item illarum quattuor, secundam personam ostendunt. quarum prima scilicet וְ quiescēs, sola, id est, te, secundam masc. gen. sing. num. designat. secunda וְ etiam quiescens cum וּ, sic וְ, te, secundam foemin. gen. sing. nu-

meri. Tertia וְ cum וּ, & וְ sic וְ, vos, secundam masc. gen. num. plur. Quarta demum וְ cum וּ, & וְ sic,

פּ vos, secundam eiusdem numeri foeminini generis. in
 quibus, cum verborum sunt affixa, semper littera ף, est mol-
 lis, vt חָבַךְ, ille ædificauit te, masc. gen. חָבַךְ ædificauit
 te, foem. gen. חָבַכְךָ ædificauit vos, masc. gen. חָבַכְכֶּם
 ædificauit vos, foemin. gen. Illarum denique duæ, primam
 personam vtrique generi communem referunt. vna in nume-
 ro singulari, quæ est ׀ quiescens cum ׀, sic ׀, id est me;
 in plurali altera, quæ est, ׀ dumtaxat, id est nos, item quie-
 scens. Sed quomodo hæc affixa, seu litteræ pronominum vicē
 gerentia verbis annectantur, & cui generi coniugationum, &
 quibus personis, quæ subdemus, exempla, indicabunt.

Notandum est secundo non esse affixa tertiæ personæ nu-
 meri multitudinis, quæ videlicet, cum verbis in fine, sicut alia-
 rum personarum eiusdem numeri, & generis affixa, connectan-
 tur: quo fit, vt dici non possit verbi gratia חָבַכְךָ, ille ædi-

ficauit eos, vel חָבַכְנָא ille ædificauit eas, &c. in nullo tēpore,

vel modo; sicut dicitur חָבַכְכֶּם ille ædificauit vos, masc. gen.

חָבַכְכֶּם ædificauit vos, foem. gen. &c. huiusmodi enim affixa

in verbis locum non habent: sed illorum vicem pronomina,

חָבַכְךָ eos, & חָבַכְכֶּם eas, de quibus fuse dictum est lib. 2. c. 17.

gerere, separatimque scripta post verba collocari, vt חָבַכְךָ

ille ædificauit eos, חָבַכְכֶּם ædificauit eas. & sic cum aliis

personis, quæ breuitatis causa in subiectis affixorum tabellis

prætermittuntur. Item præfens affixa habere non potest, sed loco illorum assumit, tum duo pronomina dicta, tum pronomen אֵל , de quo libro secundo, vt $\text{אֵל} \text{בְּנֵי} \text{אֵל}$ ille ædificat eum,

$\text{אֵל} \text{בְּנֵי} \text{אֵל}$ ædificat eos, &c. Rursus verba passiuæ, & in hærentia, seu intransitiua, fere affixa non suscipiunt. Affixa enim personam patientem significant, quam sola verba actiua post se flagitare consuecunt. Quare de præfens: & huiusmodi verbis nihil erit dicendum. Monentium tamen est verbum $\text{אֵל} \text{בְּנֵי} \text{אֵל}$

recordatus est, cum actiuorum more construitur, affixa suscipere: quamuis enim voce sit passiuum: significatione tamē modo passiuæ; modo actiuæ, & quidem frequentius, vsurpatur. vt $\text{אֵל} \text{בְּנֵי} \text{אֵל}$ recordare mei.

Notandum est tertio, primam verbi personam, primæ personæ affixum non admittere, sicut neque secundam, secundæ, non enim dici solet ædificauit me; ædificasti te &c. Quod si huiusmodi modus aliquando in sermone vsuueniat, tunc adhiberi

potest pronomen dictum אֵל , vel multo elegantius nomen $\text{אֵל} \text{בְּנֵי} \text{אֵל}$ anima, seu $\text{אֵל} \text{בְּנֵי} \text{אֵל}$ persona, vt Matth. 4.

. $\text{אֵל} \text{בְּנֵי} \text{אֵל}$ Abijce animam tuam, id est, te ipsum deorsum &c. & hæc loquendi formula, in nostra lingua est frequentissima.

Notandum est quarto, hunc a nobis ordinem in affixis cum verbis connectendis seruatum iri. primum videlicet cum verbis affixa masc. gen. deinde fœm. gener. connectemus. præterea affixa primæ personæ viriusque gen. & numeri cum sint communia, & omnino eadem, sicut etiam ipsæ primæ personæ, quibus affiguntur, communes, & eadem sunt, à nobis in subiectis tabellis toties non repetentur; sed satis est, si semel ea in masculino genere ponantur, & in foeminino subintelligentur.

De primi generis coniugationum affixis.

CAPVT XI.

PRIMAE SPECIEI INFLEXIO.

עבדתי	cam	Præteritum mascul. gen.	ædificauit
עבדתי	ædificaui		עבדתי
עבדתי	eum		עבדתי
עבדתי	te		עבדתי
עבדתי	vos		עבדתי
עבדתי	cam		עבדתי
עבדתי	vos		עבדתי
עבדתי	ædificarunt		עבדתי
עבדתי	eum		עבדתי
עבדתי	te		עבדתי
עבדתי	te		עבדתי
עבדתי	me		עבדתי
עבדתי	me		ædificasti
עבדתי	vos		עבדתי
עבדתי	vos		עבדתי
עבדתי	nos		עבדתי
עבדתי	nos		עבדתי
עבדתי	cam		עבדתי
עבדתי			עבדתי

⁷ אני me	⁷ אני vel ⁷ אני te
⁶ אתם vos	⁷ אתם vel ⁷ אתם vos
⁷ אנחנו nos	ædificastis
⁷ אתכם eam	⁷ אתכם cum
⁷ אתה te	⁷ אתה me
⁷ אתם vos	⁷ אתם nos
ædificasti	⁷ אתכם eam
⁶ אתכם eum	ædificauimus
⁷ אתם me	⁷ אתכם eum
⁷ אתם nos	⁷ אתם te
⁷ אתם eam	⁶ אתם vos
ædificarunt	⁷ אתם eam
⁷ אתם vel ⁷ אתם eum	⁷ אתם te
⁷ אתם vel ⁷ אתם te	⁷ אתם vos
⁷ אתם vel ⁷ אתם me	<i>Fæminini generis.</i>
⁶ אתם vel ⁶ אתם vos	ædificauit
⁷ אתם vel ⁷ אתם nos	⁷ אתם eum
	⁷ אתם te

تَحْتَمِي	te	تَحْتَمِي	eam
تَحْتَمِي	me	تَحْتَمِي	te
تَحْتَمِي	vos	تَحْتَمِي	vos
تَحْتَمِي	nos		ædificabitis
تَحْتَمِي	eam	تَحْتَمِي	eum
تَحْتَمِي	te	تَحْتَمِي	me
تَحْتَمِي	vos	تَحْتَمِي	nos
	ædificabis	تَحْتَمِي	eam
تَحْتَمِي	eum		ædificabimus
تَحْتَمِي	me	تَحْتَمِي	eum
تَحْتَمِي vel تَحْتَمِي	nos	تَحْتَمِي	te
تَحْتَمِي	eam	تَحْتَمِي	vos
	ædificabunt	تَحْتَمِي	eam
تَحْتَمِي	eum	تَحْتَمِي	te
تَحْتَمِي	te	تَحْتَمِي	vos
تَحْتَمِي	me		Fœminini generis.
تَحْتَمِي	vos		ædificabit
		تَحْتَمِي	eum

تَحْتَمِي

^פ_ו ^ב_ו ^ו ^ו vel ^ב_ו ^ו ^ו nos
^פ_ו ^ב_ו ^ו ^ו vel ^ב_ו ^ו ^ו eam

Fæminini generis.

ædifica
^ו_ו ^ו_ו cum
^ו_ו ^ו_ו vel ^ו_ו ^ו_ו me
^ו_ו ^ו_ו vel ^ו_ו ^ו_ו nos
^ו_ו ^ו_ו eam
 ædificate
^ו_ו ^ו_ו cum

^ו_ו ^ו_ו me

^ו_ו ^ו_ו nos

Imperativus

^ו_ו ^ו_ו eam

ædificare, vel ad ædificandum

^ו_ו ^ו_ו cum

^ו_ו ^ו_ו te

^ו_ו ^ו_ו me

^ו_ו ^ו_ו vos

^ו_ו ^ו_ו

^ו_ו ^ו_ו nos

^ו_ו ^ו_ו eam

^ו_ו ^ו_ו te

^ו_ו ^ו_ו vos

ædificabitis

^ו_ו ^ו_ו cum

^ו_ו ^ו_ו me

^ו_ו ^ו_ו nos

^ו_ו ^ו_ו eam

Imperativus masc. gen.

ædifica

^ו_ו ^ו_ו cum

^ו_ו ^ו_ו me

^ו_ו ^ו_ו nos

^ו_ו ^ו_ו eam

ædificate

^ו_ו ^ו_ו ^ו_ו ^ו_ו cum

^ו_ו ^ו_ו ^ו_ו ^ו_ו vel ^ו_ו ^ו_ו me

De secundi generis coniugationum affixis.

CAP. XII.

IN hoc genere posito vnius, aut alterius speciei cum affixis exemplo, facile est alias paucis notatis intelligere, & cum affixis connectere. Quare breuitatis causa solius primæ, & tertię speciei cum affixis exempla subiiciemus.

PRIMÆ SPECIEI INFLEXIO.

Præteritum masc. gen.

דִּירִיפִּי nos דִּירִיפִּיָּא eam diripui דִּירִיפִּיָּא cum דִּירִיפִּיָּךְ te דִּירִיפִּיָּכֶם vos $\text{דִּירִיפִּיָּאָה$ eam דִּירִיפִּיָּכֶם te דִּירִיפִּיָּכֶם vos diripuerunt דִּירִיפִּיָּכֶם vel דִּירִיפִּיָּכֶם eum דִּירִיפִּיָּכֶם vel דִּירִיפִּיָּכֶם te דִּירִיפִּיָּכֶם	diripuit דִּירִיפִּיָּךְ cum דִּירִיפִּיָּךְ te דִּירִיפִּיָּךְ me דִּירִיפִּיָּכֶם vos דִּירִיפִּיָּכֶם nos דִּירִיפִּיָּכֶם eam דִּירִיפִּיָּכֶם te דִּירִיפִּיָּכֶם vos diripuisti דִּירִיפִּיָּכֶם eum דִּירִיפִּיָּכֶם me
---	---

Feminini generis.

diripuit	^ו דָּרִיפָּהּ	vel	^ו דָּרִיפָּהּ	me
^ו דָּרִיפָּהּ	eum	^ו דָּרִיפָּהּ	vel	^ו דָּרִיפָּהּ
^ו דָּרִיפָּהּ	te	^ו דָּרִיפָּהּ	vel	^ו דָּרִיפָּהּ
^ו דָּרִיפָּהּ	me	^ו דָּרִיפָּהּ	vel	^ו דָּרִיפָּהּ
^ו דָּרִיפָּהּ	vos	^ו דָּרִיפָּהּ	vel	^ו דָּרִיפָּהּ
^ו דָּרִיפָּהּ	nos	^ו דָּרִיפָּהּ	vel	^ו דָּרִיפָּהּ
^ו דָּרִיפָּהּ	eam			diripuistis
^ו דָּרִיפָּהּ	te			^ו דָּרִיפָּהּ
^ו דָּרִיפָּהּ	vos			^ו דָּרִיפָּהּ
diripuisti				^ו דָּרִיפָּהּ
^ו דָּרִיפָּהּ	eum			^ו דָּרִיפָּהּ
^ו דָּרִיפָּהּ	me			diripuimus
^ו דָּרִיפָּהּ	nos			^ו דָּרִיפָּהּ
^ו דָּרִיפָּהּ	eam			^ו דָּרִיפָּהּ
diripuerunt				^ו דָּרִיפָּהּ
^ו דָּרִיפָּהּ	vel	^ו דָּרִיפָּהּ		^ו דָּרִיפָּהּ
^ו דָּרִיפָּהּ	te	^ו דָּרִיפָּהּ		^ו דָּרִיפָּהּ

ܢܘܫܝܢ nos

ܕܘܢܝܢ vel ܕܘܢܝܢ me

ܢܘܫܝܢܝܗܘܢ eam

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ vel ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ vos

ܢܘܫܝܢܝܗܘܢ te

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ vel ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ nos

ܢܘܫܝܢܝܗܘܢ vos

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ vel ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ eam

diripies

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ vel ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ te

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ vel ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ eum

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ vel ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ vos

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ me

diripuisti

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ nos

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ eum

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ eam

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ me

diripiam

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ nos

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ vel ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ eum

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ eam

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ te

Futurum mascul. generis.

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ vos

diripiet

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ eam

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ eum

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ te

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ te

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ vos

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ me

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ vos

ܕܘܢܝܢܝܗܘܢ

נְחַדְּוּכֶם^ו vos

נְחַדְּוֵם^ו eam

נְחַדְּבֶךָ^ו te

נְחַדְּוֶיכֶם^ו vos

Feminini generis.

diripiet

נְחַדְּוֵנוּ^ו eum

נְחַדְּבֶךָ^ו te

נְחַדְּוֵנִי^ו me

נְחַדְּוֶיכֶם^ו vos

נְחַדְּוֵנוּ^ו nos

נְחַדְּוֵנָהּ^ו eam

נְחַדְּבֶךָ^ו te

נְחַדְּוֶיכֶם^ו vos

diripies

נְחַדְּוֵנוּ^ו eum

נְחַדְּוֵנִי. נְחַדְּוֵנָהּ. נְחַדְּבֶךָ^ו me

נְחַדְּוֵנִי

diripient

נְחַדְּוֵנוּ^ו eum

נְחַדְּבֶךָ^ו te

נְחַדְּוֵנִי^ו me

נְחַדְּוֶיכֶם^ו vos

נְחַדְּוֵנוּ^ו nos

נְחַדְּוֵנָהּ^ו eam

נְחַדְּבֶךָ^ו te

נְחַדְּוֶיכֶם^ו vos

diripietis

נְחַדְּוֵנוּ^ו eum

נְחַדְּוֵנִי^ו me

נְחַדְּוֵנוּ^ו nos

נְחַדְּוֵנָהּ^ו eam

diripiemus

נְחַדְּוֵנוּ^ו eum

נְחַדְּבֶךָ^ו te

me ^{ו.ס} דְּזַמְבַּ

nos ^{א.ד.א.ל.ל.א} אֲדַלְלָא vel ^{א.ד.א.ל.ל.א} אֲדַלְלָא

nos ^{ו.ס} דְּזַמְבַּ

cam ^{א.ד.א.ל.ל.א} אֲדַלְלָא

cam ^{ו.ס} דְּזַמְבַּ

diripient

diripite

eum ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

eum ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

te ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

me ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ vel ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

me ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

nos ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ vel ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

vos ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

cam ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ vel ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

nos ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

Fœminini generis.

diripe

cam ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

eum ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

te ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

me ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ vel ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

vos ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

nos ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ vel ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

diripietis

eum ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

cam ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

me ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

diripite

nos ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

eum ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

cam ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

me ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

Imperatiuus masc. gen. diripe

nos ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

eum ^{ו.ס.א} דְּזַמְבַּ

דְּזַמְבַּ

נִלְחִיִּיבָא cam

נִלְחִיִּיבָא te

נִלְחִיִּיבָא vos

Reminini generis.

separavit

נִלְחִיִּיבָא cum

נִלְחִיִּיבָא te

נִלְחִיִּיבָא me

נִלְחִיִּיבָא vos

נִלְחִיִּיבָא nos

נִלְחִיִּיבָא cam

נִלְחִיִּיבָא te

נִלְחִיִּיבָא vos

separasti

נִלְחִיִּיבָא eum

נִלְחִיִּיבָא me

נִלְחִיִּיבָא

separarunt

נִלְחִיִּיבָא .נִלְחִיִּיבָא cum

נִלְחִיִּיבָא .נִלְחִיִּיבָא te

נִלְחִיִּיבָא .נִלְחִיִּיבָא me

נִלְחִיִּיבָא .נִלְחִיִּיבָא vos

נִלְחִיִּיבָא vel נִלְחִיִּיבָא nos

נִלְחִיִּיבָא vel נִלְחִיִּיבָא cam

נִלְחִיִּיבָא .נִלְחִיִּיבָא te

נִלְחִיִּיבָא .נִלְחִיִּיבָא vos

separastis

נִלְחִיִּיבָא eum

נִלְחִיִּיבָא me

נִלְחִיִּיבָא nos

נִלְחִיִּיבָא cam

separauimus

נִלְחִיִּיבָא cum

נִלְחִיִּיבָא te

נִלְחִיִּיבָא vos

te	nos
me	eam
vos	separarunt
nos	cum
eam	te
te	me
vos	vos
separabis	nos
cum	eam
me	te
nos	vos
eam	separastis
separabo	cum
cum	me
te	nos
vos	eam
eam	<i>Futurum masc. gen. separabit</i>
	cum

cam

separabimus

cum

te

vos

cam

te

vos

Feminini generis.

separabit

cum

te

me

vos

nos

cam

te

vos

te

vos

separabunt

vel cum

te

me

vos

nos

cam

te

vos

separabitis

cum

vel

me

nos

nos   אֲנִי וְאַתָּה
 cam   אֲנִי וְאַתָּם
Imperativus masc. gen.
 separa
 cum   אֲנִי וְאַתָּם
 me   אֲנִי וְאַתָּה
 nos   אֲנִי וְאַתָּם
 cam   אֲנִי וְאַתָּם
 separate
 cum   אֲנִי וְאַתָּם
 vel   אֲנִי וְאַתָּם
 me   אֲנִי וְאַתָּם
 nos   אֲנִי וְאַתָּם
 cam   אֲנִי וְאַתָּם
Feminini generis.
 separa
 cum   אֲנִי וְאַתָּם
 me   אֲנִי וְאַתָּה
 nos   אֲנִי וְאַתָּם

separabis
 cum   אֲנִי וְאַתָּה
 vel   אֲנִי וְאַתָּם
 me   אֲנִי וְאַתָּה
 nos   אֲנִי וְאַתָּה
 cam   אֲנִי וְאַתָּם
 separabunt
 cum   אֲנִי וְאַתָּם
 te   אֲנִי וְאַתָּה
 me   אֲנִי וְאַתָּה
 vos   אֲנִי וְאַתָּם
 nos   אֲנִי וְאַתָּה
 cam   אֲנִי וְאַתָּם
 te   אֲנִי וְאַתָּה
 vos   אֲנִי וְאַתָּם
 separabitis
 cum   אֲנִי וְאַתָּה
 me   אֲנִי וְאַתָּה

ille conculcabit eum ^ואֶתְּוֹתֵנוּ conculcabit eā &c. Et deinde in
 secunda sing. num. masc. gen. ante vltimā eiusdem temporis lit-
 teram, admittere ^ו, hoc modo ^ואֶתְּוֹתֵנוּ, conculcabis
 me ^ואֶתְּוֹתֵנוּ, conculcabis nos. In imperatiuo autem omnino
 primam sequitur, vt ^ואֶתְּוֹתֵנוּ, conculca eum ^ואֶתְּוֹתֵנוּ, con-
 culca eam &c. Et ita etiam in infinitiuo: verumtamen suum ^ו,
 non amittit, sicut prima species amittit suum ^ו, vt ^ואֶתְּוֹתֵנוּ
 conculcare eum ^ואֶתְּוֹתֵנוּ, conculcare eam &c.

Notandum est secundo similiter etiam quartam speciem eo-
 dem fere modo affixa sortiri, quo tertia; illud tamen, quod de
 prima, & secunda specie dictum est, & de aliis verbis proportio-
 ne quadam subintelligi debet, vt in propriis locis indicabimus;
 hic quoque est animaduertendum scilicet, quartam speciem in
 præterito suum ^ו naturale conseruare in ijs locis, in quibus ter-
 tia suum ^ו, conseruat; & in illis remouere, in quibus illa remo-
 uet. Vnde quia tertia species in tertia prædicti temporis masc.
 gen. num. sing. cum affixis tertiæ, & secundæ singularis numeri
 vtriusque generis, & primæ vtriusque numeri, & in tertia masc.
 gen. numeri pluralis cum omnibus affixis, & tertia etiam fœm.
 gen. numeri pluralis, quæ cum ^ו dumtaxat formatur, cum af-
 fixis tertiæ, & secundæ singularis numeri, vtriusque generis, &
 primæ vtriusque numeri, suum ^ו abiicit ab illa littera, supra
 quam erat; & ipsum, vel aliud ^ו, supra primam prædictarum
 personarum consonantem recipit cuiusmodi ^ואֶתְּוֹתֵנוּ, &c. cum
^ו, supra ^ו. Pari ratione in enumeratis personis facit quarta
 species: abiicit enim ^ו, ab illa litera, supra quam erat, recipitq.
^ו, supra primam earundem personarum consonantem, vt
^ואֶתְּוֹתֵנוּ, ille concepit eum ^ואֶתְּוֹתֵנוּ, concepit te &c. cum ^ו, su-
 pra ^ו. Eodemque modo se habet & in futuro; vbi enim tertia
 species

species retinet, vel reijcit litteras, & vocales futuri in medio formatiuas; quarta quoque species idem præstat. Vnde quia tertia species cum affixis secundæ personæ num. plur. vtriusque gen. retinet **o**, cum **h**, vel **h**, in illis verbis, quorum futurum formatur cum **h**; vt **וְהִפְרִיחְךָ** ille separabit vos. **וְהִפְרִיחְךָ**,

illa separabit vos foemini generis. **וְהִפְרִיחְךָ** ille faciet vos.

וְהִפְרִיחְךָ faciam vos foem. gen. ita etiam cum iisdem affixis quarta species retinet litteras, & vocales sui futuri formatiuas; vt **וְ**, in subiecto verbo, **וְהִפְרִיחְךָ**, concipiet ille vos,

וְהִפְרִיחְךָ illa concipiet vos, **וְהִפְרִיחְךָ** concipiam vos, foem. generis. Quia vero tertia species cum affixis aliarum personarum prædictas litteras, & vocales, quibus futurum formari solet; amittit; vt **וְהִפְרִיחְךָ** ille separabit eum **וְהִפְרִיחְךָ**

illa separabit illam **וְהִפְרִיחְךָ** ille faciet eum, **וְהִפְרִיחְךָ** illa faciet eam. &c. Eisdem quoque quarta species amittit; vt

וְהִפְרִיחְךָ ille concipiet eum, **וְהִפְרִיחְךָ** illa concipiet eam, **וְהִפְרִיחְךָ** concipiam eum, **וְהִפְרִיחְךָ** concipiam

te &c. Quamquam me non fugit Poetas interdum metri necessitate coactos; vel quodam eorum priuilegio vocalem futuri formatiuam ab his personis non abiicere, vt illud Sancti, & eloquentis Aphræm.

Ne prohibeas alimentum, seu cibum, temporis. **וְהִפְרִיחְךָ** **וְהִפְרִיחְךָ**

Vt in tempore nobis des illum.

Et

Et ita etiam se habet in imperatiuo, & infinitiui. Verumtamen de Imperatiuo, sunt quædam alia obseruanda, quæ vt bene patefiant.

Notandum est tertio in secunda masculina plurali imperatiui tertiæ, ac proinde quartæ speciei; & primæ quinti generis coniugationū cum affixis litteras á proprio loco ad aliū transferri, vel de nouo addi. In verbis enim, quorum imperatiuus cum $\circ$, & $\aleph$, formatur, ipsum $\circ$, & $\aleph$, transfertur ad locum præcedentis cõsonantis, vt וְהִפְדֵּם separate eum וְהִפְדֵּם fundite eum &c. In aliis vero verbis, quorum imperatiuus cum $\circ$, & $\aleph$, non formatur; ibidem de nouo $\circ$, & $\aleph$, additur, vt וְהִפְדֵּם vel וְהִפְדֵּם facite eum וְהִפְדֵּם vel וְהִפְדֵּם audite me, וְהִפְדֵּם vel וְהִפְדֵּם concipite eam. וְהִפְדֵּם vel וְהִפְדֵּם dicite eum; quorum verba sunt וְהִפְדֵּם fecit, וְהִפְדֵּם audiuit, וְהִפְדֵּם cõcepit, וְהִפְדֵּם dixit. Hæ etiam affixorum formæ, fiunt aliquando præsertim in duabus dictis huius generis speciebus, sine translatione $\circ$ a proprio loco, vel ipsius de nouo additione, vt וְהִפְדֵּם vel וְהִפְדֵּם separate eum, וְהִפְדֵּם vel וְהִפְדֵּם facite eum, & cætera.

De tertii generis coniugationum affixis.

CAP. XII.

Præteritum mascul. gen. sanauit

וְהִפְדֵּם re

וְהִפְדֵּם cum

וְהִפְדֵּם

⁷ אֲנִי וְאַתָּה	nos
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	eam
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	fanarunt
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	cum
⁷ אֲנִי וְאַתָּה	te
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	me
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	vos
⁷ אֲנִי וְאַתָּה	nos
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	eam
⁷ אֲנִי וְאַתָּה	te
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	vos
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	fanastis
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	cum
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	me
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	nos
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	eam

⁷ אַתָּה וְאַתָּה	vos
⁷ אַתָּה וְאַתָּם	eam
⁷ אַתָּה וְאַתָּה	te
⁷ אַתָּה וְאַתָּם	vos

Feminini generis.

⁷ אֲנִי וְאַתָּה	fanauit
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	cum
⁷ אֲנִי וְאַתָּה	te
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	me
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	vos
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	eam
⁷ אֲנִי וְאַתָּה	te
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	vos
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	fanasti
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	cum
⁷ אֲנִי וְאַתָּם	me

Et sic eodem modo alia verba, vt ⁷אֲנִי וְאַתָּה ille ostendit eum.
⁷אֲנִי וְאַתָּם ille potauit eum, &c. Hic tamen sciendum est pri-
 mo,

mo, priores formas tertiæ personæ foeminini generis, numeri pluralis cum affixis esse frequentiores, & magis in vfu, quam posteriores. Præterea futurum huius generis, eodem plane modo, quo futurum primi generis cum affixis connecti, vt ibi dixi-

mus, fit enim וְיִשְׁפָּטֵם ille sanabit eum, וְיִשְׁפָּטֵהָ sanabit eam, sicut $\text{וְיִבְנֶהוּ$ ille ædificabit eum, וְיִבְנֶהָ ædificabit eam, וְיִפְתָּחֵם ille ostendet eum, וְיִפְתָּחֵהָ ille potabit eum, וְיִפְתָּחֵנָּהּ illæ potabunt eum, &c. Quare eius affixa breuitatis causa a nobis prætermittuntur.

Fam. generis.

fana

Imperatiuus masc. gen.

 וְיִשְׁפָּטֵם cumfana
cum וְיִשְׁפָּטֵנִי me וְיִשְׁפָּטֵנִי me וְיִשְׁפָּטֵנוּ nos וְיִשְׁפָּטֵנוּ nos וְיִשְׁפָּטֵהָ eam וְיִשְׁפָּטֵהָ eam

fanate

fanate

 וְיִשְׁפָּטֵם cum וְיִשְׁפָּטֵם cum וְיִשְׁפָּטֵנִי me וְיִשְׁפָּטֵנִי l. וְיִשְׁפָּטֵנִי me וְיִשְׁפָּטֵנוּ nos וְיִשְׁפָּטֵנוּ vel וְיִשְׁפָּטֵנוּ nos וְיִשְׁפָּטֵהָ eam וְיִשְׁפָּטֵהָ vel וְיִשְׁפָּטֵהָ eam

لَمَدَاهُمَا	nos	Infinitivus.	fanare
لَمَدَاهُمَا	cam	لَمَدَاهُمَا	cum
لَمَدَاهُمَا	te	لَمَدَاهُمَا	te
لَمَدَاهُمَا	vos	لَمَدَاهُمَا	me
		لَمَدَاهُمَا	vos

Hic nihil restat notandum, nisi infinitivum tam huius, quam sequētis generis cum affixa suscipit, suscipere quoque litteram L lenitate affectam in fine hoc modo لَمَدَاهُمَا idest, fanare illum, vel ad sanandum illum, vel potius ad sanationem ipsius, sic autem explicatur, pro vt locus postulat; & ita dicitur لَمَدَاهُمَا liberare eum, vel ad liberandum eum, vel ad eius liberationem, & لَمَدَاهُمَا tollere eum, vel ad tollendum eum, vel ad eius sublationem, seu elationem. Vnde istæ voces cum affixis non tam infinitivi, quam nominis fœminini generis formam habere videntur.

De quarti generis coniugationum affixis

CAP. XIV.

PRIMÆ SPECIEI CVM IISDEM INFLEXIO.

لَمَدَاهُمَا	me	Præteritum mascul. gen.	liberauit
لَمَدَاهُمَا	vos	لَمَدَاهُمَا	cum
لَمَدَاهُمَا	nos	لَمَدَاهُمَا	te
لَمَدَاهُمَا	Ddd 2		

te $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

me $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

vos $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

vel $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

nos $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

cam $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

te $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

vos $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

liberaftis $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

eum $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

me $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

nos $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

cam $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

liberauimus $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

eum $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

te $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

vos $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

$\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

cam $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

te $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

vos $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

liberafti $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

eum $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

me $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

nos $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

cam $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

liberaui $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

eum $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

te $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

vos $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

cam $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

te $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

vos $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

liberarunt $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

eum $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

vel $\text{ܗܘܐ} \text{ܕܥܘܢܝܢ}$

liberarunt

עִם חֲדָשׁוֹת cum

וְעִם חֲדָשׁוֹת vel

וְעִם חֲדָשׁוֹת vel עִם חֲדָשׁוֹת te

עִם חֲדָשׁוֹת. א. עִם חֲדָשׁוֹת me

עִם חֲדָשׁוֹת. עִם חֲדָשׁוֹת vos

עִם חֲדָשׁוֹת vel עִם חֲדָשׁוֹת nos

עִם חֲדָשׁוֹת vel עִם חֲדָשׁוֹת cam

עִם חֲדָשׁוֹת. עִם חֲדָשׁוֹת te

עִם חֲדָשׁוֹת. עִם חֲדָשׁוֹת vos

liberastis

עִם חֲדָשׁוֹת cum

עִם חֲדָשׁוֹת me

עִם חֲדָשׁוֹת nos

עִם חֲדָשׁוֹת cam

Futurum mascul. generis.

liberabit

עִם חֲדָשׁוֹת cum

עִם חֲדָשׁוֹת

עִם חֲדָשׁוֹת cam

עִם חֲדָשׁוֹת te

עִם חֲדָשׁוֹת vos

Feminini generis.

liberavit

עִם חֲדָשׁוֹת cum

עִם חֲדָשׁוֹת te

עִם חֲדָשׁוֹת me

עִם חֲדָשׁוֹת vos

עִם חֲדָשׁוֹת nos

עִם חֲדָשׁוֹת cam

עִם חֲדָשׁוֹת te

עִם חֲדָשׁוֹת vos

liberasti

עִם חֲדָשׁוֹת cum

עִם חֲדָשׁוֹת me

עִם חֲדָשׁוֹת nos

עִם חֲדָשׁוֹת cam

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
vos

liberabis

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
cum

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
me

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
nos

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
cum

liberabunt

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
cum

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
te

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
me

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
vos

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
nos

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
cum

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
te

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
vos

liberabitis

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
cum

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
me

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
nos

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
cum

liberabimus

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
cum

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
te

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
vos

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
cum

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
te

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
vos

feminini generis.

liberabit

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
cum

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
te

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
me

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
vos

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
nos

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
cum

וְשִׁמְרֵם לְבָרְכֵם
te

עאמ .י. עאמ .י. eam

Fæminini generis.

libera

עאמ .י. eum

עאמ .י. me

עאמ .י. nos

עאמ .י. eam

liberate

עאמ .י. eum

עאמ .י. vel

עאמ .י. עאמ .י. me

עאמ .י. עאמ .י. vel עאמ .י. nos

עאמ .י. עאמ .י. vel עאמ .י. eam

עאמ .י. nos

עאמ .י. eam

Imperatiuus masc.gen.

libera

עאמ .י. eum

עאמ .י. me

עאמ .י. nos

עאמ .י. eam

liberate

עאמ .י. eum

עאמ .י. vel

עאמ .י. עאמ .י. me

עאמ .י. עאמ .י. vel עאמ .י. nos

Infinitiuus huius generis, eodem plane modo, quo infinitiuus tertij generis, affixa recipit, vt ibi dictum est.

Notandum autem hic primo est, alia huius speciei verba eodem plane modo, quo verbum propositum, cum affixis connecti, & suam secundam vocalem in his locis abiicere, in quibus ipsum suam abiicit, & in ijs conseruare in quibus conseruat. Quare sicut ipsum suam secundam vocalem, quæ est א, abiicit in illis personis præteriti, in quibus speciem tertiam secundi generis cū affixis ibi enumeratis abiicere א diximus: Ita quoque alia verba in iisdem personis cum prædictis affixis suam secundam

cundam vocalem abijciunt, siue sit א, siue ך, vt patet in verbis אָיִן introduxit, וְהִמִּיטִיט misit, אָהֵל addidit, וְאָדָּיִט ditauit, a quibus dicitur אָדָּיִט introduxit eū, אָהֵלִי vel אָהֵלִי illi introduxerunt eū, אָהֵלִי vel אָהֵלִי illæ introduxerunt eum, אָהֵלִי ille addidit eam, אָהֵלִי vel אָהֵלִי illi addiderūt eam, אָהֵלִי vel אָהֵלִי illæ addiderunt eam, וְהִמִּיטִיט ille misit te, אָדָּיִט ille ditauit me. &c. Eodemque modo se habent, & in futuro; vbi enim prædictum verbum amittit suam secundam vocalem; hæc amittunt, vbi non amittit, nec ipsa amittunt. Sic etiam in imperatiuo, & infinitiuo sine vlla prorsus difficultate. Illud tamen de imperatiuo monendum est; etsi eius secunda persona numeri pluralis vtriusque generis, cum tertiæ præteriti eiusdem numeri. & generis sit similis, vt ipsa affixa recipiat: secundam tamen eiusdem numeri masc. gen. quæ formatur cum א, non priuari secunda verbi vocali, sicut illi similis in præterito priuata reperitur vt constat ex illo S. Aphræm.

Ipsam veritatem facite me scire, אָהֵלִי וְהִמִּיטִיט
 Vt prohibeamini a malis. אָהֵלִי וְהִמִּיטִיט

Nec non etiam prædicta secunda persona imperatiui, quæ א, caret, in verbis, quorum tertia littera est א, secundam verbi vocalem quæ א, esse solet, conferuat, diciturque verbi gratia, à verbo אָהֵל, calceauit אָהֵלִי, calceate eum &c.

Norandum est secundo secundæ personæ singularis numeri
 Ecce vtriusque

vtriusque generis futuri verborum præsertim quatuor litterarum cuiusmodi **אֶדְּוֹ** tradidit, **אֶדְּוֹ** perdidit quando per modum prohibendi sermo habetur, cū affixis addi solitum esse **ו**, post eius vltimam consonantem; & supra hanc vltimam consonantem in masculino quidem genere collocari **ו**, & supra eam, quæ erat penultima **ו**: vt **אֶדְּוֹ וְלֹא** ne tradas me, **וְלֹא**

אֶדְּוֹ וְלֹא ne perdas nos, cū **ו** supra **ו** & **ו**, & **ו** supra **ו** & **ו**; In fœmin. vero poni supra vltimā **ו**, nulla vocali supra penultimam posita, vt **אֶדְּוֹ וְלֹא** ne tradas me, **אֶדְּוֹ וְלֹא** ne perdas me, cum **ו** supra **ו**, & **ו** quiescentibus **ו**, & **ו**.

Notandum est tertio secundam quoque huius generis speciē, vt primā, affixa suscipere; illud tamen est memoria tenendum ipsam in nulla persona cum affixis suam secundam vocalem, quæ est **ו**, amittere. Dicitur enim verbi gratia **אֶדְּוֹ וְלֹא** ille

sustulit eum **אֶדְּוֹ וְלֹא**, vel **אֶדְּוֹ וְלֹא** illi sustulerunt eum, **אֶדְּוֹ וְלֹא** illa sustulit eam, **אֶדְּוֹ וְלֹא** vel **אֶדְּוֹ וְלֹא**

illæ sustulerunt eam, &c. Et ita in futuro dicitur **אֶדְּוֹ וְלֹא**

ille tollet eum **אֶדְּוֹ וְלֹא** ille tollet eam: secunda tamen persona ipsius futuri fœm. gen. sing. numeri cum affixis primæ personæ vtriusque numeri habet duplicem formam; vt **אֶדְּוֹ וְלֹא**

vel **אֶדְּוֹ וְלֹא** tolles me. **אֶדְּוֹ וְלֹא**, vel **אֶדְּוֹ וְלֹא** tolles nos. Sicut etiam secunda eiusdem generis, & numeri imperatiui, vt

vos me

Fœminini generis.

effudit vos

eum vel nos

te cam

me te

vos vos

nos effudistis

cam eum

te me

vos nos

effudisti cam

eum effudimus

me eum

nos te

cam vos

effuderunt cam

cum te

אמר

וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם	vos	וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם	te
וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם	effudistis	וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם	me
וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם	eum	וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם	vos
וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם	me	וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם	nos
וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם	nos	וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם	cam
וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם	cam	וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם	te

Futurum huius speciei, vt futurum primæ speciei secundi generis, affixa suscipit: & vbi illud litteras suas per quas in medio formatur, retinet, vel rejicit; ibidem hoc quoque retinet, vel rejicit. Dicitur enim וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם ille effundet eum, sicut

וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם ille diripiet eum; & וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם ille effundet

vos, sicut וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם ille diripiet vos &c. Similiter etiam

infinitiuus, vt prædictæ speciei infinitiuus, affixa habet, vt וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם effundere, vel ad effundendum eū וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם

effundere vos &c. Imperatiuus vero licet etiam, vt eiusdem speciei imperatiuus cum affixis connectatur: magis tamen videtur conuenire cum imperatiuo tertix speciei prædicti generis coniugationum. Dicitur enim וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם effunde eum, sicut

וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם separa eum, וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם vel וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם

effundite eum, sicut וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם vel וְשָׂרְיָהוּ אֶתְּכֶם sepa-

rate

fate cum &c. vt ibi etiam notauimus.

Præterea secunda species huius quinti generis coniugationū. vt prima eiusdem species, sortitur affixa. Quocirca sicut prima species in tertia masc. gen. num. sing. præteriti cum affixis tertiæ, & secundæ singularis numeri vtriusque generis, & in tertia masculini generis numeri pluralis cum omnibus affixis; & in tertia etiam foemini generis numeri pluralis, quæ cum ו , tantum formatur, cum affixis tertiæ, & secundæ singularis numeri vtriusque generis, & primæ vtriusque numeri mutat ן , quod est supra primam verbi consonantem in ן ; & ן , quod est supra secundam eiusdem verbi consonantem abiicit. Ita etiam secunda species in enumeratis personis cum dictis affixis commutat ן , quod est supra primam verbi consonantem in ן ; abiicitque ן , quod est supra secundam. vt $\text{וַיִּלְדֵּם$ ille peperit

cum, $\text{וַיִּלְדֵּם$ vel $\text{וַיִּלְדֵּם$ illi pepererunt eū $\text{וַיִּלְדֵּם$ illæ pepererunt eum; $\text{וַיִּלְדֵּם$ illæ pepererunt eam &c. Et

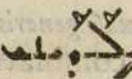
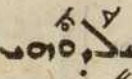
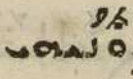

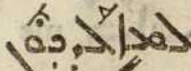

sicut prima species in reliquis personis cū aliis affixis suas proprias vocales non mutat in alias, vt constat ex verbo præmissio:

ita neque secūda suas; vt $\text{וַיִּלְדֵּם$ ille peperit vos $\text{וַיִּלְדֵּם$

illæ pepererunt eum & cæt. Similiter, & in futuro; sicut prima species huius generis recipit affixa, vt prima secundi generis, re-tentis, vel reiectis litteris, & vocalibus futuri in medio formatiuis, in iis locis, in quibus ipsa retinet, vel reiicit: pari ratione secunda species, vt prima secundi generis cum affixis coniungitur. vt $\text{וַיִּלְדֵּם$ ille pariet eum $\text{וַיִּלְדֵּם$ ille pariet eam.

וַיִּלְדֵּם ille pariet vos. Similique modo se habet in impera-

tio, & infinitiuo, dicitur enim in imperatiuo $\text{וַיִּלְדֵּם$ pare
cum

cum pare me. vel parite cū,
 tu foemina pari eum, & cætera. Et in infinitiuo,
 parere seu ad pariendum eum, sine supra ,
 parere vos, cum supra , &c.

De verborum, quæ habent duplex , & desinunt in .

C A P. XVI.

VT in hac affixorum materia nihil, quod necessarium, vel
 utile tyronibus, esse videatur, desiderari possit, Proponā
 hic etiam aliquod verbum cum affixis ex illis, quæ habēt
 duplex , & in fine cuiusmodi est verbum quod si-
 gnificat decorare, facere frui, gaudere, vel lætari, voluptate affi-
 cere, exaltare cum quædam animi delectatione, & cæt. sicut eius
 passiuum est quod significat decorari, gaudere, lætari,
 &c. prout locus declarandus postulat. De quibus verbis supra
 cum de verbis anomalis ageremus, sermonem fecimus. Quam-
 uis reuera, qui scit coniungere cum affixis aliquod verbū quar-
 ti generis exempli gratia vel misit, vel
 dissipauit, hæc quoque facili negotio cum iisdem conne-
 ctere sciat. Proponendum est igitur verbum consolatus
 est, supra a nobis iam inflexum.

consolata es
 cum
 me
 nos
 eam
 consolatae sunt
 eum
 te
 me
 vos
 nos
 eam
 te
 vos
 consolatae estis
 cum
 me
 nos

consolata

Fff

eam
 consolati sumus
 cum
 te
 vos
 eam
 te
 vos

Feminini generis.

consolata est
 eum
 te
 me
 vos
 nos
 eam
 te
 vos

ܕܚܡܐܘܬܝܢ te
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ vos
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ cam
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ te
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ vos
 consolabuntur
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ ܕܚܡܐܘܬܝܢ cum
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ te
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ me
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ vos
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ nos
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ cam
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ te
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ vos
 consolabimini
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ cum
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ me

ܕܚܡܐܘܬܝܢ

ܕܚܡܐܘܬܝܢ cam
 Futurum mascul. generis.
 consolabitur
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ cum
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ te
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ me
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ vos
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ nos
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ cam
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ te
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ vos
 consolaberis
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ ܕܚܡܐܘܬܝܢ cum
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ me
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ nos
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ cam
 consolabor
 ܕܚܡܐܘܬܝܢ cum

vos

consolaberis

cum

me

nos

eam

consolabuntur

cum

te

me

vos

nos

eam

te

vos

consolabimini

cum

me

consolaberis

Fff 2

nos

eam

consolabimur

cum

te

vos

eam

te

vos

Feminini generis.

consolabitur

cum

te

me

vos

nos

eam

te

𐤒𐤓𐤁𐤀 nos

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌 eam

consolamini

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 eum

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 vel 𐤒𐤓𐤁𐤀 me

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 vel 𐤒𐤓𐤁𐤀 nos

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 vel 𐤒𐤓𐤁𐤀 eam

Infinitivus.

consolari, vel ad consolandum

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 eum

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 te

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 me

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 vos

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 nos

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 eam

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 te

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 vos

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀 nos

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀 eam

Imperativus masc. gen.

consolare

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀 eum

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀 me

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀 nos

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀 eam

consolamini

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 eum

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 vel 𐤒𐤓𐤁𐤀 me

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 vel 𐤒𐤓𐤁𐤀 nos

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀𐤌𐤀 vel 𐤒𐤓𐤁𐤀 eam

Fem. generis.

consolare

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀 eum

𐤒𐤓𐤁𐤀𐤌𐤀 me

Hic sciendum est, non convenire Orientales inter se, de secunda persona masc. gener. numeri pluralis imperativi; quæ sine

formatur, sicut etiam in multis alijs non solent convenire. Orientales enim remotiores auferunt ab ea cum affixis secundā vocalem, quæ est و , sicut in præterito, & sic legunt وَأَنزَلْنَا consolamini eum, cum vno و . Viciniores vero non item; dicuntq. وَأَنزَلْنَا cum duplici و . Equidem nisi metri adfit necessitas, semper legerem, vt remotiores Orientales, quia in alijs verbis quarti generis istæ duæ personæ in imperariuo, & præterito simili modo recipiunt affixa.

De qualitatibus verborum, eorumq. diuisione.

CAP. XVII.

Notandum est, verborum alia vocari فَاعِلٌ actiua, vel مُتَمَكِّنٌ transmigrantia, seu vt Latini, transitiva, alia مُتَمَكِّنٌ passiuæ; alia مُتَمَكِّنٌ inhærentia, seu intransitiua. Dicuntur autem verba transmigrantia, quia significant actionem transmigrantem, seu transeuntem ab eo, a quo fit, ad alium, vt رَفَعَهُ surgere fecit. De passiuis diximus fuse in verborum coniugationibus, præsertim in passiuo primi generis. Dicuntur præterea inhærentia, quia significant actionem inhærentem in eo, a quo exercetur; vt رَفَعَهُ surrexit, seu stetit. Transmigrantia porro in libris appellata reperies مُتَمَكِّنٌ id est, alios, quod actionem ad alios transeuntem significant. Inhærentia vero مُتَمَكِّنٌ id est, per se, seu in natura sua; quia actio-

cum ∇ vt מִשְׁכַּח creuit, seu multiplicatus est, a quo fit $\text{מִשְׁכַּח$ multiplicauit. Et ita huiusmodi verba euadunt tertiæ coniugationis. A prima vero specie, quæ, & inbærentia, & transmigrantia complectitur, fiunt transmigrantia, nunc priori, nunc vero posteriori modo, semper tamen addito ו in fine, loco ו & ו supra penultimam, ita vt huiusmodi verba sint etiam tertiæ coniugationis, vt אָבָה errauit, a quo fit אָבָהוּ errare fecit, seu seduxit אָבָהוּ panituit, a quo fit אָבָהוּ panitere fecit. חָיָהוּ vixit, a quo חָיָהוּ viuificauit, in quo verbo ו eius naturale non retinetur. Huc reuocari possunt שָׁבַח iurauit, a quo שָׁבַחוּ iurare fecit, צָמַח germinauit, a quo צָמַחוּ germinare fecit, seu produxit, quibus additur etiam ו ; & בָּא venit, a quo בָּאוּ venire fecit, seu attulit; cui loco ו additur ו .

Notandum est quarto, iisdem plane modis fiunt prædicta transmigrantia, & iterum transmigrantia in secunda coniugatione, vt שָׁבַח quieuit, a quo fit שָׁבַחוּ quiescere fecit, אָהַב dilexit, a quo fit אָהַבוּ diligere fecit. Primæ autem, & tertiæ speciei verba, cum fiunt transmigrantia mutant ו in ו , vt אָבָה diripuit, a quo fit אָבָהוּ diripere fecit, שָׁבַח rediit, a quo שָׁבַחוּ redire fecit. Et quædam etiam secundæ speciei, vt

חָדַד humiliatus est, diminutus est, a quo חָדַד humiliavit,

שָׁמַע exaudiuit, a quo שָׁמַע exaudire fecit. Verumtamen verba secundæ speciei fere habere solent post primam consonantem, supra quam erat שׁ, & reiecto שׁ ipsa afficitur ח, vt

חָבַט conculcavit, a quo חָבַט conculcare fecit, רָבַח re-

quieuit, a quo רָבַח requiescere fecit, &c. Tertiæ postea spe-

ciei verba sæpe fiunt cum solo ח, vt חָדַד defecit, diminutus

est, a quo חָדַד diminuit, חָבַט perdidit, a quo חָבַט per-

dere fecit, &c. Huiusmodi porro verba, quæ fiunt in hoc genere coniugationum transmigrantia, reuocantur ad quartum genus coniugationum.

Notandum est quinto, verba in quinto genere coniugationum fieri iterum transmigrantia, vel simpliciter transmigrantia, ad-

ditione ח cum ח, & præterea ח post ipsum ח, & ח supra penultimam, in iis tamen verbis, quorum ultima non est ex-

gutturalibus, vt חָבַט tenuit, a quo חָבַט tenere fecit,

חָבַט comedit, a quo חָבַט comedere fecit, חָבַט periit,

perditus, vel amissus est, a quo חָבַט perire fecit, perdidit, a-

missit, חָבַט nigravit, a quo חָבַט nigrefecit, חָבַט aruit, a

quo חָבַט atefecit, חָבַט combustus est, a quo חָבַט cō-

bussit, חָבַט lucratus est, a quo חָבַט lucrari fecit, &c. a ver-

bo tamen **לָבַד** lactatus est, seu lac suxit, dupliciter fuit transmigrantia primum modo iam dicto, ut **לָבַד** lactauit. Deinde sine **ו** retento proprio **ו** quiescenti, ut **לָבַד** lactauit, seu lac sugere fecit. Verba porro huius generis quæ fiunt transmigrantia, sicut & verba secundi generis, ad quartum genus coniugationum reducuntur.

Notandum est sexto, etsi omnia verba, quæ fiunt transmigrantia, prædictis litteris, & vocalibus fiunt; non tamen omnia verba quæ illas habent, esse transmigrantia, seu transitiva. Nam **וּמָסַח** dealbatus est, **וּמָסַח** resplenduit, **וּמָסַח** leprosus factus est, **וּמָסַח** peruenit, & alia multa, quæ licet transmigrantium litteras habeant, illisq. sint similia, transmigrantia tamen non sunt. Præterea ingressione prædictarum litterarum & vocalium interdum verborum omnino mutatur significatio, ut **וּמָסַח** retribuit, **וּמָסַח** germinauit, **וּמָסַח** fodit, **וּמָסַח** confusus est, **וּמָסַח** interrogauit, **וּמָסַח** mutuauit, **וּמָסַח** soluit, **וּמָסַח** incoepit, **וּמָסַח** insanijt, **וּמָסַח** transmigravit. Quamuis dici possint, hæc verba habere significationē distinctam, quia nomina a quibus deriuantur, eandem quoque distinctam habent. Verba enim in lingua nostra a nominibus tamquam ab eorum radicibus non solum in deriuando, verum etiam in significando dependent. Nam **וּמָסַח** quia a **וּמָסַח** quod translationem, assumptionem, vel transmigrationem designat; transferre etiam assumere, vel transmigrare denotat. Et sic inductione patet in cæteris, atque hæc de verborum affixis.

Præterea a passivis tam huius secundi, quam quarti generis coniugationum eodem plane modo formantur verba iterata iteratione nimirum alicuius syllabæ, vel aliquarum litterarum cum γ , tertia eorum littera manente quiescenti, vt ab ἴσολ missus est, cum γ supra ἴ , & γ quiescenti, & ab ἴσολ cum γ supra ἴ & γ , idest missus est, vel cōpositus est, fit ἴσολ

quod iterum, atque iterum, vel sæpius misceri, componique significat. & sic ab alijs sine vlllo plane vocaliū in discrimine huiusmodi verba iterata deriuantur. Illud tamen aduertendum est huiusmodi verba non esse admodum in vsu, nec ab omnibus verbis eleganter ac facile deduci posse; vt patet in passiuo verborum primæ speciei secundi generis, ab ἴσολ enim non satis eleganter dicitur ἴσολ , idest multis vicibus direptus est; & ita in passivis aliorum verborum variarum coniugationum. Quare cauendum est, ne in illis frequenter, & sine iudicio vsurpandis inornatam reddamus orationem.

De verborum lenitate, & asperitate.

C A P. XX.

EAsdem ob causas, quas lib. 2. cap. 11. de simili materia agentes diximus, lenitatem, asperitatemq. verba in illis iisdem sex litteris, tum loco citato, tum lib. 1. cap. 5. assignatis, sortiuntur. Hic autem explicandum est, quomodo ea sortiuntur.

Notandum est itaque primo, quatuor esse litteras hac voce ἴσολ vel ἴσολ comprehensas, scilicet ἴ , σ , ο , λ qua-

rum primam accidere præfenti, & infinitiuo, reliquas futuro, ex coniugationibus manifestum est; quo fit, vt **לְפָרַח** idest, ca-

sus a Grammaticis dici consuefcent. Hæ autem litteræ cum alicui consonanti de sex accidunt, si eam quiescentem reperiūt,

habent vim efficiendi illam mollem, vt **לְפָרַח** liberat: **לְפָרַח**

liberabit &c. contra vero, si eam motam offendunt: vt **לְפָרַח**

liberabo, **לְפָרַח** dabit, **לְפָרַח** sciet, &c. Præterea duæ litteræ,

◌, nimirum, & ◌ cum verbo cadunt, eius primam litteram, si

de sex est, mollem reddunt, vt **לְפָרַח** qui creauit, **לְפָרַח** &

creauit. Aduertendum tamen est, has duas litteras, si litteram L

quiescentem reperiunt, asperitate afficere, vt **לְפָרַח** vt liberet.

לְפָרַח et iudicabis; Sin vero motam, lenitate, vt **לְפָרַח**

vt relinquant, **לְפָרַח** & coronaberis, &c. Et quidem ◌ af-

fectum ◌, nou solum si litteram L, sed si aliquam aliam de

sex, in vocibus tamen polysyllabis, siue hæ sint verba, siue nomi-

na, quiescentem offendat; eam reddit asperam, vt **לְפָרַח**

& vt sciatis, **לְפָרַח** & sanctorum, &c.

Notandum est secundo, L quo verbum actiuum fieri solet

passiuum, esse molle, modo elementis **ו** & **א** non postpo-

natur: tunc enim, non molle, sed asperum erit. Deinde, cum

passiuum per duplex L formatur, præcedens esse lene, subse-

quens vero asperum. Item L vltimum, primæ personæ singu-

laris numeri, & tertiæ foemin. gen. eiusdem numeri cuiuslibet

verbi esse molle sine affixis, cum affixis enim **L** primæ personæ, licet in prima coniugatione suam retineat lenitatem, in aliis tamen eam amittit, asperitatemq. recipit. **L** vero tertiæ prædictæ fœ min. gen. in omnibus suam conseruat lenitatem. Contra vero **L** vltimum, secundæ personæ vtriusque generis, & numeri sine affixis, & cum affixis semper est asperum: quorum singula ex dictis in variis locis sunt manifesta.

Notandum est tertio, secundam consonantem primi gen. cōiugationum in præterito, præsentis, & imp. sicut sit de sex, esse mollē, vt **لُجِبَ** luxit, **لُجِبُ** lugebit, **لُجِبِ** luge. In futuro vero, &

infinitiuo, esse asperam, vt **لُجِبُ** vincet, **لُجِبُ** lugere. At ve-

ro vltima consonans primæ, tertiæ, & quartæ speciei secundi generis, si ex iisdem sit, in prima persona præteriti singularis num. & tertia eiusdem temporis, & num. fœmin. gen. vtriusque numeri euadit aspera, vt **لُجِبُ** erraui, **لُجِبُ** errauit, **لُجِبُ**

scribunt, **لُجِبُ** iacet, **لُجِبُ** iacent: in reliquis vero personis, cuiuslibet temporis, vel modi est mollis, vt **لُجِبُ** errauit,

لُجِبُ scribit, **لُجِبُ** scribet, **لُجِبُ** scribe, **لُجِبُ**

scribere. **لُجِبُ** iacebit, **لُجِبُ** iace, **لُجِبُ** iacere,

& cæt. Rursus secunda consonans prædictæ tertiæ, & quartæ speciei, in præterito, præsentis, & imperatiuo est lenis: in futuro vero, & infinitiuo est aspera, vt in duobus præmissis verbis videre est. Nam **L**, quæ est secunda verbi **لُجِبُ** scripsit, & **لُجِبُ**

quæ est secunda verbi **لُجِبُ** iacuit, pro varietate temporum

ac modorum enumeratorum modo lenitate, modo asperitate afficiuntur, sicut pro varietate personarum, se habet **ב**, quæ est illorum vltima. Præterea secunda consonans secundæ speciei prædicti secundi generis coniugationum, in quocumque tempore, vel modo, excepto præsentis, si de sex erit, erit mollis, vt

ב liquefactus est, **ב** liquefactus sum, **ב** liquefiet

&c. In præsentis autem, si sit masc. gen. sing. numeri, erit etiam mollis, vt **ב** liquefit; si vero sit pluralis numeri, & foemin.

gen. vtriusque generis, erit aspera, vt **ב** liquefiunt,

ב liquefit, **ב** liquefiunt, quamuis hæc duo verba

ב id est, cavit, & **ב** sepit, excipiantur, & secundam in

omnibus temporibus, ac modis mollem sortiantur.

Notandum est quarto verba tertij generis coniugationum, si sint trium litterarum esse solita habere secundam, si sit de sex, asperam in omnibus fere temporibus, ac modis, cuiusmodi

ב expectavit, **ב** nocuit, **ב** purificauit. Si vero sint

quatuor litterarum, secundam habere mollem, tertiam vero, asperam, vt **ב** elegit, **ב** multiplicauit, **ב** di-

latauit. Verba autem quarti generis, trium quidem litterarum secundam asperam, tertiam mollem; quattuor vero litterarum, secundam, & quartam mollem, tertiam asperam, si de sex fuerint, in omnibus fere temporibus, ac modis habebunt; cuius-

modi **ב** variauit, **ב** variaui, **ב** obtulit, **ב**

obtulit, foeminini generis, **ב** offerunt, **ב** dile-

xisti, **لَحْرَج** liberavit, **مَلَّحْرَج** liberant, **لَحْرَج** fecit
 genuflectere, **لَحْرَج** perdidit, **لَحْرَج** respondit, **لَحْرَج**
 prospexit, & sic in alijs, prout sermonis exigit elegantia. Ex-
 cipi tamen solent quædam, vt **لَحْرَج** mensus est, **لَحْرَج**
 plantavit, quæ secundam habent asperam. Verba præterea
 quinti generis coniugationum, in prima persona singularis nu-
 meri præteriti, & tertia foemini generis eiusdem numeri, ac
 temporis: & in præsentis mascul. gen. plur. numeri, & foemini
 generis vtriusque numeri: & in secunda persona foemin. gen.
 sing. num. futuri, nec non in cæteris eiusdem temporis personis
 numeri pluralis vtriusque gen. secundam mollem, tertiam vero
 duram postulant; cuiusmodi **لَحْرَج** perij, **لَحْرَج** effudit,
لَحْرَج pariunt, **لَحْرَج** parient. In reliquis vero perso-
 nis cuiuslibet temporis, vel modi, vtramque lenem requirunt,
 vt **لَحْرَج** periit, **لَحْرَج** peribit, **لَحْرَج** effundes, **لَحْرَج**
 pariam, **لَحْرَج** effunde, **لَحْرَج** perire, &c.

Notandum est quinto, passiva primi generis coniugationum
 fere in omnibus temporibus, ac modis, habere tertiam asperam:
 quartam uero mollem, vt **لَحْرَج** electus est, **لَحْرَج** victus
 est. Passiva vero secundi generis, fere in illis iisdem personis, in
 quibus actiua quinti generis suas consonantes habere asperas,
 ante dicebamus, tertiam, & quintam asperam: quartam vero
 mollem exigere, vt **لَحْرَج** scriptus sum, **لَحْرَج**
 scribuntur, **لَحْرَج** scribentur: in reliquis vero, excepto
 impe-

imperatiuo de quo mox, quartam, & quintam mollem; tertiam vero asperā, subintelligēdo semper, si de sex fuerint, vt **אֲבִיב**

scriptus est, **אֲבִיב** scribitur, &c. Reliqua porro verba

passiua tertij, quarti, & quinti generis coniugationum, vt plurimum suorum actiuorum lenitatem, & asperitatem retinent,

vt **אֲבִיב** purificatus est, **אֲבִיב** variatus sum, **אֲבִיב**

effusa est, **אֲבִיב** lotus est, **אֲבִיב** purificatur,

אֲבִיב variantur, **אֲבִיב** effunditur &c. Illud solū

est aduertendum, licet verba passiua tam secundi generis, quam primæ speciei quarti generis in imperatiuo, vocum lectione, imo aliquando vocibus ipsis ita conueniant, vt cuiusnam horū generum sint, vix discerni possint; lenitate tamen, & asperitate aliquando non nihil differre. Verba enim secundi generis quin-

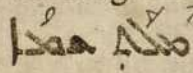
tam habēt asperam, vt **אֲבִיב** ducere, seu trahere, ab **אֲבִיב**

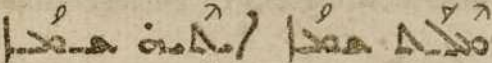
ductus, seu tractus est: verba vero prædicta quarti generis eamdem petunt mollem, vt **אֲבִיב** cædere flagellis, ab **אֲבִיב**

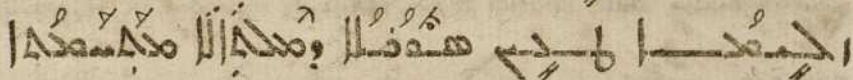
flagellis cæsus est, quamuis remotiores Orientales, vt forte prædicta verba ab inuicem in imperatiuo distinguant, imperatiuū quarti generis, vt eiusdem præteritum sine vlllo plane discrimine legere videantur: sed hoc ligata quidem non tamen soluta oratione loquentibus, vt alibi dictum est, conceditur. Et vbi vocum nulla ratione assignari potest distinctio, sufficit significationis. Et hæc de hac materia dicta sint; quæ vero supersunt vsu ipso, & experientia sunt comparanda: illud tamē mihi semper videtur esse animaduertendum in lenitate, asperitateq. vocum adhibenda solum curæ esse, vt tum ipsarum discrepantia, tum lepos, sermonisq. vetustas appareat.

De verbo nominis, seu participio.

C A P. XX.

Hucusque de nomine, & verbo egimus; nunc, quam brevissime nobis agendum est de eo, quod utriusque est particeps, scilicet verbum nominis, quod, ut bene intelligatur.

Notandum est primo, verbum nominis omnibus aliis modis, hoc modo melius describi.

:

Idest, verbum nominis est nomen contractum portans, seu ferens sensum, vel intelligentiam verbi non determinati. Dicitur autem (nomen contractum) ut distinguatur a nominibus non contractis, enim bonus est, & bona est, distinguun-

tur a bonus, & bona; quia illa sunt contracta, hæc non item. Deinde additur (ferens intelligentiam verbi) quia fere semper subintelligitur verbum aliquod, quo fit, ut passim sine verbo in oratione ponatur. Subiungitur postremo (non determinati) quia verbum nominis non unum verbi tantum determinatum tempus: sed omnia eius tempora sine distinctione, ac determinatione designare potest; licetq. in eo modo præteritum, modo præsens, modoq. futurum (prout locus exigat) contineri subintelligere. Ex quibus constat manifeste, ut aliquod nomen nuncupetur, ac sit verbum nominis non esse necesse, ut ab aliquo verbo, sicut participium apud Latinos, deriuetur; sed satis esse, si sit adiectivum contractum virtute verbum aliquod (quod fere solet esse, sum, es, est) non determinatum continens.

Notandum est secundo, personas verbum nominis sequentes cum eo genere, & numero consentire; & quasdam illarum separatas, quasdam vero interdum separatas, interdum cum eo copulatas, & legi, & scribi. Prima enim persona singul. num. licet semper separate scribatur; semper tamen coniuncte profertur,

vt diximus lib. 1. cap. 13. vt sanctus sum. Eadem vero num. plur. & secunda vtriusque num. & gen. modo separate, modo coniuncte, prout sermonis requirit ornatus, & scribuntur, & leguntur. Dicitur enim

nati sumus nos. vel

natus es. vel

vel nata es tu.

vel nata estis vos. Et sic in aliis generis eiusdem.

Vbi aduertendum est, sæpe pronomina, vt lib. 2. dictum est, cū verbum nominis sequuntur, verbi etiam vicē gerere posse. Vnde etiam, licet verbum nominis occulte, & virtute verbum aliquod contineat; sæpe tamen aperte verbum elegantiae causa habere potest, vt Psalm. iuxta Syros 144. & iuxta Latinos 145.

Fidelis est Dominus in verbis suis.

Notandum est tertio, a verbis tam in voce actiua, quam passiua deriuari solere quædam nomina, quæ quoniam aliquam cum Latinorum nominibus verbalibus, ac participiis affinitatē habent, ac similitudinem, hic posthabita tum verborum, tum verbi nominis tractatione, aliquid de illorum deriuatione, ac varietate per singulas verborum coniugationes percurrentes attingere duximus. Atque vt a prima coniugatione ducatur exordium,

ordium, vnum nominum genus in voce actiua ab ipsius præ-
 senti videtur deriuari, vt לֹּבֵן creator, לֹּבֵן lector. In
 voce vero passiuua duo, alterum a præterito, vel fere præteriti
 habens significationem, vt לֵבֵן creatus, לֵבֵן lectus. alte-
 rû a præsentî, vt לֵבֵן vt ita dicam creabilis, לֵבֵן
 legibilis. Similiter, & in secunda coniugatione a prædictis tem-
 poribus, in voce quidem actiua a præsentî, vt לֹּבֵן direptor,
 לֹּבֵן positor, לֹּבֵן separator, לֹּבֵן amator. In
 voce vero passiuua, a præterito, vt לֵבֵן direptus, לֵבֵן
 positus, לֵבֵן separatus. לֵבֵן amatus. item a præsen-
 ti לֵבֵן vt ita dicam, direptibilis, seu direptus,
 לֵבֵן positus, לֵבֵן separatus, seu separabilis.
 לֵבֵן amatus, seu amabilis. In tertia deinde coniuga-
 tione a præsentî fiunt in voce quidē actiua, vt לֹּבֵן con-
 temptor, לֹּבֵן perfector, לֹּבֵן demonstrator.
 In voce vero passiuua, vt לֵבֵן vel לֵבֵן contēptus
 seu contemptibilis. לֵבֵן vel לֵבֵן perfectus
 seu perfectibilis. לֵבֵן vel לֵבֵן demonstratus, vel

demonstrabilis. Item in quarta coniugatione a præfenti voce
actiuæ formantur nomina, vt ܠܘܕܘܬܘܢܐ laudator, ܠܘܕܘܬܘܢܐ

liberator, ܠܘܕܘܬܘܢܐ comprehensor, ܠܘܕܘܬܘܢܐ elator, seu ex-
altator. Et ab aliis huius formæ nominibus in quibusdam ver-
bis alia nomina idem tamen significantia proficisci solent, vt

a ܠܘܕܘܬܘܢܐ fit ܠܘܕܘܬܘܢܐ vel ܠܘܕܘܬܘܢܐ interpres, seu in-
terpretas. a ܠܘܕܘܬܘܢܐ fit ܠܘܕܘܬܘܢܐ vel ܠܘܕܘܬܘܢܐ governa-

tor, seu gubernans. a ܠܘܕܘܬܘܢܐ fit ܠܘܕܘܬܘܢܐ vel ܠܘܕܘܬܘܢܐ

particeps, seu participans. a ܠܘܕܘܬܘܢܐ fit ܠܘܕܘܬܘܢܐ vel

ܠܘܕܘܬܘܢܐ mutans, seu varians. Et sic in aliis, si quæ sunt. In

voce similiter passiuæ non vno modo formantur. Quædam enim
a præterito deduci videntur: & horum alia γ , verbi supra pri-
mam consonantem retinent, vt ܠܘܕܘܬܘܢܐ correctus, emendatus.

ܠܘܕܘܬܘܢܐ sanctus. Alia non retinent, vt ܠܘܕܘܬܘܢܐ laudatus, vel

laudabilis. ܠܘܕܘܬܘܢܐ variatus, seu varius. Quædam vero alia a

præfenti verborum primæ speciei, dupliciter dimanant. Dicitur
enim ܠܘܕܘܬܘܢܐ vel ܠܘܕܘܬܘܢܐ laudabilis, seu laudatus-

ܠܘܕܘܬܘܢܐ vel ܠܘܕܘܬܘܢܐ liberatus. ܠܘܕܘܬܘܢܐ vel ܠܘܕܘܬܘܢܐ

prædicatus, &c. A præfenti vero verborum secundæ speciei fre-
quentius sic, vt ܠܘܕܘܬܘܢܐ elatus. ܠܘܕܘܬܘܢܐ lauatus.

GEORGII AMIRAE

SYRI EDENIENSIS

E LIBANO.

GRAMMATICAE

LINGVAE CHALDAICAE,

SIVE SYRIACÆ

De reliquis orationis partibus,

LIBER QVARTVS.

De supra uerbum, seu aduerbio.

CAPVT I.

Duerbium Syri appellant id est, supra uerbum. Sic autem appellatur quia supra uerba potissimum cadit, illisq. adhæret. vnde ita describitur.

id est, Supra uerbum est uox, quæ cum supra uerba cadit significationem eorum explicat, ac determinat. Supra uerbum autem est duplex; simplex scilicet, & compositum. Simplex quidem cuiusmodi, neque, si autem, si-

cut

cut, **كَيْفَ** quemadmodū, **مَنْ** quis est, **مِنْ** subito, **مِنْ** a principio, **مِنْ** vniquam.

Compositum uero, ut **كَيْفَ**, **مَنْ**, **مِنْ**, **مِنْ**, **مِنْ**. Quod quidem in quibusdam ut in præmissis eandem cum simplici habet significationem, & constructionem: in quibusdam uero aliis non item, ut patet in his. **كَيْفَ** tunc, **مِنْ** simul, vna, **مِنْ** statim, **مِنْ** vbi est, **مَنْ** quid est, **مِنْ** etiamsi, **مِنْ** sed, **مِنْ** si.

Quorum simplex vel aliud significat, vel alio modo construitur, vt **كَيْفَ** idest, illa autem, **مِنْ** vt vna, & ad foemininum genus tantum refertur. At vero **مِنْ** simul, ad vtrumq. Eodem etiam modo se habent **مِنْ** ex vna, & **مِنْ** subito, statim. Similiter **مِنْ** vbi est ille, ad masculinum tantum genus pertinet, sicut **مِنْ** vbi est illa, ad foemininum tantum. Et vtrumque locum petit, at vero **مِنْ** interdum locum petit, & ad masculinum genus refertur, vt **مِنْ** vbi est frater tuus: interdum vero quærit causam, significatq. quomodo, cur, &c. & ad vtrumque genus spectare potest, vt **مِنْ** vt, quomodo, seu cur non vidisti cum.

sti cum. Præterea ^{yo} **ܘܢܝܢܐ** quis est, coniungitur fere cum no-

minibus: at vero ^{yo} **ܘܢܝܢܐ** quis est, seu quod est, uel quare, & cum

nominibus, & cum verbis coniungi potest, sed de his infra. Postea

ܘܢܝܢܐ etiam si, separata quidem conditionem denotant: cō-

iuncta vero, ut **ܘܢܝܢܐ** fiunt copula quædam, quæ a Grammati-

cis Latinis dicitur aduersatiua, Latine dicitur, etsi, etiam si, quã-

quam, &c. Rursus **ܘܢܝܢܐ** significat, si non, **ܘܢܝܢܐ** vero, sed. Item

ܘܢܝܢܐ si ipse, **ܘܢܝܢܐ** vero, si: & cum hoc significat, fere sem-

per post se **ܘܢܝܢܐ** postulat, ut **ܘܢܝܢܐ ܘܢܝܢܐ** si honorabit, & cæt.

Quamquam quædam ex his, quæ hic enumerantur, non tã sunt

aduerbia, quam coniunctiones, ut ex iis, quæ infra dicturi sumus,

patebit. Aduerbiorum porro multa ac varia sunt genera.

Quædam enim dicuntur **ܘܢܝܢܐ** localia, ut **ܘܢܝܢܐ** hic,

ܘܢܝܢܐ illic, **ܘܢܝܢܐ** ibi, **ܘܢܝܢܐ** vbi, **ܘܢܝܢܐ** illuc, **ܘܢܝܢܐ** hinc,

ܘܢܝܢܐ vnde, **ܘܢܝܢܐ** vbi? **ܘܢܝܢܐ** illuc, **ܘܢܝܢܐ** hic.

Quædam **ܘܢܝܢܐ** temporalia, ut **ܘܢܝܢܐ** nunc, **ܘܢܝܢܐ** nũc,

mox, **ܘܢܝܢܐ** hodie, **ܘܢܝܢܐ** cras, **ܘܢܝܢܐ** heri,

ܘܢܝܢܐ nudius tertius, **ܘܢܝܢܐ** cum, **ܘܢܝܢܐ** cum, **ܘܢܝܢܐ** quã-

do, **ܘܢܝܢܐ** nunc, itaque, **ܘܢܝܢܐ** dum, **ܘܢܝܢܐ** antequã, **ܘܢܝܢܐ**

adhuc,

adhuc, hucusque, אָדְּהוּכּ primū, ante, דְּעִין dein, דְּאַזְכְּרֶה
deinde, אַחֲרַיִם postea, מִלְּפָנֶיךָ olim, nuper, iam.

Quædam מְאֻחָזֵר optatiua, vt אֶחָדָה vtinā.

Quædam מְקוֹרֵי vocatiua, seu vocantia, vt אֵי , מֵי , מִי ,

אֵי , מֵי . o, heus.

Quædam מְשַׁלְּלִים interrogatiua, vt מִי quis, vel quæ.

מִי־עֵינֶיךָ quis est, מִי quæ, vel qui, מַדְּלֵךְ cur, מִי־אֵינִי quinam,

מִי־זֶכֶר quæ, מִי־כִי־כֵן quomodo, מִי־כִי־כֵן sicut, מִי־כֵן quid,

מִי־כֵן quod, vel quid, מִי־כֵן quare, ad quid, מִי־כֵן

propter quid, cur.

Quædā מְשַׁבְּחִים positiua, seu affirm. vt אֵי etiā, כֵּן ita.

Quædam מְשַׁבְּחִים confirmatiua, vt אֵי amen,

כֵּן profecto, sane, firme, verumtamen, כֵּן vere.

Quædam מְשַׁלְּלִים tollentia, seu negatiua, vt לֹא non, לֹא

haud, לֹא & לֹא non est.

Quædam מְשַׁבְּחִים quasi dubitantiua, seu dubitationis si-

gnificatiua, vt כֵּן forsitā, כֵּן fortassis, כֵּן forsan,

ne forte, וְאִם , וְאִלֵּן , וְאִלֵּן an, & cat.

Quædam וְהִנֵּנּוּ demonstratiua, vt וְהִנֵּנּוּ en, ecce.

Quædã וְאַל prohibitionis, vt וְאַל , וְאַל vt ne, ne forte.

Quædam וְיַחְדָּם cōgregatiua, seu collectiua, vt וְיַחְדָּם simul, vna, וְיַחְדָּם æque, וְיַחְדָּם pariter.

Quædã וְכַדְמָא assimilatiua, vt וְכַדְמָא vt, quasi, וְכַדְמָא sicut, tamquam, וְכַדְמָא , וְכַדְמָא quemadmodum, וְכַדְמָא sicuti.

Quædam וְהִנֵּנּוּ interpretatiua, vt וְהִנֵּנּוּ nimirum, וְהִנֵּנּוּ scilicet, וְהִנֵּנּוּ videlicet, וְהִנֵּנּוּ , וְהִנֵּנּוּ idest,

Quædam וְאִם conditionis, seu pacti, vt וְאִם si, וְאִם nisi.

Quædam וְהִנֵּנּוּ velocitatis, vt וְהִנֵּנּוּ cito,

וְהִנֵּנּוּ velociter, וְהִנֵּנּוּ subito, statim, וְהִנֵּנּוּ repente, וְהִנֵּנּוּ cursim.

Quædam וְהִנֵּנּוּ qualitatis, vt וְהִנֵּנּוּ sapienter, וְהִנֵּנּוּ bene, וְהִנֵּנּוּ pure, וְהִנֵּנּוּ sancte.

Quæ-

Quædam **כַּמְּדָם** quantitatis, vt **אֲבִינָא** abunde;
 satis, **אֲבִינָא** paululum, minute, **אֲבִינָא** magnopere.

Quædam **כַּמְּדָם** comparationis, vt **אֲבִינָא**, **אֲבִינָא**
אֲבִינָא magis, plus, **אֲבִינָא** minus.

Quædam **אֲבִינָא** ordinis, vt **אֲבִינָא** primum,
אֲבִינָא secundo, **אֲבִינָא** tertio, **אֲבִינָא** quarto.

Quædam **אֲבִינָא** gentis, vt **אֲבִינָא** Chaldaice,
אֲבִינָא Syriace, **אֲבִינָא** Hebraice, **אֲבִינָא** Arabice,
אֲבִינָא Græce, **אֲבִינָא** Latine. Sunt & alia aduerbiorū
 genera, quorum singula hic enumerare lōgum est, ac superfluū.

*De quorundam ex propositis aduerbijs significa-
 tione, & constructione.*

CAPVT II.

Quoniam nonnullorum aduerbiorum ex prædictis signi-
 ficatio, & constructio aliquantulum varia est; ab re non
 erit, quid circa illa notandum sit, indicare. Nota
 igitur primo **אֲבִינָא** idest, vtinam, fere semper post se habe-
 re coniunctionē **וְ** vt illud ad Gal. 3. **אֲבִינָא וְ**
 Et vtinam frustra. Secundo **אֲבִינָא**, licet proprie sit aduerbiū affir-
 man-

mandi, vt illud Euang. אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ sic sic, לֹא לֹא non non. Aliquā-

do tamen vsurpari adinuocandum, vt illud eloquentissimi A-

phram $\text{אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ אֵלֶּיךָ}$ O terra, quid

seu cur mæsta es tibi? Tertio עִמָּךְ cum supra $\text{עַל$, cum vo-

cibus vtriusque generis, & numeri coniungi, & respondere no-

mini interrogatiuo Latinorum, quis, quæ, & fere ad personam

dumtaxat refertur, vt $\text{מִי אַתָּה דְּבָרֶיךָ}$ quis es Domine, & cæt.

Cum vero est compositum, vt מִי אֵלֶּיךָ cum vocibus dumtaxat

gen. masc. num. singularis, vt מִי אֵלֶּיךָ quis est vir? In-

terdum eo non fit interrogatio, vt illud Matth. 23.

$\text{וְנִמְצָא בְּעֵצָתוֹ עֲבֹדָתוֹ}$, qui enim exaltabit seip-

sum, humiliabitur, & c. Quarto מִי אֵלֶּיךָ similiter & cum vocibus

vtriusque generis, & numeri connecti; sed fere ad res dumtaxat

referri, & significare, quinquam, quænam, quodnam, vt מִי אֵלֶּיךָ

מִי אֵלֶּיךָ quæ communicatio? & vt illud Marci 1.

מִי אֵלֶּיךָ Quæ est hæc (seu vt Latini, quid est hoc) & quænam est hæc do-

ctrina noua? Interdum ponitur absolute, & significat, quid, seu

cur? vt illud Lucæ 24. מִי אֵלֶּיךָ

Quid, seu cur cōmouemini, & c. Hinc deinde מִי אֵלֶּיךָ ad quid,

seu quare? מִי אֵלֶּיךָ propter quid, seu cur. Hinc etiam

Primo significat Latine, quomodo? vt Lucæ 1. & cap. x. epist. Ioan. Secundo seruit comparationi, & tunc significat, vt, sicut, quemadmodum, & post se ꝑ habere solet; sicut etiam habet cum significat (ita vt.) vt constat ex Ioan. 12. & Marci 2. Septimo ⁷וַיִּדּוּ licet multa significare possit, præcipue tamen significare, verumtamen, tamen, & subsequi fere solet particulam ⁷וְ & si, etiam si, &c. Octauo, hoc aduerbium ⁷וּמִן, quamuis ex ⁷וּ & ⁷מִן quiescente, ac latente ⁷מִן in præterito, id est, fuit, consletur: & (non fuit) proprie significet: sæpe tamen numero simpliciter pro (non) vsurpari, vt Ioan. c. 10. & 12. Interdum etiam significare videtur (non est) præteritum enim sumitur forte pro præsentis vt alibi dictum est, vt Ioan. 11.

. ⁷וּמִן ⁷וּמִן ⁷וּמִן ⁷וּמִן, Hic morbus non est ad mortem: idem patet, ex cap. 18. & tunc præteritum prædictum genere, & numero, & persona, cum eo nomine, cuius est, consentit. Hinc est ⁷וּמִן quod simpliciter (non) significat. Idem significat ⁷וּמִן quod, ex ⁷וּ & ⁷וּמִן id est, non est, vel non sunt compactum esse videtur. vt Ioa. 8. ⁷וּמִן ⁷וּמִן ⁷וּמִן Quoniam veritas non est in eo. Sæpe suscipit affixa, sed more nominum pluralium, vt ⁷וּמִן ⁷וּמִן non est ille, ⁷וּמִן ⁷וּמִן non sunt illi, ⁷וּמִן ⁷וּמִן non est illa, ⁷וּמִן ⁷וּמִן non sunt illæ. cum ⁷וּ semper aspero, quamuis verbum, seu potius vox ⁷וּ semper cum ⁷וּ molli legatur. Cuius quidem vocis in tertio libro non fecimus mentionem, quia nihil fere saltem quoad vocem

cem, cum verbis habet commune. Vnde potius aduerbium quoddam, quam verbum esse videtur. Est enim vox quædam indeclinabilis sine affixis vtriusque generis, & numeri: significatq. est, vel sunt. Cum vero affixis erit illius generis, ac numeri, cuius erunt affixa, quæ more nominum pluralium suscipit, vt

אני / sum ego, cō. g. אתה / estu, masc. gen. הן /

est ille, אנו / fumus nos, com. gen. אתם / estis vos, maf.

gener. הן / sunt illi, את / es tu, foemin. gener.

היא / est illa, אתם / estis vos, foem. gen. semper cum

L molli. Nono **ל** & **ל** significare, forte, forsan, fortassis, vt patet ex Luca xx. actorum 12. ad Rom. 5. & 11. Decimo

א significare (an) & interrogationi deferuire. Similiter **א**

idest, forte, ne? licet vocibus semper postponatur, interrogationi tamen deseruit, non quidem per se, sed fere cum postponitur

alicui particulae interrogatiuae, vt **א** **א** quis forte, & cæt.

vt cōstat ex Mat. 9. & 18. Vndecimo **א**, **א**, **א** id-

est, an, numquid? vt Psalm. iuxta Syros 94. iuxta Lat. 93. 1. ad

Corinth. 1. & ad Gal. 2. **א** præterea, interdū ponitur pro

(vt forte) vt ad Rom. 11. Interdum vero, ne, seu ne forte, vt ibi-

dem habetur. Idem quoque aliquando significat **א** vt

Marci 1. **א** **א** **א**, vide ne cuiquam di-

cas. Simili modo se habet **א**: interdum enim significat, vt

forte

دِلِيْجَنْتٌ diligenter, studiose, a دِلِيْجَانٌ verus, fit دِلِيْجَانِيَّةٌ
 vere, &c. Illud tamen est animaduertendum a nominibus deri-
 uatiuis, & numeralibus, quorum penultima est *u* cum *l*, quia
 habent antepenultimam etiam cum *l*; cum ab illis aduerbia
 formantur, ne sermonis ornatus, & pronūciationis lædatur sua-
 uitas, prædictam ipsorum penultimam, nimirum *u* cum *l*,
 remoueri, vt ab دِلِيْجَانٌ idest, diuinus, fit دِلِيْجَانِيَّةٌ diuinitus,
 a دِلِيْجَانٌ humanus, دِلِيْجَانِيَّةٌ humanitus, a دِلِيْجَانٌ primus
 دِلِيْجَانِيَّةٌ primum, &c. Ab illis vero nominibus, quorum an-
 tepenultima est quiescens, penultimam non auferri, vt a دِلِيْجَانٌ
 purus, fit دِلِيْجَانِيَّةٌ pure, a دِلِيْجَانٌ perfectus, دِلِيْجَانِيَّةٌ
 perfecte, &c.

De præpositione.

CAP. III.

Prepositio, quæ a nostris دِلِيْجَانٌ دِلِيْجَانِيَّةٌ idest, ante-
 cessio positionis, nuncupatur, sic describitur.

دِلِيْجَانٌ دِلِيْجَانِيَّةٌ دِلِيْجَانِيَّةٌ دِلِيْجَانِيَّةٌ
 . دِلِيْجَانِيَّةٌ دِلِيْجَانِيَّةٌ دِلِيْجَانِيَّةٌ

idest, Antecessio positionis est vox, quæ ante nomina, ac prono-
 mina ponitur. Propositionum autem quædam affixa fortiuntur.
 Quædam vero non item. Eorum quæ fortiuntur, quædam
 ea fortiuntur more nominum singularis numeri, cuiusmodi sunt

^ⲅⲙⲓⲛ ex, a, ^ⲅⲙ cum, ^ⲅⲙⲓⲛ apud, ad, ^ⲅⲙⲓⲛ, ^ⲅⲙⲓⲛ post
^ⲅⲙⲓⲛ contra, ^ⲅⲙⲓⲛ inter, ^ⲅⲙⲓⲛ iuxta, secundum.

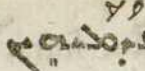

Vt ^ⲅⲙⲓⲛ post me, ^ⲅⲙⲓⲛ post te, masc. gen. ^ⲅⲙⲓⲛ post
 cum, ^ⲅⲙⲓⲛ post nos, ^ⲅⲙⲓⲛ post vos, mascul. gener.
^ⲅⲙⲓⲛ post eos, ^ⲅⲙⲓⲛ post te, foemin. gen. ^ⲅⲙⲓⲛ
 post eam, ^ⲅⲙⲓⲛ post vos, foemin. gen. ^ⲅⲙⲓⲛ post
 eas. Et ita dicitur ^ⲅⲙⲓⲛ post me, ^ⲅⲙⲓⲛ post te.

^ⲅⲙⲓⲛ contra me, ^ⲅⲙⲓⲛ contra te, &c. Vbi aduer-

tendum est in præpositione ^ⲅⲙⲓⲛ cum affixis primæ plu-
 ralis numeri, & secundæ, & tertiæ vtriusque generis, & numeri,
 elementum ^ⲅ postponi elemento ^ⲅ.

Quædam vero more nominum numeri pluralis cuiusmodi,
^ⲅⲙⲓⲛ ante, ^ⲅⲙⲓⲛ pro, propter, ^ⲅⲙⲓⲛ supra, ^ⲅⲙⲓⲛ apud,
^ⲅⲙⲓⲛ circa, ^ⲅⲙⲓⲛ coram, ^ⲅⲙⲓⲛ sine, ^ⲅⲙⲓⲛ infra, sub.

Vt ^ⲅⲙⲓⲛ ante me, comm. gen. ^ⲅⲙⲓⲛ ante te, masc. gene.
^ⲅⲙⲓⲛ ante cum, ^ⲅⲙⲓⲛ ante nos, cōm. gē. ^ⲅⲙⲓⲛ
 ante vos, masc. gen. ^ⲅⲙⲓⲛ ante eos, ^ⲅⲙⲓⲛ ante te,
 foemin. gen. ^ⲅⲙⲓⲛ ante eam, ^ⲅⲙⲓⲛ ante vos, foemin.
 gen.

gen. ante eas. Et sic cæteræ præpositiones. Illud tamen aduertendum est, præpositionem cum affixis proprium , quod est supra primam consonantem, scilicet , amittere, illumq. quiescentem habere: dicitur enim supra me, supra te, & cætera.

Obseruandum præterea est primo, præpositiones, quæ affixa recipere possunt, licet aliquando pronomini tertiæ personæ vtriusque generis, & numeri, separata præponantur, cuiusmodi apud eum, apud eam, &c. primæ tamen & secundæ personæ fere non nisi coniunctas præponi. Neque enim in cõmuni modo loquendi quis recte dicere potest ex me, ex te, sicut ego, sicut tu, &c. Quamuis metri necessitate, interdum poetæ dicere cogantur, vt illud Magni Aphræm.

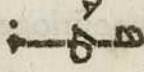

Sicut ego quis est medicus

Corpori, quod malus cõterit ipsum.

Secundo, esse quasdam præpositiones, quæ semper cum affixis reperiuntur, vt propter me, propter te,

quæ præpositio, vt nomina sing. nũ. suscipit: & vt inter me; inter te, & c: quæ vt nomina plur. num. prædicta affixa postulat.

Præpositiones autem, quæ affixa non fortiuntur, sunt cuius-

modi, præter, extra, infra,
 supra, intra, vsque, in.

*De significatione, & constructione quarundam
 præpositionum.*

C A P. IV.

NOtandum est primo, nonnullas præpositiones interdum idem significare, diuerso tamen modo constriui. Hæ enim tres cum $\vee$ supra L quod habet in principio, & cū L , quod habet in fine, quiescenti, ac duro. cū L quod habet in principio, & $\vee$ in medio quiescenti, & $\wedge$ supra ω , & L quod habet in fine, molli. cum primo L quiescenti, & secundo molli, & cum $\circ$ & $\wedge$; omnes sub, seu infra significant: sed diuerso modo constriuntur. Nam prima, vel absolute ponitur, vel cum affixis more nominum pluralis numeri coniungitur, vt infra me, &c. Secunda præponitur nominibus, & cum affixis non connectitur. Tertia & nomina antecedit, & affixa more nominum pluralis numeri suscipit: vt infra me, &c. Secundo & licet idem significare videantur, scilicet (ad, vel apud) aliquantulum tamen differunt. Nam proprie vsurpatur, cum sermo est de re illa, quæ, & domini est, & apud eum est. At vero de illa, quæ domini est, quamuis apud eum nō sit. Vnde latius patet,

tet, quā **و**. Verū aliquādo inter se cōfundūtur. Propositioni
 autem **و** similis est **و** idest, apud, prope. Similiter **و**
 & **و** licet idem significant scilicet, post: proprie tamen
و ad tempus, **و** vero ad personam referri videtur.
 quamvis saepe etiam inter se confundantur. Tertio duas esse
 consonantes **و** videlicet, & **و**, quæ saepe variarum præpo-
 sitionum funguntur munere. **و** enim proprie, cum est præpo-
 sitio, significat (in) prout aliquid fieri in loco designat, vt
و in templo. Interdum significat (per) vt **و**
 per dominum nostrum, & cum iuratur, vt **و** per Deum.
 Matth. 26. Interdum (cum) vt ibidem **و**
 Cum gladijs, & fustibus. Interdum (inter) vt illud Lucae, 1.
و Benedicta tu in mulieribus, i. inter mulieres.
 Interdum ante, seu corā, vt Act. 9. **و**
 portabit nomen meum coram populis, &c. quamvis fortassis
 hic etiam significare possit (inter) ita vt dicatur inter populos.
 Interdum (a, ex,) vt **و** ne negli-
 gas, seu ne auertaris Domine in creatura tua, idest a creatura tua.
 Præterea recipit affixa sic **و** in me, **و** in te, masc. gener.
و in eo, **و** in nobis, **و** in vobis, masc. gener. **و**
 in illis,

in illis, masc. gen. **ܕܢܝܢ** in te, foemin. gen. **ܕܢܝܢܐ** in ea; **ܕܢܝܢܐ**

in vobis, foem. gen. **ܕܢܝܢܐ** in illis, foem. gen. Porro **ܕܢܝܢܐ** præ-

ter quam quod Dativi, vel Accusatiui casum (vt in secundo lib. cap. 17. dictum est, vbi etiam quomodo affixa recipiat explicauimus) indicat : cum est præpositio proprie significat (ad) vt

ܕܢܝܢܐ ܕܢܝܢܐ facit ascendere ad thronum . Aliquando

significat (cum) vt Gen. 2. **ܕܢܝܢܐ ܕܢܝܢܐ** Et factus est homo , seu Adam in animam vitæ , idest cum anima vitæ . Aliquando (in) vt Psalm. 73. iuxta Syros , 72. iuxta Latinos .

ܕܢܝܢܐ ܕܢܝܢܐ Et fui ad verberationem (idest in verberatione) tota die . Aliquando habet vim aduerbij (sicut) vt Lucæ 3. **ܕܢܝܢܐ ܕܢܝܢܐ**

Et erit aspretum in mundum , & locus difficilis in planitiem , idest, sicut aspretum mundum , & sicut planities . Aliquando (propter) vt Psalm. 134. **ܕܢܝܢܐ ܕܢܝܢܐ**

fulgura in pluuiã (idest, propter pluuiam) fecit . Aliquando (ex) vt Lucæ 15. **ܕܢܝܢܐ ܕܢܝܢܐ** idest, ex fame pereo . Aliquando spatium ac plenitudinem temporis indicat, declaraturq. per præpositiones (post, vel ad) vt Marci 2. **ܕܢܝܢܐ ܕܢܝܢܐ** post dies, & Matth. 20. **ܕܢܝܢܐ ܕܢܝܢܐ** & ad diem trium, idest, tertiũ ,

surget. Idem habetur Ioan. 2. Quarto, vt apud Latinos, sic apud Syros præpositiones nonnumquam aliis præpositionibus præ-

poni. Quædam enim ferè tantum præponuntur, vt **ܕܢܝܢܐ** vs-

que, quæ cum est præpositio post se petit **ܕܢܝܢܐ** idest, (ad, vel in)

vt ^٧ ^٧ ^٧ ^٧ vsque in sæculum. Cum vero est aduerbiū,
 significat, donec, & tūc post se ^٧ habere solet, vt ^٧ ^٧ ^٧ ^٧
 donec ponam. Et ^٧ ^٧ præter, petit, ^٧ vt ^٧ ^٧ ^٧
 Latine, præter te. Quædam præponuntur quibusdam præpo-
 sitionibus, & postponuntur, cuiusmodi est ^٧ , vt ^٧ ^٧
 desuper, ^٧ ^٧ infra, ^٧ ^٧ intus, ^٧ ^٧ fo-
 ris. Et hoc modo istæ præpositiones se habent vt aduerbia, nul-
 lumq. nomen post se admittunt. Cum vero ^٧ illis postpo-
 nitur, se habent vt præpositiones, & post ^٧ fere semper ali-
 quod nomen, vel pronomen postulant, vt ^٧ ^٧ ^٧
 supra cælum, ^٧ ^٧ infra te. Rursus ^٧ quibusdam
 præpositionibus aliquando præponitur, & ipsis postponi fere
 non assolet, cuiusmodi ^٧ ^٧ : ^٧ ^٧ ex apud me,
 seu a me, ^٧ ^٧ ^٧ ^٧ ex post me, ^٧ ^٧ ^٧
 ex ante me, ^٧ ^٧ ^٧ ex inter me, ^٧ ^٧ ^٧ ex circa me,
^٧ ^٧ ^٧ ex infra me, ^٧ ^٧ ^٧ ex sine, vel præter me,
^٧ ^٧ ^٧ ex contra me. Quibusdam ex præmissis præ-
 positionibus præponitur ^٧ vel fere semper, cuiusmodi ^٧ ^٧
 supra,

supra, ܐܘܪܝܢܐ infra, ܕܘܪܝܢܐ foris, ܕܘܪܝܢܐ intus, vel aliquādo, vt
 ܕܘܪܝܢܐ , ܕܘܪܝܢܐ ad post, ܕܘܪܝܢܐ ad circa, ܕܘܪܝܢܐ ad an-
 te, ܕܘܪܝܢܐ ad infra. Nonnullis vero aliis postponitur, inter-
 cedente coniunctione, ܘ , idest, &, vt videre est post has duas
 prepositiones ܕܘܪܝܢܐ , ܕܘܪܝܢܐ idest, inter, vt Matth. 18.
 ܕܘܪܝܢܐ inter te, & eum, & 20. ܕܘܪܝܢܐ inter
 se, & eos, & cætera.

De interiectione.

CAP. V.

Interiectio, quæ ܕܘܪܝܢܐ idest, medietas positio-
 nis nominatur, sic describitur, ܕܘܪܝܢܐ
 : ܕܘܪܝܢܐ idest, Medietas posi-
 tionis est, quæ passiones diuerfas animi significat. Hinc fit etiam
 vt ܕܘܪܝܢܐ idest, significans passiones nuncupetur.
 Huius autem varię sunt formæ, ac significationes.

Gaudentis, ac laudantis, vt ܘܐܝܢܐ euax, euge.

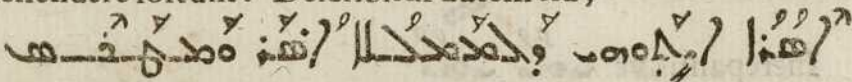
Merentis, ac dolentis, vt ܘܐܝܢܐ , ܘܐܝܢܐ , ܘܐܝܢܐ ,
 heu, hei, ah, ò, vœ, proh.

Admirantis, vt ܘܐܝܢܐ .

Irri-

quamuis hoc nomine aduerbium, & interiectionem, nec nō præpositionem, sæpe Grammatici præfertim, qui tres orationis partes in lingua nostra esse putant, de quibus in lib. 2. cap. 1. comprehendere soleant. Describitur autem ita,

•

id est, ligamen, seu coniunctio est, quæ locutionem ligat, & ordinat. Coniunctionum autē variæ sunt species, ac significationes.

Copulatiuæ, vt & etiam, quoque.

Difiunctiuæ, vt vel, seu, aut.

Aduersatiuæ, vt etiamsi, etsi.

Collectiuæ, siue illatiuæ, vt ergo, igitur, itaq.

 vel & vel id est, propterea, propter hoc, ideo, iccirco, & cæt.

Causales, vt vel quia, quoniam, nam,

 enim, quod.

Item coniunctiones, partim sunt præpositiuæ, quæ videlicet in oratione præponuntur, vt aut, sed, neque.

Partim subiunctiuæ, quæ videlicet subiiciuntur, seu postponuntur, vt vel autem, vero, enim, vero, quidem, & cæt. Et hæ, & nonnullæ aliæ appellantur etiam expletiuæ, quia in oratione interdum vel elegantia causa; vel metri necessitate, licet nullum habeant sensum, collocantur; eamq. quodammodo explent.

Partim denique sunt communes, quæ videlicet præeunt, & subeunt,

beunt, vt וְעַתָּה ergo, וְכֵן itaque, $\text{וְ$ etiam, וְכֵן
 atque, וְכֵן sed, verum, verumtamen, & cæt.

Obseruandum præterea est, primo litteram ו , quæ proprie est particula coniunctiua, responderq. particulæ Latinorum, (&) interdum supplere vicem litteræ ו , quatenus hæc fungitur munere relatiuorum, significareq. qui, vel quæ, vt Luca 24.

$\text{וְיָצְאוּ מִן הַיַּרְדֵּן וַיָּבֹאוּ אֶל עָמָוָה וְעָמָוָה הָיָה עָמָוָה וְעָמָוָה הָיָה עָמָוָה .$
 $\text{וְעָמָוָה הָיָה עָמָוָה וְעָמָוָה הָיָה עָמָוָה .}$

idest, Ibant in castellum, cuius nomen Emaus, & distans erat a Ierusalem stadia sexaginta.

Deinde particulam וְ , quæ proprie est disiunctiua, esse interdum negatiuam, vt Matth. 11.

$\text{וְאֵלֶּיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֶּיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ .}$
 $\text{וְאֵלֶּיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ .}$

Verum dico tibi, quod terræ Sodomæ erit quietius, seu sedatius, tranquillius, vel mitius, in die iudicij, aut tibi, idest, non, seu quæ tibi. Idem loquendi modus, tum ibidem paulo ante: tum etiam Luca 10. reperitur: in quibus locis וְ ponitur, vel loco וְ idest, (non) vt quibusdam placet: vel certe loco וְ idest (ex) quia comparatiuum apud nos præpositionem וְ postulat.

Præterea litteram ו varias habere significationes, ac varijs fungi muneribus constat ex dictis in varijs locis. Primo enim Genitiui indicat casum, vt dictum est lib. 2. cap. 8. Secundo relatiuorum fungitur munere, vt ibidem cap. 14. explicatum est. Tertio

idem Syris, quod Latinis particula (vt) quæ apud eos coniunctiuum postulat, designat: & futurum, interdum etiam præfens post se requirit, vt **וְאַלְכָּ** vt discas, **לְמַדְּךָ לְעוֹרֵי** vt sit requies, apud Magnum Aphræm, in carmine de amore scientiæ. Et ita semper vsurpari potest loco modi infinitiui, Latineq. explicatur per (vt) vel (quod) vt apud eundem.

לֹא מִדְּרַגְתָּ וְיִבְרַח דְּהִיבְךָ Non est potēs, vt sit prosper. & Matt. 5.

לֹא יִבְרַח דְּהִיבְךָ וְאַלְכָּ וְאַחַר נִבְרַחְךָ Ne putetis, quod veni, vt soluam legem. Quarto reddit causam, & ita est coniunctio causalis, diciturque Latine, quia, quoniam, vel quod, vt apud Sanctum Aphræm ibidem.

Ne vnquã iures, & mentiaris **לֹא תִשָּׁבַע וְאַלְכָּ לֹא תִשָּׁבַע**
Quia Satana gaudet in hoc. **וְהוּא גָּדֵל מִבְּרַח דְּהִיבְךָ**

Quinto interdum geminata non minimum sermoni affert leporem, vt eloquens Aphræm, in loco laudato.

Quoniam maius illa (ideſt, voluntate bona) in creatura. **וְיִבְרַח דְּהִיבְךָ וְאַלְכָּ**
Non est aliquid quod fit præſtantius. **לֹא אֵיךְ מִבְּרַח דְּהִיבְךָ**

Similiter sæpe non geminata quibusdam vocibus euphoniæ causa postponitur, vt patet ex dictis, & ex hoc versu S. Aphræm loco citato, **וְהוּא גָּדֵל מִבְּרַח דְּהִיבְךָ** Quando multiplicatur angustia, seu tribulatio. vbi **וְ** post **מִבְּרַח** nihil significat; Et solum, ne incompta, atque inconcinna videatur oratio, collocatur.

GEORGII AMIRAE
SYRI EDENIENSIS

E LIBANO.

GRAMMATICAE
LINGVAE CHALDAICAE,
SIVE SYRIACÆ

De syntaxi, seu constructione par-
tium orationis.

LIBER QUINTVS:

Quid, & quotuplex sit syntaxis.

CAPVT I.

Actenus de orationis partibus, verba feci-
mus. Nunc vero recta ratio, scribendiq.
via postulare videtur, vt quæ de ipsarum
constructione obseruanda sint, clare, ac
breuiter explanemus. Syntaxis itaque,
seu constructio nihil est aliud, quam re-
cta orationis partium inter se compactio,
coagmentatio, seu compositio. Vnde Sy-
riace merito describi potest.

: *ܘܢܝܢܐ ܘܢܝܢܐ ܘܢܝܢܐ ܘܢܝܢܐ ܘܢܝܢܐ ܘܢܝܢܐ ܘܢܝܢܐ ܘܢܝܢܐ ܘܢܝܢܐ*

Hoc est, Compositio, seu ordinatio recta partium orationis. Id
autem, quod ex huiusmodi partium compositione existit, nunc

ܘܢܝܢܐ idest, compositū, nūc *ܘܢܝܢܐ* locutio, seu oratio,
nunc

& suffocati sunt. In quibus locis ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ} volatile, & ^{וְ}^{וְ}^{וְ}

grex, cum sint generis foeminini, numeriq. singularis, dictionibus generis masculini, & numeri quoque pluralis adiunguntur. Sane in his, & similibus loquendi modis, non tam vocum, quam significationis, ac sensus videtur haberi ratio. Nam duæ prædictæ voces, & aliæ similes, si vis vocis spectetur, sunt quidem foeminini generis, numeriq. singularis: Si vero sensus consideretur, ac significatio, sunt numeri pluralis, generisq. sæpe masculini. Quo fit, vt cum vtroque genere, ac numero concordare possint. Quidquid quidam audax hæreticus effutiat, qui in prædictis loquendi modis inesse Grammaticæ errorem, arbitratur. Nam hoc ipso, quo se Grammaticæ ostendere voluit peritum, ostendit imperitissimum. Huiusmodi enim loquendi formula, non solum apud Syros, sed etiam apud alias gentes reperitur. Et ne in re tam clara, ac certa probanda, tempus conteratur, satis sit apud Latinos illud Liuij Bel. Mace. 7. Pars in iuueniles lusus versi, pars vefcentes sub vmbra, quidam somno etiam strati. Sed plura contra hunc alibi.

Notandum est tertio, nomina copulata, interdum singularem numerum sibi vindicare, vt 1. Petri 1. ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ}

: ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ} idest, Gratia, & pax multiplicetur apud vos.

Frequentius vero pluralem, vt 1. ad Corinthios 15.

. ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ}

Caro, & sanguis, regnum coeli hæreditare non possunt. Similiter nomina collectiua, quæ nimirum numero singulari multitudinem significant, sæpenumero multitudinis gaudent. vt Matth.

th. 27. ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ} ^{וְ}^{וְ}^{וְ}

Et responderunt omnis populus, & dixerunt: sanguis eius super nos, & super filios nostros. Ita etiam Ioan. 5. Huc spectare possunt ea nomina, quæ vt lib. 2. cap. 5. obseruatum est, nunc singulari,

وَدَائِمٌ مِّنْ ذُلَّةٍ مِّنْ قَدْرٍ

Et ipsum (scilicet granum sinapis) minimum est omnium feminum, cum autem creuerit, maximum est omnium olerum.

Quarto, nomina, quæ a Latinis appellantur partitiua, & nomina etiam numeralia, eodem modo, quo comparatiuum, nomen

post se exigere, vt . $\text{قَبْ مَسْأَلًا وَبِ هَيْئَةٍ مِّنْ قِيَمَةٍ}$

Cum vidisset autem multos ex pharisæis, &c. & 1. ad Corint. 15.

$\text{يَقُولُ لِيَكُنْ لِّي مَسْأَلَةٌ}$ Dicit aliquis ex vobis. Matth. 26.

$\text{: يَتْرِكُ أَحَدٌ مِّنْكُمْ جَسَدًا}$ Vnus ex vobis tradet me. Et

paulo post, $\text{: هُنَا لِيَكُونَ لِي مَسْأَلَةٌ مِّنْ مِّمِّي ذُلَّةً}$ Et coeperunt dicere vnus vnus (idest, singuli) ex illis, & Marci 12.

$\text{: أَوَّلًا مِّنْ جَمِيعِ مَسَائِلِ الْوَصْفِ}$ Primum ex omnibus mandatis. Partitiua tamen, & numeralia ordinis, interdum genitiuum, idest nomen cum و admittere possunt, vt 1. ad Corin. 15.

$\text{: أَنَا أَيْضًا كَمَا أَنَّكُمْ تَقُولُونَ}$ Ego sum paruus ipsorum Apostolorum, & Marci 12. $\text{: أَوَّلًا مِّنْ جَمِيعِ مَسَائِلِ الْوَصْفِ}$

Quodnam est mandatum (seu præceptum) primum omnium?

Quinto, multa nomina verbalia, quæ a verbis videlicet proficiuntur, eodem fere modo, quo sua verba, nomē post se habent,

vt Ioan. 19. $\text{: لَوْلَا هَذَا جِئْتُكَ مَعَهُ يَا ابْنَةَ آدَمَ}$ Nisi data esset (idest potestas) tibi desuper, & 2. ad Timoth. 4.

$\text{: : وَأَنَا لِي كَرُونَا لِي حَتَّى تَقْرَأَ لِي فِيهَا}$ Et ex nunc custodita, seu seruata est mihi corona iustitiæ: & sic dicitur verbi

gratia, $\text{: مَخْفِيٌّ لِي أَوْ مَخْفِيٌّ لِي}$ absconditus est mihi, seu a me.

Nam verbum passiuum potest habere nomen post se, vel cum

𐤀 vel cum 𐤁, vt ex cap. 2. patebit.

De constructione uerborum cum nominibus, quæ in obliquo ueluti patientia post se admittunt.

C A P. IV.

Obseruandum est primo, verba intransitiua posse habere multa nomina, quæ tamen non sint fere ueluti patientia; post se beneficio alicuius præpositionis, quemadmodum apud Latinos, vt Psalm. iuxta Syros 24. iuxta Latinos 23.

𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁

Quis ascendet in montem Domini, & quis stabit in monte suo sancto? Interdum tamen quædam illorum iunguntur Datiuo,

vt ad Gal. 7. 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁

𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁

Si enim adhuc hominibus placerem, seruus Christo non essem.

Nonnumquam etiam cum aliquo patienti coniuncta esse repe-

riantur. vt Luca 22. 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 𐤏𐤍𐤁 idest, Transeat me

calix iste. Quædam uero sicut aliquando sunt intransitiua, ali-

quando transitiuua, cuiusmodi sunt 𐤏𐤍𐤁 transmigravit, seu

transtulit, 𐤏𐤍𐤁 ambulauit, vel ambulare fecit: Ita aliquan-

do intransitiuorum, transitiuorum aliquando more construun-

tur. Secundo uerba transitiuua apud Syros, vel accusatiuum tan-

tum (vt cum Latinis Grammaticis sicut in 2. libro feci, loquar)

vel accusatiuum cum datiuo, seu ablatiuo post se admittere. Et

quidem accusatiuum interdum admittunt cum littera 𐤁. In-

terdum uero sine illa: & cum sine illa admittunt, cum tunc no-

minatiuus ab accusatiuo non distinguatur: potest esse aliqua a-

gens

gens a patiente discernendi difficultas; quæ quidem difficultas
 ut tollatur, quatuor præcipue modi agens a patiente internoscē-
 di excogitari possunt. Internoscitur enim agens a patiente,
 vel ex ipsorum collocatione, quod videlicet agens, seu (ut La-
 tini) nominatiuus, ante patiens, seu accusatiuum collocetur, ut
 ad Galat. 5. ^{لَا} ^{رَأَى} ^{بِحُجْرَتِهِ} ^{وَأَمَّا} ^{أَنْتَ} ^{فَمَا} ^{تَعْمَلُ} Sed quisque opus

suum sit probans. Vel ex genere, quod scilicet verbum cum
 genere agentis non patientis consentiat, ut psalm. iuxta Chal-
 dæos 107. & iuxta Latinos. 106. ^{وَأَمَّا} ^{أَنْتَ} ^{فَمَا} ^{تَعْمَلُ}

Omnem esum odit anima eorum. Vel ex numero, ut Psal. iuxta
 Chaldæos 59. iuxta Lat. 58. ^{سَلَامٌ} ^{وَقَدْ} ^{دَعَا} ^{تَلَالِ}
 • ^{وَقَدْ} ^{دَعَا} ^{تَلَالِ} Peccatum oris eorum, locuta sunt labia eorum.

Vel tandem, & quidem præcipue ex sensu ipso: hoc enim duce,
 cum haberi potest, optime agens a patiente internoscitur. ut pa-
 tet tum ex locis adductis, tum ex Ioan. 1. ^{لَا} ^{بَرَأَ} ^{أَبَدًا}

• ^{لَا} ^{بَرَأَ} ^{أَبَدًا} Deum non vidit quis vnquam? Huiusmodi
 præterea verba admittunt uti diximus accusatiuum tantum, &
 hunc cū littera ^و ut Matt. 9. ^{فَمَا} ^{تَعْمَلُ} ^{وَأَمَّا} ^{أَنْتَ} ^{فَمَا} ^{تَعْمَلُ}

Et vocauit duodecim discipulos suos. Sed hic diligentem studio-
 sum eruditionis ergo admonitum esse velim prædictam litterā
 cum alicui nomini, quod tamquam patiens verbum post se re-
 quirat, adiungitur, præter quam quod dictum nomen esse pa-
 tiens indicat, denotare sæpe numero, ipsum esse quid certum, vel
 aliquo modo determinatum, ac limitatum, sicut etiam idem a-
 pud Arabes articulus ^{ال} præstat: nec non etiam apud Italos ar-
 ticulus (il) vel (la) Nam aliud significatur apud Syros cum dici-
 tur verbi gratia ^{أَلَمْ} ^{تَأْكُلِ} ^{لَحْمًا} comedisti carnem, vel ut dicunt

Itali, *bai magnato carne*, sine littera ^و, & articulo: aliud vero cū
 dici-

dicitur ^{וְזָרַח} ^{לְדַחְזָה} ^{לְדַחְזָה} idest, vt Itali dicunt, *hai magnato la carne,*

cum prædicta littera, & articulo. Sine dicta enim littera, & articulo significatur, te comedisse carnem, simpliciter, & absolute sine vlla determinatione. Cum ipsi vero denotatur, te comedisse, non quamcumque carnem, sed illam, quam verbi gratia, vidi, vel tibi dedi, vel quam habebas, vel adiuncta aliqua alia limitatione. Verba porro transitiva, interdum habent accusatiuum cum datiuo, vt Psalm. 72. iuxta Syros, 71. iuxta Latinos.

: ^{וְזָרַח} ^{לְדַחְזָה} ^{לְדַחְזָה} Deus da iudicium tuum regi.

Interdum datiuum & ablatiuum, quamuis accusatiuus etiã subintelligatur, vt Matt. 25. : ^{וְזָרַח} ^{לְדַחְזָה} ^{לְדַחְזָה} Date nobis de oleo vestro. Interdum datiuus casus est ex affixis, ac proinde consonanti

privatur, vt Psal. iuxta Syros 35. & iuxta Latinos 34. ^{וְזָרַח} ^{לְדַחְזָה} ^{לְדַחְזָה} Retribuerunt mihi malum pro bono. Item interdum huiusmodi verba præter proprium casum, maioris certitudinis, vel cõfirmationis, vel elegantix causa sortiuntur aliquod pronomen, vel affixum eũdem casum referens: qui quidem casus tunc siue datiuus, siue accu-

satiuus, semper fere ^{וְזָרַח} ^{לְדַחְזָה} ^{לְדַחְזָה} habere solet, vt Act. 1. ^{וְזָרַח} ^{לְדַחְזָה} ^{לְדַחְזָה} Postquam præceperat eis Apostolis.

Et 1. ad Corin. 5. ^{וְזָרַח} ^{לְדַחְזָה} ^{לְדַחְזָה} Et tradatis hunc ipsum Satanæ in perditionem corporis sui. Obseruandum est tertio, verba passiuam modo ablatiuum, vt loquuntur Latini, cum præposicione ^{וְזָרַח} ^{לְדַחְזָה} ^{לְדַחְזָה} a, vel ab, modo datiuum habere, vt Ioa. 14. ^{וְזָרַח} ^{לְדַחְזָה} ^{לְדַחְזָה}

: ^{וְזָרַח} ^{לְדַחְזָה} ^{לְדַחְזָה} Ille autem qui diligit me, diligetur a patre meo.
Et

Et Matth. 6. ^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם} vt videantur hominibus;

ideſt, ab hominibus. Quamuis hoc verbum in voce paſſiua, ſicut videor, apud Latinos, datiuum habere conſueſcat, vt Matth. 21.

^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם} quid autem videtur vobis? Quarto

nonnulla verba cōſtrui fere vt imperſonalia; nomenq. cū eſſe ſolita habere, vt

^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם} eſt mihi, ^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם} tædui te,

ſeu piguit te, vel certe quodam tædio, ac faſtidio pigratus es.

^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם} mæſtus eſt, & quædam alia ſimilia apud ſcriptores

reperiuntur. Quinto, verba, vt apud Latinos, ſic etiam apud Syros præter proprios caſus, poſſe habere alios. Interdum enim

habent datiuum eius perſonæ, in cuius commodum, vel incommodum aliquid fit vt Pſalm. iuxta Syros 110. iuxta Latin. 109.

^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם} Sede tibi a dextera mea. Interdum no-

men temporis modo cum præpoſitione ^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם} vt Act. 1.

^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם} Per dies quadraginta. Luca 1. ^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם}

In menſe autem ſex, ideſt ſexto, modo ſine dicta præpoſitione,

vt Ioan. 4. ^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם} Et fuit apud eos

duobus diebus. & Magn. Aphræm in carmine de amore ſciētia.

Trinitas roboret nos

Vt faciamus omni hora voluntatem eius.

^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם} ^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם} ^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם}

Et hoc vt plurimum, cum per quamdiu interrogationem fieri ſubintelligitur. Interdum recipiunt nomen loci diſtantiam ſignificās vt Luca 24.

^{וְיִרְאוּ} ^{לְעֵינֵי} ^{הָעָם} Et, ſeu quod (ideſt caſtellum) diſtās erat a Ieruſalem ſtadia ſexa-

ginta

GEORGII AMIRAE
SYRI EDENIENSIS

E LIBANO.

GRAMMATICAE
LINGVAE CHALDAICAE,
SIVE SYRIACAE

De arte Metrica, ac Poetica.

LIBER SEXTVS.

De vocalibus, quae dicuntur esse longae, uel breues.

CAPVT I.

Tsi adhuc ex Grammaticis, qui de condē-
 dis Syriacis carminibus peregerit, vidi-
 mus neminem: tamen ne candidatis hu-
 ius praestantissimae linguae studiosis in hoc
 nostro opusculo quidquam, quod utile
 sit, atque necessarium, deesse videatur:
 non nihil de illis, dicere oportet. Et qui-
 dem antequam sermonem vllum de ipsis
 instituamus, de syllabarum dimensione agere breuiter par esse
 duximus; de qua tamen si Syris (vt dicemus) in contexendis car-
 minibus admodum non sit laborandum; quo fit, vt neque praec-
 cepta vniuersalia, regulasq. certas, atque exactas de ea tradide-
 rint: nihilominus, vt aliqua hinc linguae perfectio (si perfectio
 tamen dicenda est) patefiat; fiatq. aliqua studiosorum erudi-
 tioni accessio: nequaquam illam silenito praetermittendam e-
 xistimamus. In primis itaque sciendum est, omnem syllabarū
 longitudinem, ac breuitatem a vocalium omnino longitudine,

ac breuitate dependere. Quocirca vt quando syllaba producat-
tur, quando vero corripitur, cognoscamus: necesse est, vt quā-
do vocalis longa sit, quando vero breuis cognoscamus. Et qui-
dem vocales, quæ possunt esse longæ, vel breues, sunt tres dum-
taxat, vt in l. lib. c. 12. indicauimus, scilicet א, א, א, de qua-
rum singulis, quæ traditione quadā accepimus, breuiter in me-
dium afferemus.

De longitudine, ac breuitate vocalium prædictarum.

C A P V T II.

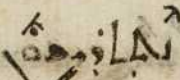
Obseruandum est primo, א si est supra primam consonā-
tem nominum Syriacorum, fere produci, vt אִמֶּר ma-
ter, אִמֶּר dens, אִמֶּר direptio. Si vero supra primam conso-
nantē nominum peregrinorum personaliū corripitur, vt אִמֶּר
Esaias, אִמֶּר Eremias, אִמֶּר Ezechias. Secundo א, quo
afficiuntur litteræ formatiue futuri, & infinitiui, primi, & tertij,
& primæ speciei secundi generis coniugationum, produci: quo
vero afficiuntur earum penultima tam in futuro, quam in præ-
senti, ac præterito, corripitur, vt אִבְּנֶה ædificabit, אִמְּלֵךְ perfi-
ciam, אִמְּלֵךְ perficit, masc. gen. אִמְּלֵךְ perfecerūt,
fœm. gen. אִמְּלֵךְ diripiam, אִמְּלֵךְ diripiens, & cæt. Corripit-
tur etiam א, tum quo afficitur prima consonans primæ perso-
næ sing. num. futuri secundæ speciei secundi generis, tum etiam
quo afficitur penultima eiusdem primæ personæ præteriti, & se-
cunda præsentis, masc. gen. num. singularis, & litteræ formati-
uæ futuri, & infinitiui tertie, ac quartæ speciei eiusdem generis,
ac futuri, & infinitiui primæ speciei quinti generis, vt אִמְּלֵךְ
surgam,

surgam, **لَسْرَجًا** adoravi, **فَسَرَجًا** separavi, **فَسَرَ** separat,
 masc. gen. **سَرَجًا** adorat, **سَرَجًا** adorabit, masc. gen. **سَرَجًا**
 comedet, masc. gen. **سَرَجًا** comedere. γ vero, quo affici-
 tur secunda littera prædictæ quartæ speciei in præterito, & pri-
 ma personæ primæ & tertie sing. num. foem. gen. tam quartæ,
 quam etiam tertie eiusdem temporis, ac generis: nec non prima
 primæ speciei eiusdem quidem temporis, sed quinti generis pro-
 ducitur, vt **سَرَجًا** adoravit, masc. gen. **سَرَجًا** adoravit, foem.
 gen. **سَرَجًا** separavit, foem. gen. **سَرَجًا** comedit, masc. gen.
سَرَجًا effudisti, masc. gener. &c. Tertio γ appositum alicui
 consonanti litteras **و** & **ل** quiescentes antecedenti in verbis
 cuiuslibet generis coniugationum, & in qualibet alia voce cum
 affixis, vel sine affixis, euadere breue, vt **سَرَجًا** abiiciunt, masc.
 gen. **سَرَجًا** libri eius, foem. gen. **سَرَجًا** enim, **سَرَجًا** autem,
سَرَجًا sagitta, & cæt. Quarto γ , cum producitur, fere sem-
 per litteram **و** comitari, vt **سَرَجًا** iudicium, **سَرَجًا** manus,
سَرَجًا introduc me, foem. gen. **سَرَجًا** liga me, foem.
 gen. &c. non tamen quoties eam comitatur, produci, vt patet
 in his vocibus **سَرَجًا** odor, **سَرَجًا** lampas, in quibus cor-
 ripitur. Huc spectare possunt multa nomina peregrina quo-
 rum penultima affecta γ a Syris producitur, vt **سَرَجًا**

Euangelium, **ܐܘܢܘܢܝܐ** Eucharistia, **ܕܗܘܠܝܢܐ** Ba-
 filius, sicut etiam ab ipsis producitur penultima cum qualibet
 vocali aliorum nominum, quæ apud suas gentes eam breuem
 habere solent. Quinto **ܘ** cum corripitur, vel comitari litteram
ܘ, quæ vt **ܘ** pronunciari debet; vel aliquam aliam consonā-
 tem simplicem, vt in his constat vocibus. **ܐܘܗܘܠܐ** lupus, **ܐܘܗܘܠܐ**
 portus, **ܐܘܗܘܠܐ** dicet, **ܐܘܗܘܠܐ** discet, **ܐܘܗܘܠܐ** nox, **ܐܘܗܘܠܐ** ficus,
ܐܘܗܘܠܐ hircus, **ܐܘܗܘܠܐ** Christianus, **ܐܘܗܘܠܐ** paracli-
 tus. Et in alijs multis quorum contracta etiam, licet in contra-
 ctione recipiant **ܘ**, tamen correptum habent, vt **ܐܘܗܘܠܐ**
 ab **ܐܘܗܘܠܐ** figura, **ܐܘܗܘܠܐ** a **ܐܘܗܘܠܐ** egenus, **ܐܘܗܘܠܐ**
 ab **ܐܘܗܘܠܐ** alius, &c. Sexto, **ܘ** modo in nominibus produci;
 modo vero corripit. Signum autem eius est cum producitur, vt
 diximus lib. 1. cap. 12. punctum infra **ܘ** ad latus, vt videre est
 in his nominibus, **ܐܘܗܘܠܐ** charitas, **ܐܘܗܘܠܐ** virgo, **ܐܘܗܘܠܐ**
 botrus, **ܐܘܗܘܠܐ** columna, **ܐܘܗܘܠܐ** altercatio, **ܐܘܗܘܠܐ**
 benedictio. Eius vero signum, cum corripitur, est item punctū
 ipsi **ܘ** ex parte superiori appositum, vt **ܐܘܗܘܠܐ** cera, **ܐܘܗܘܠܐ**
 tentatio, **ܐܘܗܘܠܐ** dicens, **ܐܘܗܘܠܐ** creator. Septimo nomina
 diminutiua, & quæ geminatas habēt litteras, vel quorū **ܘ** sequi-
 tur aliqua littera ex his quatuor gutturalib. **ܘ**, **ܘ**, **ܘ**, **ܘ** necnō
 alia quaedam nomina solita esse **ܘ** breue sortiri, vt **ܐܘܗܘܠܐ**

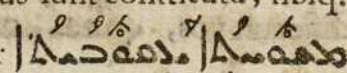

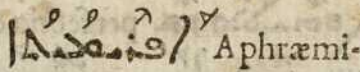
fraterculus, **إخوة** homunculus, **تالاموس** talamus, **مكتبة**
 conuiuū, nuptiæ, **مكتبة** natio, genus, **يسوع** Iesus, **يونس**
 Ioannes, **توماس** Thomas, & cætera. Item hæc **ألم** omnis,
لأن quia, propter, & cæt. Octauo corripitur solere **و**, quod
 comitatur litteram **و**, cum consequitur consonantem **ل**, in
 secunda persona masc. gen. num. plur. tam in actiuo, quam pas-
 siuo, & consonantem **و** in affixis omnium, siue dura sit, siue
 mollis: rursus cum est ex affixis tertiæ personæ masc. gen. num.
 plur. non quidem in verbis, sed in nominibus, & aliis vocibus,
 quæ affixa recipiunt. Et **و**, quod comitatur litteram **و** cæte-
 rorum pronominum; nec non illud, quod ipsam comitatur, cū
 a verbis secundi, & quinti generis coniugationum in futuro, &
 imperatiuo recipitur, vt **أجبتكم** respondistis, **أجبتكم** æ-
 dificauit vos, **أجبتكم** lectio uestra, **أجبتكم** estis vos,
أجبتكم perfectio eorum, **أجبتكم** omnes illi, **أجبتكم**
 illi, **أجبتكم** vos, **أجبتكم** diripiet, **أجبتكم** comedet, & cætera.
 Excepto tamen illo **و** quod cum **و** a secunda specie secundi
 generis in dicto tempore, ac modo suscipitur; est enim longum,
 vt **أجبتكم** surget, **أجبتكم** surge. Nono **و**, quod comitatur
 littera **و** in futuro mascul. gen. num. pluralis, verborum tam
 actiuorum, quam passiuorum primi, & tertij generis coniuga-
 tionum, esse breue, vt **أجبتكم** ædificabunt, **أجبتكم** sanabis,
أجبتكم ædificabuntur: reliquorum vero generum esse lon-
 gum, vt **أجبتكم** diripietis, **أجبتكم** discent, **أجبتكم** con-
 firma-

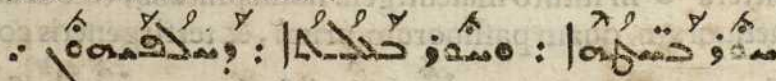
firmabunt, conculcabuntur, &c. Et hæc de vocabulum, ac proinde syllabarum dimensione satis sunt, cuius cognitio ad facienda carmina fere nihil cōducit, quo fit, vt eius a poetis in carminibus condendis, nulla plane habeatur ratio. Quare si alicui facefferit negotium, de ea, sicut etiã ipsi Syri, nō laboret.

De carminum generibus, ac modo, quo fiunt.

C A P. III.

ET si multa, ac varia apud Syros in libris præcipue diuina officia continentibus, reperiuntur carminum genera: tamen, ne in illis enumerandis, sine necessitate tempus conteram, cum ex ijs, quæ dicemus, facile colligi possint, duo duntaxat elegi tanquam omnium nobilissima, frequentissima, maxime necessaria, maximeq. digna, de quibus agatur, quibusq. potissimum opera detur. Quorum quidem alterum a sancto Iacobo: alterum a sancto Aphræm Syris eloquentissimis doctorib., ac fulgentibus totius Orientis luminibus sunt constituta, sibiq. nomina sunt fortita. Prius enim dicitur

metrum Iacobiticum. Posterius vero Aphræmiticum. Et his nominibus reliqua omnia carmina, quæ ad horū SS. Doctorum imitationem, ijsdem metris cōdita sunt, in diesq. conduntur, nuncupari solent. Carmen itaque S. Iacobi, ex tribus constat pausis, quarum singulæ quatuor syllabarum esse debēt. vt patet in quodam pereleganti eiusdem sancti hymno, qui in Messali Maronitarum habetur.

Respice in peccata, & respice in sacrificium, quod pro illis. Sed vt metrum perfectum, absolutumq. esse dicatur, poeticæq. orationis sensus, cantusq. rite perficiatur, duo fere carmina e sex videlicet pausis compacta confici, scribiq. solent, vt ex loco cita-

to ma-

to manifestum est.

سُؤِ دَتُّهُنَا : سَمُّو دَلُّلَا : مَلَكُوتُهُ
 وَهَبْ وَطًا : لَلَّا هُوَ جَمَلًا : حَجَّ مَتَدُّلًا :

Respice in peccata, & respice in sacrificium, quod pro illis;
 Quoniam multo maius sacrificium, & hostia debitis.

Prædictæ porro pauasé eleganter, ac venuste sæpenumero si-
 militer desinere consueſcunt, vel in vno, eodemq. carmine, vt vi-
 dere est in quodam alio eiusdem Sãcti hymno, qui in Breuiario
 simplici Maronitarum continetur.

هَدُّنَا وَتَمًا : وَهَبْ مَدُنْ دَاقًا : وَجِبَالًا لَتَمِيرًا .
 هُوَ مِمَّا لَتَمِيرًا : حَجَّ مَمِيرًا : مَدَا وَانَا لَتَمِيرًا .

Spes vitæ, asperge Domine in faciem omnium defunctorum .
 Et suscita eos a dextera tua cum venies .

Vel in utroque, ita, vt prima vnus carminis pauasé primæ alte-
 rius pauasé, secunda secundæ, tertia demum tertiæ respondeat .
 vt idem S. Doctor in alio hymno eodem libro, habito.

دَعَا هَمَامًا : أَسَلًا لَتَمِيرًا : وَنَدَّ وَهَبًا .
 حَمَلًا مَلَمِيرًا : أَسَلًا وَتَمًا : وَجِبَالًا لَتَمِيرًا .

Quam multi sunt, isti stupores, actiuitatis .

Quam pauci sunt, isti cursus creationis .

Vel tertia duntaxat vnus carminis, vt alterius tertia, vel cer-
 te omnes vtriusq; carminis pauasé : vel denique nulla vllius car-
 minis, vt altera similiter cadit. Verumtamen, quo maior, ac fre-
 quentior est pausarum desinendi similitudo, eo elegantiora, at-
 que venustiora habentur carmina. Huiusmodi autem desinendi
 similitudo, vt ex locis citatis colligi potest, est in carminibus, nũc
 secundum vocales tantum, nunc secundum vocales, & litteras,
 quemadmodum etiam apud Hebræos, Arabes, Italos, & alias
 gentes accidere solet. Carmen deinde S. Magni Aphræm ex se-
 ptem

ptem syllabis, seu pedibus conflatur, vt ex eiusdem Sancti de amore scientiæ carmine constat. : אלהי אב מלך

Deus da doctrinam . Sed vt venustus, ac perfectus sit cantus, orationisq. absoluatur sensus, quaterna pangi solent, vt supra.

Deus da doctrinam

אלהי אב מלך

Ei, qui amat doctrinam

ללמלא וזשך מלך

Et magistrū, qui docet bene

מלך דא וכלק מלך

Fac eū magnū in regno tuo.

בבבב דא דמלך

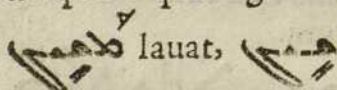
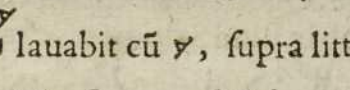
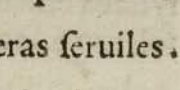
Quamuis nonnunquam in fine alicuius poematis, vel hymni, vel alicuius alterius carminis, propter materiæ, de qua agitur defectum, vel aliquid aliud, duo collocata repererim, tria vero nunquam. Hæc postea carmina, vt paulo ante eodem modo de carminibus S. Iacobi dicebamus, modo omnia quatuor: modo duo duntaxat: modo primum vt tertium: secundum vero, vt quartum, vel secundum vocales tantum, vel secundum vocales, & litteras similiter desinunt: quorum exempla, cum passim apud Magnum Aphræm, & alios poetas reperiantur, ab illisque facile negotio peti possint, prætermittuntur. Huiusmodi præterea desinendi similitudo, sæpenumero, vt versus magis fluat, & clarior, faciliorq. euadat, remq. melius exprimat, a S. Iacobo, & a Magno Aphræm, quorū carmina melle dulciora sunt, & ab alijs poetis non obseruatur; quamuis cum obseruari potest, contemnenda non sit: immo quo ipsa maior est, atque frequentior, eo versus melior reddi solet, atque elegantior, vt supra etiam diximus. Ex dictis colligitur, quam facile sit Syriaca contexere carmina. Quandoquidem a syllabarum, pedumve numero, nō ab eorum breuitate, vel longitudine dependent. Immo multo facilius, atque expeditius, non solum hæc duo carminum genera, sed quæcunque alia, quæ apud Syros reperiuntur, condere quis potest, si eorundem canendorum rationem sciat; quā quidem

dem, sicut scriptis commodè his docere non possumus: sic voce quilibet, qui eam teneat, facili negotio, exiguoq. admodum tēporis spatio studiosos edocere potest. Quare in his, & aliis similibus, quæ melius voce, quam scriptis intelliguntur, studiosos ad Syros consulendos remittimus: & præsertim ad doctissimos, atque ingeniosissimos collegij Maronitarū Romæ alumnos, quorum Christiana hæc lingua, & propria est, & patria.

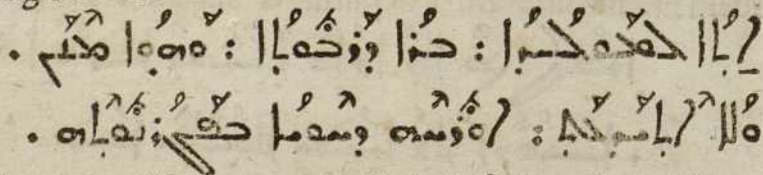
De necessitate metrica licentiaque Poetica.

CAPUT IV.

CVM sæpe Poetæ multa, quæ Grammaticæ legibus repugnare videntur, vsurpent; aduertendum est, cur id faciant, ne quis eos, quorum auctoritate, testimoniisque Grammaticæ præcepta confirmari solent, errare putet. Sciendū est itaque breuiter, Poetas, non ob aliam causam id facere, nisi fere propter metri necessitatem. Ipsi enim, cum plerumq. metro seruire cogantur, multa concedi, condonarique solent, quæ a trito, & vulgari sermone sunt remota. Imo interdum multis vocibus nulla constricti necessitate pro suo iure, abutuntur. Ob quam causam interdum apud eos vox monosyllaba fit dissyllaba, vt accidit in futuro secundæ speciei secundi generis coniugationum, vt ibi etiam probatum est: & in præsentis, ac futuro secundæ speciei quarti generis; dicunt enim Poetæ, exempli causa,

 lauat, lauabit cū supra litteras seruales.

Interdum vero vox dissyllaba fit monosyllaba vt S. Iacob Syrus in Carmine de illo Salomonis, Prouerb. 30. Quis continuit spiritum in pugillis suis?

Venit ad natiuitatē filius magnitudinis, & factus est ex nobis.
Et non fuit cognita via serpentis in corporatione eius.

Et in quodam hymno habito in Breviario simplici Maronit.

77. אֲבִי־יָמֵינוּ וְיָמֵינוּ וְיָמֵינוּ
 78. וְיָמֵינוּ וְיָמֵינוּ וְיָמֵינוּ

Abijt dies, & venit vespere, vt ostendat nobis,
 Quod abibit vita, & veniet mors, quæ parata est nobis.

Vbi prior syllaba verbi אֲבִי in prioribus carminibus, & verbi
 אֲבִי in posterioribus non legitur, sed omnino occultatur: ac
 proinde prædicta verba se habent, vt monosyllaba, & vt mono-
 syllaba, leguntur. Idem quoque fit in pronomine אֲנִי etiam
 cum verbis præponitur, & in quibusdam aliis vocibus, quæ cum
 sint plurium syllabarum necessitate metri, vel aliqua licentia
 poetica fiunt pauciorum. Interdum præterea in carmine aliqua
 syllaba superest: interdum vero deest, suppleri tamen solet per
 אֲבִי vt ex parte lib. 1. explicatum est. Sciendum porro est,
 cum duæ litteræ אֲבִי in diuersis dictionibus se inuicem in eodem
 versu præcedunt, ita vt vna sit in fine præcedentis; altera in princi-
 pio proxime sequentis dictionis; priorem interdum in carmine
 quodammodo a sequenti absorberi, coeuntq. cum illa vnam
 syllabam efficere. Quod synaloephe a Gram. Lat. cõmuniter dici
 solet, vt S. Iacob in illud Salomonis citatum.

חֲנֻכָּהּ בַּיָּמִים : חֲנֻכָּהּ בַּיָּמִים חֲנֻכָּהּ

Genuflexit, vt pareret אֲבִי in porta clausa, infantem corporatum.
 Idem fit, cum litteram אֲבִי sequitur אֲבִי affectum; vt idẽ ibidem.

חֲנֻכָּהּ אֲבִי חֲנֻכָּהּ אֲבִי חֲנֻכָּהּ
 חֲנֻכָּהּ אֲבִי חֲנֻכָּהּ אֲבִי חֲנֻכָּהּ

Virgo, & mater, quæ peperit fructum, qui non ex viro
 Et dedit lac infanti parto sine seminatore.

Sunt & alia, quæ quoniam & sunt facilia, & breues esse cogimur
 studioso exercitationis causa notanda relinquimus.

GEORGI AMIRAE

SYRI EDENIENSIS

E LIBANO.

GRAMMATICAE

LINGVAE CHALDAICAE,

SIVE SYRIACÆ

De interpundæ orationis ratione.

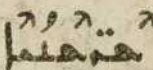
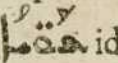

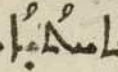
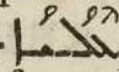
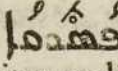
LIBER SEPTIMVS.

Quenam sint notæ, ac nomina punctorum.

CAPVT I.

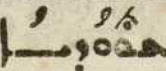
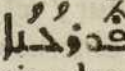
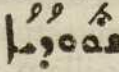
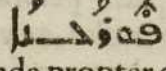

TRANSACTA duobus præcedentibus libris tam solutæ; quam ligatæ orationis tractatione: reliquum est, vt in hoc vltimo libello, de punctis, quæ in vtriusque periodorum, incisorum, ac membrorum fine ponuntur: nec de his modo; sed, & de quibusdam ex ijs, quæ varios animi affectus indicant; non nihil breuiter attingamus. Et quamuis res hæc a Grammaticis, vel non tractetur, vel certe non ita clare explicetur: a scriptoribus non exacte obseruetur: & a recentioribus propter difficultatem, eius despiciatur cognitio: nostamen, ne quid omittatur necessarium, quod ad Grammaticam videtur spectare; illam sicco pede pertransire nolumus. Sciendum est itaque primum, etsi multa, ac varia a Syris numerentur puncta: nos tamen de ijs in hoc opusculo potissimum acturos esse; quæ, & orationi magis sunt necessaria; & a quibus tamquam a radice reliqua omnia deriuantur. Sciendum

dum deinde est quatuor esse præcipuos punctos, qui ^{וּפְתוּחָהּ} quasi radicales nuncupari solent. Primi nota sunt duo puncti æqualiter in ipsa linea positi sic: vnde appellantur, ^{פְּתוּחָהּ} id est æquales, vel ^{פְּתוּחָהּ} , id est par. Secundi nota sunt etiam duo puncti, quorum vnus sit in ipsa linea; alter vero extra, ex parte posteriori, vel potius inferiori vocum superiaceat sic: , quo fit, vt ^{פְּתוּחָהּ} id est, inferior, nuncupetur. Tertij nota similiter sunt duo puncti, quorum alter sit in ipsa linea; alter vero extra illam ex parte anteriori, seu potius superiori ipsarum vocum superemineat sic: & ideo ^{פְּתוּחָהּ} scilicet superior nominatur. Quarti denique nota est vnus duntaxat punctus directe in ipsa linea positus sic: & ^{פְּתוּחָהּ} id est, sector vocatur ex officio, quo in oratione fungitur, vt dicemus. Et hæc de notis nominibusq. punctorum, iam de officio, quo singuli in oratione funguntur dicamus.

De officio singulorum punctorum præcedentium.

C A P. II.

ANtequam quidquam dicamus, animaduertendum est, quidnam sibi velint hæc duo nomina ^{פְּתוּחָהּ} , & ^{פְּתוּחָהּ} quorum mensio, sicut frequenserit; sic eorum cognitio ad ea, quæ dicemus, & a Grammaticis dicuntur, intelligenda maxime conducit. Itaque ^{פְּתוּחָהּ} proprie promissionem significat. ^{פְּתוּחָהּ} vero retributionem, vel remunerationē. Hinc deinde propter quamdam similitudinem transferuntur, & orationi accomodantur. Nam quemadmodum promissio eū, cui fit, expectatione quadam retributionis tenet suspensum: Ita

or3-

plis, tum ex illo Lucae 12. :

• Cū congregatæ essent cōgregationes (seu turbæ) multæ, ita vt se inuicem conculcarent ; cœpit Iesus dicere discipulis suis . vbi post collocatur inferior . Interdum vsurpatur ad significandam interrogationem, vt Ioan. 19.

• Regē vestrū crucifigā? Tertius præterea scilicet superior inter mēbra præcipue, cū est longū, collocatur, vt patet ex loco citato Matth. 19. & ex illo Lucae 5.

• Et cum esset Iesus in vna ex ciuitatibus venit vir quidam ; qui plenus erat totus lepra, vidit Iesum, & cecidit super faciem suam, & petebat ab eo, & dicebat ei .

Ponitur autē vt lector in legendis membris possit respirare ; vnde ibi maxime adhiberi debet, vbi respirandi vrget necessitas . Aliquando ponitur per modum interrogationis, præsertim si sermo, quo interrogatio significatur, sit longus, vt Matth. 12. •

• Quis est ex vobis vir, cui est ovis vna, & si ceciderit in foueam in die Sabbathi, non tenebit, & surgere faciet eam. Quartus demū qui sector dicitur ex eo, quod quasi secet ac definiat, collo-

collocatur in fine periodi, vt ex præmissis constat exēplis. Illud autem hic est monendum, vt plurimum in fine membri præcedentis membrum, in cuius fine ponitur sector; collocari esse solitum inferiorem, vt patet ex dictis. Interdum etiam collocari superiorem, vt Marci 9.

כֹּה־אֵלֶיךָ יְיָ וְיָבִיטְךָ מִשָּׁמַיִם
 וְיִשְׁמַעְךָ אֶת־קוֹלִי וְיִשְׁמַעְךָ אֶת־קוֹלִי
 וְיִשְׁמַעְךָ אֶת־קוֹלִי וְיִשְׁמַעְךָ אֶת־קוֹלִי

Non est enim quispiam, qui facit virtutes in nomine meo, & potest cito dicere de me, quod est malum.

De punctis varios animi affectus significantibus.

CAP. III.

Sunt quidam alij puncti, qui ad varios animi motus in oratione indicandos vsurpantur. Hi autem quos tangendos nobis proposuimus, vt alios multos in præsentia omittamus, sunt septem. Primus dicitur מִשְׁאַלִּים idest, interrogās, qui principio vocis interrogantis apponitur, sic מִשְׁאַלִּים וְיָבִיטְךָ vbi? Secundus nominatur מְוַדֵּעַ idest, vocans, qui similiter principio vocis vocantis additur, vt וְיָבִיטְךָ אֵלַי venite ad me.

Tertius nuncupatur מְאַדְמִינִים idest, admirans, cuius signum secundum quosdam est vnus punctus, secundum alios duo voci admiratiuæ superiacentes, vt מְאַדְמִינִים וְיָבִיטְךָ vel מְאַדְמִינִים וְיָבִיטְךָ quomodo?

Quartus vocatur מְשַׁבְּחִים i. laudans, qui ad principiū nominis eius, quod laudatur, additur, vt illud מְשַׁבְּחִים וְיָבִיטְךָ אֵלַי Quasi catulus Leonis Iuda. Quintus similiter se habet qui nominatur מְבַרְכִים idest, dans beatitudinem. differentia

rentia tamen est, quod hic supra vocem, quæ in principio sit sermonis, & qua quis beatitudine afficitur, ponitur, vt אֱלֹהִים בְּרִיָּא .
 • בְּרִיָּא בְּרִיָּא בְּרִיָּא Beatus qui respicit in pauperem.

Sextus appellatur בְּרִיָּא idest, ostensiuus, & pari ratione supra vocem, qua res ostenditur, collocatur, vt הֵן ecce, הֵן hic est. Septimus tandem dicitur בְּרִיָּא idest, imperans, vel imperatiuus, apponiturq. etiam principio vocis imperatiuæ, vt בְּרִיָּא abi, בְּרִיָּא sede, & cat. Et hæc de punctis, atque adeo de tota hac nostra Grammatica dicta sunt.

Laus Deo, Beatissimæq. Virgini, ac
 Dei genitrici Mariæ: sanctissimoq.
 Christi militi, ac Martyri Geor-
 gio, Angeloq. beatissimo

Erskine & Co. Custodi meo. N. E. Sparta

Ego Fr. Thomas de Terracina in Sacra Theologia Magister, Ord. Prædicatorum, hæc Georgij Amiræ Edeniensis Grammaticam vidi, & nihil in ea, quod sit contra fidem, aut bonos mores reperi.

Ego Fr. Ioannes Baptista Leopardus Maronita e Libano, Ordin. Prædicatorum, eandem vidi, & nihil in ea contra fidem, aut bonos mores inueni.

Erskine & Co. ROMA, N. E. Sparta
 In Typographia Linguarum externarum.

Apud Iacobum Lunam. M. D. XCVI.

SVPERIORVM PERMISSV.

BIB.	
Co.	
Est.:	XVIII
Table	1
Nr.	15

BIBLIOTECA DE LA
CASA DEL CHAPIZ

GRAMMATICA
SYRIACA

Caja
C-101